

सुनीतिकुसुममाला

तिरुवकुरळ् संस्कृतानुवादः

TIRUVALLUVAR'S

TIRUKKURAL

In
Sanskrit Slokas

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல்நிலையம்
திருவான்மியூர் - சென்னை-600 041

1983

सुनीतिकुसुममाला

तिरुक्कुरळ् संस्कृतानुवादः
TIRUVALLUVAR'S
TIRUKKURAL

In

Sanskrit Slokas

By

Sri S. A. Chakrapani Aiyar

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல்நிலையம்
திருவான்மியூர் - சென்னை-600 041
1983

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல்நிலைய வெளியீடு எண் - 79
முதற்பதிப்பு - 1983 - 1000 பிரதிகள்

© மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ.
திருவான்மியூர், சென்னை-600 041.

41651

விலை :—ரூ. 15-00

வே. சாமிநாதையர் நூல்நிலையம்

Published with the Financial Assistance from the
Department of Culture, Govt. of India, New
Delhi.

Printed at Ramani Brothers, (Printers) Madras-600
018.

உள்ளுறை

1. பதிப்பாசிரியர் குறிப்பு
2. முகவுரை (ஆங்கிலம்)
3. திருக்குறள் மூலம் (தமிழும்)
4. பிழையும் திருத்தமும்

i—v

vii—x

ஸம்ஸ்கிருதமும்)

1—267

269—271

உ

பதிப்பாசிரியர்

குறிப்பு

அடுத்தானை உரித்தானை அருச்சுனற்குப்
பாசுபதம்

கொடுத்தானைக் குலவரையே சிலையாகக்
கூரம்பு

தொடுத்தானைப் புரமெரியச் சுனைமல்கு
கயிலாயம்

எடுத்தானைத் தடுத்தானை என்மனத்தே
வைத்தேனே.

(தேவாரம்)

டாக்டர் ஐயரவர்களின்
 கல்விப்பெருமையைக் கேட்டு
 மகிழாதார் தமிழ்நாட்டில் இல்லை.
 மகாவித்துவான்
 மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்களிடம்
 தமிழ்த்தேர்ச்சிபெற்ற
 நல்லறிஞர்களுள் ஐயரவர்களைப்போல்
 தமிழகத்திற்கு
 என்றும் நிலைபெறும் வண்ணம்
 தமிழ்த்தொண்டு செய்த
 பெரியார் வேறு ஒருவருமில்லை.
 கல்விச்செல்வத்தைக்
 கணக்கிடற்கரிய தமிழ்மாணவர்கட்கு இ
 டைவிடாமல்
 போதித்து வந்தார்கள்.
 “தாமின் புறுவ துலகின்
 புறக்கண்டு
 காமுறுவர் கற்றறிந் தார்”
 என்ற தெய்வப்புவர் வாக்கிற்கு
 எடுத்துக் காட்டாகத்
 திகழ்ந்தவர் ஐயரவர்கள். சாந்தமும், தம்மை

வியவாமையும்,
 தாமறிந்த அரிய கருத்துக்களைத் தம்மிடம்
 பாடங்கற்கும்
 மாணவர்கட்கும், ஏனையோர்க்கும்
 சொல்லி மகிழ்ச்சியடை
 யும் சீலமும், பிறரைப் பாராட்டலும்,
 அழுக்காறின்மையும்,
 யாவரிடமும் அன்பு பாராட்டும்
 குணமும், ஒருநிமிடமும்
 வீண்பொழுதுபோக்காமல்
 கல்வித்துறையில் மேன்மேல்
 ஆராய்ச்சி செய்துவருதலும், ஆழ்ந்த
 ஆசிரிய பக்தியும்,
 சிறந்த தெய்வபக்தியும் கொண்டு
 ஐயரவர்கள் திகழ்ந்
 தார்கள். தமிழ்க்கலையில் நிகரிலாப் புலமை
 பெற்று விளங்கு
 வார் என்று அறிந்து அகத்தியருக்குத்
 தமிழ் இலக்கணம்

உபதேசித்த முருகப்பெருமானின் பெயராகிய
'சாமநாதன்' என்ற பெயரை மகாவித்துவான்
மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள்
ஞானக்கண்ணால் அறிந்து ஐயரவர்களுக்கு
வைத்தனர்போலும்.

ஐயரவர்கள் பெயரால் இலங்கிவரும்
நூலகத்தில் 1961 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம்
12 ஆம் தேதி சுவடியி லிருந்து கொண்டப்ப
வாத்தியார் உரையுடன் திருக்குறள்
நூல்நிலைய வெளியீடாக வெளியிடப்பட்டது.

இப்பொழுது திருக்குறள்
ஸம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பினை
வெளியிடுவதில் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

திருக்குறளின் பெருமை.

திருவள்ளுவரையும் திருக்குறளை
யும் போற்றாத புலவர்கள் இல்லை.

ஐயரவர்கள் எழுதிய "திருவள்ளுவரும்,
திருக்குறளும்" என்னும் உரைநடைநூலில்
திருக்குறளின்
சிறப்பினை நன்கு விளக்கியிருக்கின்றார்.
அந்நூலில் "தமிழ்
மணம் வீசாத இடத்திலும் திருக்குறளின்
மணம் வீசுகின்ற
தென்று கூறுதலே பொருத்தமாகத்
தோற்றுகின்றது.
ஏனெனின் தமிழ் வழங்காத பிறநாடுகளிலுள்ள
அறிஞர்கள்
திருக்குறளின் மொழிபெயர்ப்புக்களைப்
படித்து இன்புறு கின்றார்கள். அங்கே தமிழ்
மணம் ஏது? நாமெல்லோரும் தமிழையறிந்து
அதன் மூலம் குறளை அறிகின்றோம். அவர்கள்
குறளின் பொருளையறிந்து அதன் மூலம்
தமிழைப்பற்றி அறிந்து கொள்கிறார்கள் "
என்று ஐயரவர்கள் கூறியிருக்கிறார்.
மேலும் அவர்கள்
சங்ககாலத்துப்புலவர்களையும்,
நூல்களையும் முற்காலத்தினரும்,

பிற்காலத்தினரும் வழங்கும்போது ' திரு '
என்னும் அடை மொழி கொடுத்து
வழங்கியதாகக் காணோம். ஆயினும்

வ ள னு வ ர யு ம்

iii

குறளையு ம் திருவள்ளுவர் என்றும்,
திருக்குறள் என்றும் கூறுகின்றோம். ' திரு '
என்பதற்குத் திருக்கோவையாரின் உரையில்
பேராசிரியர் " கண்டாரால் விரும்பப்படும்
தன்மை நோக்கம் ' என்று உரைகூறுகின்றார்.
வள்ளுவரும் அவர் வாய்மொழியும்
யாவராலும் ஒருங்கே விரும்பப்படுவதனால்
திருவென்னும் அடை மிக்க பொருத்த
முடையதே. இவருக்கு அமைந்த பலபெயர்கள்
இவருடைய சிறந்த இயல்புகளை
வெளிப்படுத்துகின்றன. என்று

ஐயரவர்கள் கூறியிருக்கின்றார். இந்நூலின்
 சிறப்பினை விரிக்கில் பெருகும். அறிவுலகில்
 இந்நூலின் பெருமையை அறியாதார்
 ஒருவருமில்லர்.

இந்நூலினைப் போன்றதொரு நூல்
 எம்மொழியிலும் இல்லை என்று பல மேதைகள்
 கூறுகின்றனர். இந்நூலினைப் பல மொழிகளில்
 மொழி பெயர்த்துள்ளார்கள். வட மொழி யில்
 ஐயரவர்கள் சம்பந்தியும், ஐயரவர்கள் குமா
 ரர் திரு. கலியாணசுந்தரையர் அவர்கள்
 மாமனொருமான தியாக சமுத்திரம் ஸ்ரீ
 சக்ரபாணி ஐயர் அவர்கள் வடமொழி
 சுலோகங்களாக இற்றைக்கு 125

ஆண்டுகளுக்கு முன்பே குறள் முழுவதையும்
 நன்னடையில் மொழி பெயர்த்து
 உள்ளார்கள். இந்நூலினைப்படிப்போருக்கு,
 உள்ளங்கை இலந்தைக்கனி போல்
 (போஜசம்பு பிரயோகம்) நன்கு விளங்கும்.

திரு. சக்ரபாணி ஐயரவர்கள்
 நாகப்பட்டினம் தேசிய உயர்தரப்

பாடசாலையில் சம்ஸ்கிருத ஆசிரியராகப்
 பணியாற்றியவர். அவருக்கு ஆங்கிலம்,
 ஹிந்தி, உருது, மலையாளம், தெலுங்கு
 போன்ற மொழிகளில் சிறந்த பாண்டித்யம்
 உண்டு. இராமாயணம், பாரதம், பாகவதம்
 போன்ற நூல்களை இனிமையான
 சாரீரத்தோடு பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள்
 மகிழும்படி சொற்பெருக்கு ஆற்றும்

iv

வல்லமையும் இவரிடத்தில் இருந்தது.
 இமயம் முதல் கன்னியாகுமரி வரை பல
 கேஷத்திரங்களைத் தரிசித்துள்ளார்.
 பல முஸ்லீம் அன்பர்களுக்கு உருது
 பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தமையால் 'உருது
 முன்ஷி' என்ற பட்டத்தைப் பெற்றிருந்தார்.
 ஆனந்த வருஷம் கார்த்திகை மாதத்தில்
 மோகூச் சாம்ராஜ்ய பதவியை அடைந்தார்கள்.

17-1-1914 திருச்செந்தூரிலிருந்து மு.
 கிருஷ்ணன் என்பர் ஐயரவர்களுக்கு ஒரு
 கடிதம் எழுதியுள்ளார். அதில் திரு
 'சக்ரபாணி' ஐயரவர்களைப் பற்றிக்
 கீழ்க்கண்டவாறு
 குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ சில தினங்களுக்கு முன்பு
 நாகப்பட்டினம் ஸ்கூல் சம்ஸ்கிருத
 உபாத்தியாயராகிய தங்கள் சம்பந்தி
 இவ்விடம் சுவாமி தரிசனம் செய்ய தி.
 வி. ஜில்லா ரிஜிஸ்டிரார் அவர்கள் மூலமாகச்
 சப்ரிஜிஸ்டிரார் மதுரை நாராயணசாமி
 ஐயரவர்கள் கிருகத்தில் வந்து தங்கி
 இருதினம் சுவாமி தரிசனம் செய்து, அதனால்
 பரமானந்த பரவசராகித் தரிசன மகிமையை
 வியந்துபேசி இத்தகைய ஸ்ரீ சுப்பிரமணியக்
 கடவுளைத் தரிசித்தற் பொருட்டு, இந்த
 மாசி உத்ஸவத் திற்குத் தங்களை அவசியம்
 அழைத்து வருவதாகவும் சொல்லிப்பிறறை

நாட்காலையில் மோட்டார் ஏறிப்புறப்பட்டு விட்டார்கள்.

அவர்கள் போன பின்னர்தான் அவர்கள் வந்துபோன விஷயம் யான் அறிந்தேன். அவர் சிறந்த யோகி போன்றவர் என்றும், சித்த சமாதானமும், உபசாந்தமும் உடையாரென்றும் மனுஷ்யனுக்கு வேண்டிய உத்தம குணம் அமையப்பெற்றவர் என்றும் அறிந்தேன் என்று இவர் பல சம்ஸ்கிருத நூல்களை எழுதியுள்ளார்கள். ஆனால் இப்பொழுது எங்குள்ளன என்று தெரியவில்லை.

V

இந்நூலினை
பேரர் திரு. க.

அச்சிடவேண்டும்
சுப்பிரமணிய

என்று ஐயரவர்கள்
ஐயர் காலஞ்சென்ற
சம்ஸ்கிருதப் பேராசிரியர் டாக்டர் ராகவன்
அவர்களிடம் கொடுத்தார். என்ன
காரணத்தினாலோ அவர் காலத்தில்
அச்சிடப்படாமல் போய்விட்டது. திரு. க.
சுப்பிரமணிய ஐயர் தன் மாதாமகராகிய
திரு. சக்ரபாணி ஐயரவர் களின் புகழை

நாடூறிய வேண்டும் என்ற கருத்துடன்
இந்நூலை அச்சிட ஊக்குவித்து
அதற்கு வேண்டிய முயற்சியை எடுத்துப்
பலனுறச் செய்தார்.

இந்நூல் நிலையம் திருமதி
ருக்மிணி தேவியார் அவர்களுடைய
ஊக்கத்தினாலும் ஆக்கத்தினாலும் சிறந்த
முறையில் வளர்ந்து வருகின்றது.

இந்நூல் வெளி வருவதற்குப் பல
வகையில் உதவிய டாக்டர் ஆர். நாகசாமி
அவர்களுக்கு நன்றி.

சிறந்த முறையில் வெளிவரக் குப்புசாமி
சாஸ்திரியார் ஆராய்ச்சி நிலையப்
பாதுகாவலர் டாக்டர் ஜானகி அவர்கள்
சம்ஸ்கிருத சுலோகங்களைத் திருத்திக்
கொடுத்த தோடன்றி நூலினுக்கு
முகவுரையும் அளித்துள்ளார்கள்.
அன்னாருக்கு நூல் நிலையத்தின்
சார்பில் நன்றியைத் தெரிவித்துக்
கொள்கிறேன்.

இந்நூலை நன்முறையில்
அச்சிட்டளித்த திரு. டி. வி. ரமணி
சகோதரர்கள் அவர்களுக்கு நன்றி.
மத்திய அரசு இப்பதிப்பு
வெளிவருவதற்குப் பெருமளவு மானியம்
அளித்தமைக்கு நன்றி.
வித்துவான் சு. பாலசாரநாதன்.
ஆராய்ச்சித் துறைப் பிரிவு
டாக்டர் உ. வே.
திருவான்மியூர்
சாமிநாதையர்
1-8-83 நூல் மிகையம்.
ஐ

FOREWORD

‘ Sunitikusumamālā ’ (flower-wreath of ethical maxims) is the Sanskrit rendering of the Tamil Classic *Tirukkural* by Sri Cakrapani Iyer composed in the last century. Although seeing the light of the day just now this is obviously the earliest known Sanskrit rendering of the *Tirukkural*, and

hence is to be welcomed by scholars and students of Tamil and Sanskrit.

The problems involved in the translation from one language into another are well known. Every language is unique in its own way. There are nuances, idioms, special feelings delineated in a particular manner and such other structural and emotional subtleties that are simply untranslatable *in toto* in a second medium. Both Sanskrit and Tamil are ancient languages each with its own peculiar format and technicalities of style. And the *Tirukkural* written nearly two thousand years ago is a unique composition written in the 'Kural' metre, which is a Vepbā-type. The constituents of the this couplet, like the particular *Clr* (சீர்), *talai* (தலை) and *acai* (அகை), as also the apt and irreplaceable expressions, invest the structure and the content with a certain ringing tone and compactness. Added to this is a sort of unevenness due to the provision of four 'Clr' (சீர்) in the first line and three in the second. Even in Tamil, the *Tirukkural* is

hitherto known as the single long work composed wholly in this *vyttam* and this 'feel' that one has by reciting a

'Kural' verse can hardly be obtained in any receiving language. Using the Anuṣṭubh or Sloka metre the translator has reasonably succeeded in bringing out the closely knit texture of the original. The highly inflected nature of and the consequent compactness in construction in the Sanskrit language itself have also helped the translator to achieve this difficult task.

In the words of Avvaiyār Tiruvalluvar has succeeded in throwing open the intricacies of a vast field of practical knowledge through the medium of minimal expression —

viii

அணுவைத் துளைத்து ஏழ்கடலைப் புகட்டி
குறுகத் தறித்த குறள்.

'Ardhamātrā-lāghavena putrotsavam
manyante Vaiyākaraṇāḥ'

is a well known Sanskrit adage highlighting
brevity in grammatical

statements. Like the Sanskrit sūtras the
epigrammatical and pithy

Tirukkural verses are pregnant with ideas and
precepts, which by

their universal nature, cut across caste, creed
and colour. It is no

wonder therefore that not only ancient and
medieval poets and

authors of technical treatises like
Vālmiki, Manu, Kautilya,

Kamban, and Kabir, but also moderners like Gandhi, Vinobha
Bhave and Rajaji, from India, Father Beschi, F. W. Ellis and
G. U. Pope from outside (to mention a few at random) have delved
deep in the ocean of practical wisdom expounded in the *Tirukkural*.
Tiruvalluvar is probably the only poet and philosopher hailing from
the Tamil country and known to the world at large.

The *Tirukkural* is not only composed in a typical Tamil metre,
but also is mostly in pure Tamil. Only a small percentage of
Sanskrit words like அந்தம், ஆசாரம், நாமம் and பாக்யம் are
used in the work. But a Sanskritist going through the *Tirukkural*
would easily find the parallels between the *Tirukkural* and Sanskrit

writings like Vālmīki Rāmāyaṇa, Kālidāsa's works, Kauṭilya's *Arthaśāstra* (cf. Sri Kādiṛesan Chattiār's Tamil rendering of this

work), *Manu Smṛiti* (cf. Prof. Vaiyapuri Pillai's *Ilakkiya-vilakkam*), *Bhagavad Gītā*, Bhartṛhari's *śatakas* and the many Subhāṣita Koṣas

such as *Subhāṣitāvalī* of Vallabhadeva and Jalhapa's *Sūktimuktāvalī*.

While going through the proofs of this *Sunīti-kusumamālā*, I was

surprised to

find many such parallels and I would like to mention

below just a few random Kurals.

The ten kurals under நலம்

புனைந்துரைத்தல் (காமபிரசாங்க)

(Section 112, Kāma) reveal
which is mostly known for

the exquisite poetry of the *Tirukkural*
its practical ethics. This section also

bears similarity in expressions and ideas with those of Kālidāsa and
other poets. The whole section deals with the superior beauty

ix.

of a damsel by describing her limbs as excelling

even the normal counterparts in nature that poets can usually think of. The delicacy of Śirīṣa flowers is set at naught by that of the beloved (நன்னீரை வரழி etc. No. 1). Her thin waist bends down under its weight (அணிச்சப்பூக்கால் etc. No. 5). cf. *Kumdrasambhava* I. 41 where Kalidāsa describes youthful Pārvatī's hands as more delicate than Śirīṣa flowers—**श्रीरिषपुष्पाभिकसीकुमार्यो बाहू तदीयौ**

Kurals 7 and 8 அறுவாய் நிறைந்த etc., and மாதர் முகம் பேரல் etc., say—"the moon waxes and wanes, and also has a dark spot. Can such a moon be compared to the beloved's charming face?" This statement reminds the reader of the illustrative verses in the upamā-cakra in Daṇḍin's *Kāvyaadarśa* as also of the *Kumāra-sambhava* verse (l. that the moon has a

3) where with a slight variation Kalidāsa says defect in the midst of a host of good qualities; and his *Abhijñānaśākuntalam* (Act I) where the

digit in the moon is supposed to add to its beauty. Kurals 6 and 7 in Section 120 on unreciprocated love has an echo in the ideas of ideal love as stated in the *Mālavikāgnimitram* (Act I) and other works. *Tirukkural* 51-4 (குணமே ஈழக் குற்றமுந் etc.,) is on the discriminate person accepting only the virtues in others. his *Kuvalāyānanda*—

Appayya Dīkshita's verse in

गुणदोषौ बुधो गृह्णन् इन्दुस्वेडाविवेश्वरः ।
शिरसा आवर्ते पूर्वं परं कण्ठे नियच्छति ॥

expresses the same idea.

There are many more such parallels, and it may not be wrong to mention that the sections on Dharma, Artha and Kāma in the *Tirukkural* contain the quintessence of the vast material in these three Śāstras in Sanskrit. No wonder the study of such great works like *Tirukkural* throws light on the tendency to adopt or

adapt material from elsewhere. It also shows how universal Tiruvalluvar's epigrammatic wisdom is. Valluvar indeed focusses in himself the

X

ancient culture and the cultures of the centuries coming ever after him.

This is a handy edition containing original *Tirukkural* and its Sanskrit rendering 'Sunitikusumamālā' side by side. The translation is by Sri Cakrapani Iyer, a linguist, good expositor of Sanskrit epics and purāṇas, and a 'sambandhi' of the great scholar Sri U. Ve. Swaminatha Iyer. It is most appropriate that the U. Ve. Swaminatha Iyer library has brought out this publication under its aegis. Messrs. Ramani Brothers Printers, who have upto date printed more than hundred valuable books in the field of Indology, are to be congratulated for their wonted thorough execution and fine get up,

10 August 1983
JANAKI,

S. S.

Director,

श्रीः

திருக்குறள்

சுனிதிகுசுமமாலா

श्रीगुरुभ्योनमः

॥ धर्मः ॥

लोकातीतं गुणातीतं योगिहृदयानगोचरम् ।

तत्तेजोऽनुपमं वन्दे सच्चिदानन्दलक्षणम् ॥

அறத்துப்பால்

1. கடவுள் வாழ்த்து

1. அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.

2. சுற்றதனால் ஆய பயன்என்கொல்
வால்அறிவன்

நற்றூள் தொழார் எனின்.

3. மலர்மிசை ஏகினான் மாண்அடி
சேர்ந்தார்

நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.

4. வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான்அடி
சேர்ந்தார்க்கு

யாண்டும் இடும்பை இல.

5. இருள்சேர் இருவினையும் சேரா;
இறைவன்

பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.

6. பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்

நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்.

பொய்தீர் ஒழுக்கம்

7. தனக்குவமை இல்லாதான்
தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது.

8. அறஆழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க்
கல்லால்
பிறஆழி நீந்தல் அரிது.

9. கோளில் பொறியில் குணம்இலவே;
தாளை வணங்காத் தலை.

எண்குணத்தான் 10. பிறவிப் பெருங்கடல்
நீந்துவர்; நீந்தார்
இறைவன் அடிசேரா தார்.

சுருகூரடி

3

धर्मः

॥ ईश्वरस्तुतिः ॥

अकारादीनि सर्वासां वर्णानां अक्षराणि वै । य ईशः
सर्वभूताद्यः तदादीदं जगत्किल ॥ १ ॥
तत्त्वज्ञानविशिष्टात्मभुवः पुण्याङ्घ्रिसेवनम् । न कुर्याद्यो
वृथा तस्य सर्वविद्यापरिश्रमः ॥ २ ॥ हृदञ्जवासिनः पादं
महीयांसं नमन्ति ये ।
लोकोत्तमे चिरं वासं प्राप्नुयुस्ते न संशयः ॥ ३ ॥
इच्छानिच्छे न विद्येते यस्येत्याहुर्मनीषिणः ।
तदङ्घ्रिस्पृङ्गमनुष्यादि न शोचन्ति कदाचन ॥ ४ ॥ य
ईशं स्तोतुं इच्छन्ति श्रद्धाभक्तिसमन्विताः ।
अविद्यावासनासक्त सदसत्कर्मबाह्यकाः ॥ ५ ॥
पञ्चेन्द्रियाष्वनां पञ्चरागाणां द्वेष्टुरुत्तमम् ।
पारमार्थिक मार्गस्थाः शाश्वतं पदमाप्नुयुः ॥ ६ ॥
अद्वितीयाप्रमेयस्य पादनम्रपरैर्विना ।
हृतरैर्नहि शक्यन्त अधरीकर्तुमाधयः ॥ ७ ॥

கூபானிஷே: பாடனௌகா ஶ்ரிதா யே தான்விநா ஶ்ருவி ।
அகம்யம் பாரமந்யேஷா அர்த்தகாம மஹோதயே: ॥ ௮ ॥

விகலானிந்ந்ரிராணிவ மூர்வானஸ்தே நிரர்த்தகா: ।

அக்ஷரீயே: ஸ்ரீகுணேஷஸ்ய ந நமேஸுஸதா ஶ்ருவி ॥ ௯ ॥

ஜகதீஷாக்ஷ்விநாவம் யே மஜந்தே மானவா இஹ । தரந்தி

தரஸேவ்ந்தே நான்யே சன்ஸாரசாஶரம் ॥ ௧௦ ॥ 4

திருக்குறள்

2. வான் கிறப்பு.

1. வான்நின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்
தான் அமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று.

2. துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித்
துப்பார்க்குத்

துப்பாய தூஉம் மழை.

3. விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிநீர்
வியனுலகத்

தூண்ணின் றுடற்றும் பசி.

4. ஏரின் உழாஅர் உழவர்; புயல்என்னும்

வாரி வளம்குன்றிக் கால்.

5. கெடுப்பதூஉம் கெட்டார்க்குச்
சார்வாய்மற் றுங்கே

எடுப்பதூஉம் எல்லாம் மழை.

6. விசம்பின் துளிவீழின் அல்லால்மற்
றுங்கே

பசும்புல் தலைகாண் பரிது.

7. நெடுங்கடலும் தன்றீர்மை குன்றும்;
தடிந்தெழினி

தான்நல்கா தாகி விடின.

8. சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது; வானம்
வறக்குமேல் வாணோர்க்கும் ஈண்டு.

9. தானம் தவம்இரண்டும் தங்கா
வியன்உலகம்

வானம் வழங்கா தெனின்.

10. நீர்இன் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வான்இன் றமையா தொழுக்கு.

२. ॥ वर्षोत्कर्षः ॥

अविच्छिन्नांबुदानेन पोषयत्यखिलां महीम् ।
 सुघेति सर्वभूतानां ततो वृष्टिः प्रकीर्त्यते ॥ १ ॥
 उत्तमां जग्धमुत्पाद्य तद्भोक्तृणामपि स्वयम् ।
 भवत्याहार इत्युक्तं लोकेऽस्मिन्वर्षमेव तत् ॥ २ ॥
 क्षुधाबाधा प्रवर्तेत सर्वेषामश्रुता भुवि ।
 समुद्रवसनादेव्यां वर्षेन्नो वारिवाहिकः ॥ ३ ॥
 सीरोत्कर्षणकृत्यं च हीनोत्साहाः कृषीवलाः ।
 महीतले न कुर्वोरन् वर्षेन्नो वारिवाहिकः ॥ ४ ॥
 अवर्षाज्जायते हानिः वर्षात्संजायते सुखम् ।
 सुखदुःखाय सर्वेषां वृष्टिरेव हि कारणम् ॥ ५ ॥

துணாப்ரதர்ஷனம் ஞுமௌ சர்வதா துர்லபம் பவெத் ।
 ஜலானா கணிகா: ஶ்ஞ்ஞவ்ஷோ வாரிவாஹக: ॥ ௨ ॥
 பாராவாரச்ய பூர்ஷ்ஞ்ஞ க்ரமஷ: ப்ராப்நுயாத் ஶ்யயம் ।
 தத்ரஸ்ய் தோயமாடாய வ்ஷேஞ்ஞ வாரிவாஹக: ॥ ௩ ॥
 அமராராஹனம் நாத்ர கோலாஹல சமந்விதம் ।
 சம்பவெத் துரணிமஶ்யே வ்ஷேந்நோ வாரிவாஹக: ॥ ௧ ॥
 தபோடானே ந க்ருபாபி சம்பவெதா கதாசன ।
 விஸாலே஽ஸ்மிந்நஹிமாஜே வ்ஷேஞ்ஞ வாரிவாஹக: ॥ ௨ ॥
 யதோதகௌர்விநா கிஞ்சித் கத்ருநாலம் மஹானபி ।
 ததா வ்ஷேர்விநா மஶ்யா ந ஫லந்தி லதாடய: ॥ ௧௦ ॥ 6

திருக்குறள்

3. நீத்தார் பெருமை.

1. ஓழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை

விழுப்பத்து

வேண்டும் பனுவல் துணிவு.

2. துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின்,

வையத்

திறந்தாரை எண்ணிக்கொண் டற்று.

3. இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம்

பூண்டார்

பெருமை பிறங்கிற் றுலகு.

4. உரன்என்னும் தோட்டியான் ஓரைந்தும்

காப்பான்

வரன்என்னும் வைப்புக்கோர் வித்து.

5. ஐந்தவித்தான் ஆற்றல் அகல்விசம்பு

ளார்கோமான்

இந்திரனே சாலும் கரி.

6. செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்; சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்.

7. சுவைஒளி ஊருசை நாற்றம்என்

றைந்தின்

வகைதெரிவான் கட்டே உலகு.

8. நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்.

9.

குணம்என்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயும் காத்தல் அரிது.

10.

அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்.

तिरुक्कुरல்

7

३. ॥ यतीनां गरिमा ॥

अविहाय स्वधर्मान्यः सर्वसङ्गं परित्यजेत् ।

तस्योत्तमा समज्ञेति सर्वशास्त्रार्थसंमतिः ॥ १ ॥

प्रभावगणनाशक्या जितेन्द्रियमहात्मनाम् ।

मृतानां गणनेव स्याज्जन्तूनां मेदिनीतले ॥ २ ॥

विचार्य तारतम्यं यो जन्ममुक्तयोः सदा हृदि ।

सर्वं जहास यत्नेन तस्योत्कर्षः खल्वुत्तमः ॥ ३ ॥

ज्ञानाङ्कुशेन यो हन्ति पञ्चेन्द्रिय मतङ्गजान् ।

गोचरेभ्यो भवेद्भोजं मुक्तिक्षेत्रस्य धार्मिकः ॥ ४ ॥

अप्रमेय प्रभावानां यतीनां ब्रह्मवर्चसाम् ।

स्वर्नाथः प्रथमः साक्षी सहस्राक्षः प्रतापवान् ॥ ५ ॥

अत्यद्भुतानि कर्माणि साध्यानीह महात्मभिः ।

यत्नेनापि न तान्यल्पैः साध्यन्ते हि कदाचन ॥ ६ ॥

शब्दः स्पर्शो रसो रूपं गन्धश्चेति च पञ्चकम् ।

तत्त्वतो वेत्ति यो धीमान् तस्याधीना वसुन्धरा ॥ ७ ॥

भावातिशयशूराणां मुनीनां वचसां बलम् ।

मन्त्रीरेव तदुक्तैर्हि व्यक्तं भवति भूतले ॥ ८ ॥

धर्माचलाग्रनिष्ठानां मुनीनां भावितात्मनाम् ।

कोपो वारयितुं शक्यो न केनापि कदाचन ॥ ९ ॥

आत्मवत्सर्वभूतानि यतः पश्यति संयमी ।

तस्माद्भूदेव इत्याख्यां बोद्धुमर्हो भवत्पसौ ॥ १० ॥ ४

திருக்குறள்

4. அறன் வலியுறுத்தல்.

1. சிறப்பீனும்; செல்வ மும் ஈனும்;
ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு.

அறத்தின் ஊங்கு

2. அறத்தின் ஊங் காக்கமும் இல்லை;

அதனை

மறத்தலின் ஊங்கில்லை கேடு.

3. ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே
செல்லும்வாய் எல்லாம் செயல்.

4. மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல்:
ஆகுல நீர பிற.

அனைத்தறன்

5. அழுக்கா றவாவெகுளி இன்னாச்சொல்
நான்கும்

இழுக்கா இயன்ற தறம்.

6. அன்றறிவாம் என்னா தறஞ்செய்க;
மற்றது

பொன்றுங்கால் பொன்றாத் துனை.

7. அறத்தா றிதுஎன வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானே றீர்ந்தான் இடை.
8. வீழ்நாள் படாஅமை நன்றுற்றின்
அஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்கும் கல்.
9. அறத்தான் வருவதே இன்பம்;
மற்றெல்லாம்
புறத்த; புகழும் இல.
10. செயற்பால தோரும் அறனே; ஒருவற்
குயற்பால தோரும் பழி.

तिरुक्कुल

9

8. ॥ धर्मप्रभावस्थिरीकरणम् ॥
 मुक्तिदानेऽर्थदाने च योऽनन्यसदृशो भुवि ।
 तस्माद्धर्मो मनुष्याणां श्रेष्ठ इत्यभिधीयते ॥ १ ॥
 धर्मात्तु परमा नान्या भूतिरस्मिन् क्षयातले ।
 धर्मत्यागात्परो नान्यः क्षेमक्षयकरो रिपुः ॥ २ ॥

येन येन प्रकारेण कर्तुं शक्यो भवेद्यदा ।
 तत्तन्मार्गप्रवेशेन तदा धर्मं समाचरेत् ॥ ३ ॥
 निष्कलङ्कमनस्त्वं यत्सधर्मः प्रोच्यते बुधैः ।
 श्रुते तस्मात्पटाटोपो वाचाटत्वं च कैतवम् ॥ ४ ॥ ईर्ष्या
 विषयवाञ्छा च क्रोधः क्रूरोक्तिरेव च ।
 एतांस्त्यक्त्वा समर्थ्येत स धर्मो हि प्रकीर्तितः ॥ ५ ॥
 दीर्घश्रुतो भवान्माऽभूत् धर्माचरणकर्मणि ।
 अनपायी सुहृच्छ्लेष्टः निर्याणिऽपि भवेदसौ ॥ ६ ॥
 फलं धर्मस्य नो वाच्यं वेदनिष्ठैर्वचोऽमृतैः ।
 अध्यास्ते शिविकामेकः पश्यतान्यो बहृत्यमुम् ॥ ७ ॥
 यदि मर्त्योऽवधानेन प्रत्यहं धर्ममाचरेत् ।
 स एवास्य जनेर्द्वारिपिधानप्रस्तरो भवेत् ॥ ८ ॥
 द्वितीयाश्रमधर्मा ये पुरुषार्थप्रदा भुवि ।
 तान्विना देहिनां सर्वे दुःखायैव हि केवलम् ॥ ९ ॥
 कर्तव्येषु मनुष्याणां प्रथमं धर्मं उच्यते ।
 वर्जनीयेषु सर्वेषु पापमेवाग्रिमं किल ॥ १० ॥

5. இல்வாழ்க்கை

1. இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய

மூவர்க்கும்

நல்லாற்றின் நின்ற துணை.

2. துறந்தார்க்கும் துவ்வா தவர்க்கும்

இறந்தார்க்கும்

இல்வாழ்வான் என்பான் துணை.

3. தென்புலத்தார் தெய்வம்

விருந்தொக்கல் தான்என்றும்

கைம்புலத்தா றேம்பல் தலை.

4.

பழி அஞ்சிப் பாத்தூண் உடைத்தாயின்

வழிஎஞ்சல் எஞ்ஞான்றும் இல்.

வாழ்க்கை

5. அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின்
பண்பும் பயனும் அது.

இல்வாழ்க்கை

6.

அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றின்
போலும்பு பெறுவ தெவன்.

புறத்தாற்றின்

7. இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன்
என்பான்
முயல்வாருள் எல்லாம் தலை.

8.

ஆற்றின் ஒழுக்கி அறன்இழுக்கா இல்வாழ்க்கை
நோற்பாரின் நோன்மை உடைத்து.

9.

அறம்எனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை; அஃதும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் நன்று.

10.. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.

வான்உறையும் திருவகூரல்

11

५. ॥ गृहस्थधर्मः ॥

गार्हस्थ्यं पदमाश्रित्य यो धर्मं न परित्यजेत् ।
इतराश्रमिणामेव जीवातुर्हि रसातले ॥ १ ॥

मृतानां च यतीनां च दारिद्र्याभिहतात्मनाम् ।
गृहस्था एव पोष्टारः तान्विना नान्यथा गतिः ॥ २ ॥
मार्हस्थ्यः स भवेद्धर्मः पितृन्देवांस्तथाऽतिथीन् ।
आत्मानं स्वजनांश्चैव पालयेच्छ्रद्धयेति यत् ॥ ३ ॥
विभ्यह्लोकापवादेभ्यो न्यायेनार्जितसंपदा ।
पूर्वोक्तान् पूजयेद्यस्तु तस्य नो वंशहीनता ॥ ४ ॥
धर्मप्रवृत्तावन्योन्यौ दम्पती त्वनुरागिणौ ।
भवेतां यदि यद्गृहे तद्गृहं धन्यमेव हि ॥ ५ ॥
गृहस्थाश्रमनिष्ठस्य धर्मचिन्ता भवेद्यदि ।
तुरीयाश्रमसाध्येऽस्य फले मास्तु विमर्शना ॥ ६ ॥
पुत्रमित्रकलत्रैर्यो गृहस्थो धर्ममाचरेत् ।
सोऽग्रगण्यो भवेन्नूनं सर्वेषां च विरागिणाम् ॥ ७ ॥
स्वयमेवाचरन्धर्ममादिशेच्च परानपि ।
स गृही गृहिणां मध्ये तपस्वीत्येव कथ्यते ॥ ८ ॥
चतुर्णामाश्रमाणां हि द्वितीयाश्रम उत्तमः ।

तुरीयोऽपि भवेच्छ्रेष्ठः यदि निन्देत नो परैः ॥ ९ ॥

गृहस्थाश्रमधर्मान्यः करोति च यथाविधि ।

स नाकलोकवासीति गण्यतेऽत्र न संशयः ॥ १० ॥

12

திருக்குறள்

6. வாழ்க்கைத்துணை நலம்.

1.

மனைத்தக்க மாண்புடையள் ஆகித்தற்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை.

கொண்டான்

2.

மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின்
எனைமாட்சித் தாயினும் இல்.

வாழ்க்கை

3. இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால்
இல்லவள் மாணாக் கடை.

உள்ளதென்

4. பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள
திண்மைஉண் டாகப் பெறின்.

சுற்பென்னும்

5. தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை.

தொழுதெழுவாள்

6 தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித்

தகைசான்ற

சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்.

7. சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும்?

மகளிர்

நிறைகாக்கும் காப்பே தலை.

8. பெற்றூற் பெறின்பெறுவர் பெண்டிர்
புத்தேளிர் வாழும் உலகு.

பெருஞ்சிறப்புப்

9. புகழ்புரிந் தில்லிலோர்க்
ஏறுபோல் பீடு நடை.

கில்லை இசுழ்வார்முன்

10. மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கள் பேறு.

तिरुक्कुरक्

13

६. ॥ गृहीणीधर्मः ॥

अर्थागमानुरूपेण कालक्षेपं करोति या ।

भार्या भर्तृहिते रक्ता कीर्तिता सा सहायिनी ॥ १ ॥

धर्मशीला न विद्येत पत्नी यस्मिन्निकेतने ।

हिरण्यैरपि संपूर्णं तुच्छमेव हि तद्रूढम् ॥ २ ॥

सती भार्या भवेद्यस्य तस्य नास्ति न किञ्चन ।

प्रतिकूला भवेत्सा चेत्तस्य किं वर्तते भुवि ॥ ३ ॥

पतिव्रताऽनुकूला च जाया यस्य प्रवर्तते ।

ततः परो गरीयांश्च वृषस्तस्य न विद्यते ॥ ४ ॥

प्रातःकाले पतिं भक्त्या नमेद्या नान्यदैवतम् ।

वर्षेत्युक्तस्तयाकाशात् मेघो वर्षति कं भुवि ॥ ५ ॥

भर्तारं च सतीत्वं च जागरूकैव रक्षति ।
तथात्मनः समर्शा च पत्नी सैव विधीयते ॥ ६ ॥
रक्षेदात्मानमव्यग्रा पातिव्रत्येन भामिनी ।
धवस्य जागरूकत्वं नालं तच्छीलपालने ॥ ७ ॥
भर्तारं पूजयेन्नारी भक्तिश्रद्धाप्रियान्विता ।
त्रिदशैरपि सा साध्वी सुरलोके महीयते ॥ ८ ॥
पतिव्रताप्रथा नास्ति जायाया यस्य मानिनः ।
न सिंहगमनं तस्य भवेदग्रे विरोधिनाम् ॥ ९ ॥
सत्कर्मण्येव दाराणां सुकृतिः परमानृणाम् ।
सत्पुत्रप्रसवस्तस्याः भूषणं परमं मतम् ॥ १० ॥

14

திருக்குறள்

7. மக்கட் பேறு.

1. பெறும்அவற்றுள் யாம்அறிவ தில்லை
அறிவ,நிந்த

மக்கட்பே றல்ல பிற.

2. எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா

பழிபிறங்காய்,

பண்புடை மக்கட் பெறின்.

3. தம்பொருள் என்பதம் மக்கள்
அவர்பொருள்

தம்தம் வினையால் வரும்.

4. அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்
சிறுகை அளாவிய கூழ்.

5. மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம்;
மற்றவர்

சொற்கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு.

6. குழலினிது யாழினி தென்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர்.

7. தந்தை மகற்காற்று நன்றி அவையத்து

முந்தி இருப்பச் செயல்.

8. தம்மில்தம் மக்கள் அறிவுடைமை
மாநிலத்து

மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது.

9. ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்ம
கனைச்

சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்.

10. மகன்தந்தைக் காற்றும் உதவி
இவன்தந்தை
என்னோற்றான் கொள்ளன்னும் சொல்.

சிறுநகரம்

15.

9. ॥ புத்ரலாப: ॥

यस्य स्यात् पण्डितो सन्तुः तस्य लाभो ह्यनुत्तमः ।
लामेतरास्तु मर्त्यानां तुच्छा नित्येव मन्महे ॥ १ ॥
लमेत यदि मर्त्योऽत्र पुण्यान्पुत्राननिन्दितान् ।
न कृच्छं जायते नूनं तस्य सप्त जनिष्वपि ॥ २ ॥

पुत्रार्जितानां वित्तानां भोक्ताः पितरो यतः ।
 तेनाहुरात्मजान् आर्याः स्वार्थानित्येव तत्त्वतः ॥ ३ ॥
 अर्भकाङ्गुलिभिः स्पृष्टं भक्तं भाग्येन लभ्यते ।
 माधुर्ये तु सदा तच्च पीयूषादतिरिच्यते ॥ ४ ॥
 अर्भकालिङ्गनं नृणां शरीरस्य सुखावहम् ।
 बाल्यजल्पश्रवस्तेषां श्रोत्रानन्दकरं ननु ॥ ५ ॥
 येन शृण्वन्ति बालानां अव्यक्तोक्तीः स्ववेश्मसु ।
 वीणावेणुनिनादं ते प्रशंसन्ति हि बालिशाः ॥ ६ ॥
 पुत्रश्चेत्क्रियते पित्रा विद्यादानेन शैशवे ।
 अग्रगण्यः सभामध्ये सधर्मः पितुरुत्तमः ॥ ७ ॥
 पिताविद्वत्सुते हर्षं नूनं याति स्वभावतः ।
 सर्वेषां प्राणिनां लोके प्रीतिस्तस्मिंस्तु भूयसी ॥ ८ ॥
 एति मातरमानन्दो विद्यावानिति मानवैः ।
 श्लाघ्यते चेत् स्वपुत्रोऽत्र तस्योत्तरेर्विशेषतः ॥ ९ ॥
 पिता यच्छति पुत्राय बाल्ये विद्याधनं महत् ।
 पित्रास्य किं तपस्तेषां इत्युक्तिः तत्कुतश्चता ॥ १० ॥

8. அன்புடைமை.

1. அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ்
ஆர்வலர்

புன்கணீர் பூசல் தரும்.

2. அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர்;
அன்புடையார்

என்பும் உரியர் பிறர்க்கு.

3. அன்போ டியைந்த வழக்கென்ப
ஆர்உயிர்க்

கென்போ டியைந்த தொடர்பு

4. அன்பீனும் ஆர்வம் உடைமை;
அதுஈனும்

நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு.

5. அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்
தின்புற்றூர் எய்தும் சிறப்பு.

6. அறத்திற்கே அன்புசார் பென்ப
அறியார்;

மறத்திற்கும் அஃதே துணை.

7. என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே
அன்பி லதனை அறம்,

8. அன்பகத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை
வன்பாற்கண்

வற்றல் மாம்தளிர் த் தற்று.

9. புறத்துறுப் பெல்லாம் எவன்செய்யும்
யாக்கை

அகத்துறுப் பன்பி லவர்க்கு.

10. அன்பின் வழிய துயிர்நிலை அஃதிலார்க்
கென்புதோல் போர்த்த உடம்பு.

சிறுகுரக்

17

८. ॥ दयालुत्वम् ॥

अर्गलं किं भवेत्प्रेम्णाः केवलं हृदि वर्तिनः ।

दुःखितं सुहृदं प्रेक्ष्य सृजत्यश्रूण्यहो नरः ॥ १ ॥

न विद्यते दया येषां उदरं भरयो हि ते ।

अस्थीन्यप्याशु यच्छन्ति दुःखितेभ्यो दयालवः ॥ २ ॥

॥ पुण्यकर्मवशप्राप्तमानुषत्वस्य देहिनः ।

अनुकंपा न चेदार्यैः स देहीति न कथ्यते ॥ ३ ॥

..दया संजनयेत्प्रीतिं प्रीत्या भवति मित्रता ।

सर्वमैत्री भवेत्पुंसां श्रेयसे हि गरीयसे ॥ ४ ॥
 दयावानेष संसारे कालक्षेपं करोति यः ।
 सनातनफलं दिव्यं यातितं पुरुषोत्तमम् ॥ ५ ॥
 अन्नाः केचन जल्पन्ति दयाधर्मसहायिनी ।
 विचार्यमाणे तत्त्वे तु पापस्यापि दया सखी ॥ ६ ॥
 अस्थिहीनान् व्यथा कीटांस्तापयन्त्यर्करश्मयः ।
 तथात्मनो दयाशून्यान् बाधते धर्मदेवता ॥ ७ ॥
 जीवितं हि मनुष्याणां करुणावर्जितं भुवि ।
 मरौ शुष्कतरोर्बुद्धिः फलपुष्पोद्गमैरिव ॥ ८ ॥
 संसृत्यङ्गकृपा यस्य गृहिणो नास्ति चेद्बुद्धिः ।
 धनधान्यसमृद्ध्यापि नासुखिकफलं भवेत् ॥ ९ ॥
 मन्यते मृतमित्येव दयाशून्यकलेष्वरम् ।
 केवलं चर्मगुप्तानां कीकसानां कदम्बकम् ॥ १० ॥

३

9. விருந்தோம்பல்.

1. இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம்
விருந்தோம்பி

வேளாண்மை செய்தல் பொருட்டு.

2. விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல்
சாவா

மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று.

3. வருவிருந்து வைகலும் ஓம்புவான்
வாழ்க்கை

பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று.

4. அகன்அமர்ந்து செய்யாள் உறையும்;
முகன்அமர்ந்து

நல்விருந் தோம்புவான் இல்.

5. வித்தும் இடல்வேண்டும் கொல்லோ ?
விருந்தோம்பி

மிச்சில் மிசைவான் புலம்.

6. செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து
பார்த்திருப்பான்

நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு.

7. இணைத்துணைத் தென்பதொன் றில்லை
விருந்தின்
துணைத்துணை வேள்விப் பயன்.

8. பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றேம்
வேள்வி தலைப்படா தார்.

என்பர் விருந்தோம்பி

9. உடைமையுள் இன்மை விருந்தோம்பல்
ஐம்பா
மடமை மடவார்கண் உண்டு.

10. மோப்பக் குழையும் அனிச்சம்
முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து.

तिरुक्क

19

९. ॥ आतिथ्यम् ॥

संरक्ष्याजितविचानि साकं दारैः सुतैरपि ।

सुखं तिष्ठति यन्मर्त्यः तदातिथ्याय केवलम् ॥ १ ॥

सुखामप्यतिथीस्त्यक्त्वा यो नरः कुक्षिमात्मनः ।
 पूरयेत्पूर्णकामेन जालम् एव न संशयः ॥ २ ॥
 दिनशोऽभ्यागतान् भक्त्या प्रीत्या च गृहमेधिनः ।
 स्वगृहे भोजयेयुर्ये न तान्वाघेत दुर्गतिः ॥ ३ ॥
 अभ्यागतानुरक्तानां मानवानां निकेतने ।
 क्षीरोदतनया प्रीता सदा वसति निश्चला ॥ ४ ॥
 उपचर्यातिथीन् शश्वद् अन्नपानादिभिर्गृहे ।
 योऽवशिष्टं समभ्राति तत्क्षेत्रं फलति स्वयम् ॥ ५ ॥
 संपूज्याऽभ्यागतान्योऽन्यानागन्तुंश्च प्रतीक्षते ।
 जन्मान्तरे स नाके स्यात् अमरावेशिको महान् ॥ ६ ॥
 न शेषोपि प्रभुर्वक्तुं आतिथ्याप्वरजं फलम् ।
 मीयते तदियत्ता च महिम्नैवातिथेः खलु ॥ ७ ॥
 आतिथ्यमखजं पुण्यं न प्राप्नोतीह यो बडः ।
 पश्चात्तपति नष्टार्थः किंपश्चान् इवानिशम् ॥ ८ ॥
 आतिथ्यस्य परीवादः धनिनां दैन्यमुच्यते ।

अज्ञानामेव तद्बुद्धिः जायते न तु धीमताम् ॥ ९ ॥

म्लायत्यनिश्चयं हि घायते चेच्छरीरिणा ।

म्लायत्यभ्यागतः क्रूरदृष्ट्या दृश्येत तत्क्षणम् ॥ १० ॥

20

திருக்குறள்

10. இனியவை கூறல்.

1. இன்சொலால் ஈரம் அனைஇப் படிநிலவாம்

செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்.

2. அகன்அமர்ந் தீதலின் நன்றே

முகன்அமர்ந்

தின்சொலன் ஆகப் பெறின்.

3. முகத்தான் அமர்ந்தினிது நோக்கி

அகத்தானும்

இன்சொ லினதே அறம்.

4. துன்புறாஉம் துவ்வாமை இல்லாகும்
யார்மாட்டும்

இன்புறாஉம் இன்சொ லவர்க்கு.

5. பணிவுடையன் இன்சொலன் ஆதல்
ஒருவர்க்

கணி ; அல்ல மற்றுப் பிற,

6. அல்லவை தேய அறம்பெருகும் நல்லவை
நாடி இனிய சொலின்.

7. நயன்ஈன்று நன்றி பயக்கும் பயன்ஈன்று
பண்பில் தலைப்பிரியாச் சொல்.

8. சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல்
மறுமையும்

இம்மையும் இன்பம் தரும்.

9. இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான்
எவன்கொடோ

வன்சொல் வழங்கு வது.

10. இனிய, உளவாக இன்னுத கூறல்

கனிஇடுப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.

திரவகூரக

21

१०. ॥ प्रियभाषित्वम् ॥

धर्ममार्गविदे वक्त्राभिर्गलन्ति निर्गलम् ।

वञ्चमाहीनवाचा याः ता एव प्रियसूक्तयः ॥ १ ॥ यः

सौम्यः प्रियवादी च सर्वेषां प्राणिनामिह ।

तद्वचस्त्वधिकं पुंसां तेन दत्तधनादपि ॥ २ ॥

प्रीतियुक्तदृशा प्रेक्षा हूयते गृहमेधिना ।

वाचा मधुरया भिक्षुरित्येतद्धर्म उच्यते ॥ ३ ॥

यस्यास्ति प्रियवादित्वं सदा सर्वसुखावहम् ।

तस्य दुःखप्रदं दैन्यं नास्ति भूमौ कदाचन ॥ ४ ॥

सर्वेषु प्रियवादित्वं प्रश्रयो गुरुसंनिधौ ।

द्वयमेतन्मनुष्याणां भूषणायोपकल्पते ॥ ५ ॥

सम्यग्विचार्य शब्दार्थं उच्चरेद्यो हितं वच्चाः ।

तस्य पापानि नश्यन्ति वर्धन्ते सुकृतानि च ॥ ६ ॥

परेषां हितमिच्छन्त्यो मृदुभाषी सदा भवेत् ।

इह नीतिं समाप्नोति परत्रापि वृषं ध्रुवम् ॥ ७ ॥

स्वावृत्तिभिः परामित्यं ह्लादयेद्यो नृपुङ्गवः ।

नूनं स सुखमभ्येति परस्मिन्नपि जन्मनि ॥ ८ ॥ यः

पश्यति सुधाधारां अन्येषां मधुरोक्तिषु ।

स्वकीयपरुषोक्तीनां न किञ्चित्फलमश्नुते ॥ ९ ॥

त्यक्त्वा धर्मप्रदां वाचं परुषां योऽभ्युदीरयेत् ।

परित्यज्य फलं पक्वं शुक्लेऽपक्वं विमूढधीः ॥ १० ॥

11. செய்ந்நன்றி அறிதல்.

1. செய்யாமல் செய்த உதவிக்கு வையகமும்
வானகமும் ஆற்றல் அரிது.
2. காலத்தி னால்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.
3. பயன்தூக்கார் செய்த உதவி
நயன்தூக்கின்
நன்மை கடலிற் பெரிது.
4. தினைத்துணை நன்றி செயினும்
பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்தெரி வார்.
5. உதவி வரைத்தன் றுதவி; உதவி
செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து.
6. மறவற்க மாசற்றார் கேண்மை துறவற்க
துன்பத்துள் துப்பாயார் நட்பு.

7. எழுமை எழுபிறப்பும் உள்ளவார் தங்கண்
விழுமம் துடைத்தவர் நட்பு.

8. நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று.

9. கொன்றன்ன இன்னு செயினும்
அவர்செய்த
ஒன்றுநன் றுள்ளக் கெடும்.

10. எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்
உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.

திருக்குறள்

23

११ ॥ कृतज्ञता ॥

यदनात्तान्यसाहाय्यं परेभ्यः क्रियते हितम् ।

नाकश्चित्प्रदानं च तत्साहाय्यं न यात्यहो ॥ १ ॥

यथाशक्तिहितं येन क्रियते समये मुदा ।

लघिष्ठमपि तत्राद्यैः मन्यते जगतोऽधिकम् ॥ २ ॥

प्रयोजनमनुद्दिश्य यः परस्य हिते रतः ।

तत्त्वतस्तस्य माहात्म्यं पारावारासरं खलु ॥ ३ ॥

अणुमात्रकृतं श्रेयस्त्वणुरेव न शुष्यते ।

किंतु तत्त्वविदां श्रेष्ठैः आद्रियेताद्विवक्ष्य तत् ॥ ४ ॥

साहाय्यस्य परीमाणं साहाय्येन न निश्चितम् ।

किंतु तद्व्याहकाणां च गौरवेणैव मीयते ॥ ५ ॥

आपस्कालीनमित्रस्य न त्याग्या मित्रता सदा । तथैव

ज्ञानशीलस्य कोपि संधिं न विस्मरेत् ॥ ६ ॥

दुःखाद्रप्यति यो मित्रं सप्तस्वपि च जन्मसु ।

तत्स्नेहं चिन्तयन्त्येव महान्तः साधुनिश्चयाः ॥ ७ ॥

केनचित्कृतसत्कर्म विस्मरेन्न कदाचन ।

किन्तु तत्कृतदुष्कर्म विस्मरेदुत्तरे क्षणे ॥ ८ ॥ येन पूर्व

க்ருதம் ஸ்ரேயஃ சௌ ந பௌக்ரியதே஽ஹிதஸ் ।
 தஸ்க்ருதஸ்ரேயஸௌயேதஹ்ஸ்க்ருதம் விநிவார்யதே ॥ ௯ ॥
 சர்ப்பாபக்ருதா லோகே ப்ராபத்சிசிவிஹீயதே ।
 ப்ரோபகாரஹ்ஸுஜா மதிவ்யான்யா ந விபதே ॥ ௧௦ ॥

24 திருக்குறள்

12. நடுவு நிலைமை.

1. தகுதி எனஒன்று நன்றே பகுதியால்
பால்பட் டொழுகப் பெறின்.
2. செப்பம் உடையவன் ஆக்கம் சிதைதவின் றி
எச்சத்திற் கேமாப் புடைத்து.
3. நன்றே தரினும் நடுவிகந்தாம் ஆக்கத்தை
அன்றே ஒழிய விடல்.
4. தக்கார் தகவிலர் என்ப தவரவர்

எச்சத்தால் காணப் படும்.

5. கேடும் பெருக்கமும் இல் அல்ல;

நெஞ்சத்துக்

கோடாமை சான்றோர்க் கணி.

6. கெடுவல்யான் என்ப தறிகதன் நெஞ்சம்
நடுவீஇ அல்ல செயின்.

7. கெடுவாக வையா துலகம் நடுவாக
நன்றிக்கண் தங்கியான் தாழ்வு.

8. சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல்

அமைந்தொருபால்

கோடாமைசான்றோர்க் கணி.

9.

சொற்கோட்டம் இல்லது செப்பம் ஒருதலையா
உள்கோட்டம் இன்மை பெறின்.

வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவும் தம்போல் செயின்.

திரைக்கூரடி

25

१२. ॥ निष्पक्षपातित्वम् ॥

अयं शत्रुः इदं मित्रं इति मेदं विना नरः ।

आचरेद्यदि लोके स धर्मः साधिष्ठ उच्यते ॥ १

॥

निष्पक्षपातिनां वित्तं नान्येषामिव नश्वरम् ।

किंतु तत्सन्ततीनां च नूनं भवति शाश्वतम् ॥ २

॥

पक्षपातात्तवित्तं यत् भवेदपि सुखप्रदम् ।

सर्वथा तत्परित्याज्यं आत्मनो भूतिमिच्छता ॥ ३ ॥

॥

समोऽयं न समो वेति जिज्ञासा यस्य कस्यचित् ।

सदसत्पुनःसंप्राप्त्या स्वयं तत्त्वं प्रकाशते ॥ ४ ॥

सदसत्कर्मजं लोके सुखदुःखमिति स्मरन् ।

समत्वमेव संख्यावान् सावधानः समाश्रयेत् ॥ ५ ॥

॥

पक्षपातं समालंब्य चिकीर्षे दहितं मनः ।

हा हतोऽहमनेनेति ज्ञातव्यं धीमतानिशम् ॥ ६ ॥

समत्वं यः समाश्रित्य सर्वकार्येषु तिष्ठति ।

तदैन्यं दैन्यमित्येव न मन्यन्ते हि साधवः ॥ ७ ॥

॥

ये तुलेनात्मनः पूर्वं समान्कृत्वा यथाश्रितान् ।

समान्कर्तुं समर्थास्ते नरा वाचामगोचराः ॥ ८ ॥

अवक्रता यथा चित्ते तथा वाचि भवेद्यदि ।

सर्वेबाहुः महात्मानः समत्वमिति तथ्यतः ॥ ९ ॥

आत्मवित्तं इवान्येषां द्रविणे जागरुकता ।

सार्थबाहसमूहानामुच्यते भूषणोत्तमम् ॥ १० ॥

26.

திருக்குறள்

13. அடக்கமுடமை.

1. அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்;
அடங்காமை

ஆர்இருள் உய்த்து விடும்.

2. காக்க பொருளா அடக்கத்தை ஆக்கம்
அதனின் ஊங் கில்லை உயிர்க்கு.

3. செறிவறிந்து சீர்மை பயக்கும் அறிவறிந்
தாற்றின் அடங்கப் பெறின்.

4. நிலையில் திரியா தடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது.

5. எல்லார்க்கும் நன்றும் பணிதல்;

அவருள்ளும்

செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து.

6. ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல்

ஆற்றின்

எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து.

7. யாகாவார் ஆயினும் நாகாக்க

காவாக்கால்

சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு.

8. ஒன்றினும் தீச்சொல் பொருள்பயன்

உண்டாயின்

நன்றுகா தாகி விடும்.

9. தீயினால் சுட்டபுண் உள்ளாறும்;

நாவினால் சுட்ட வடு.

ஆருதே

10. கதம்காத்துக் கற்றடங்கல் ஆற்றுவான்

செவ்வி

அறம்பார்க்கும் ஆற்றின் நுழைந்து.

சிவசூக்

27.

१३. ॥ वशित्वम् ॥

वशित्वमिति यो धर्मः नयेन्नृस्त्रिदशालयम् ।
तदभावे महापापं पातयेदाशु रौरवे ॥ १ ॥

जितेन्द्रियत्वमित्येतद्देहिनां धनमुत्तमम् ।
ततः सर्वप्रयत्नेन कुर्यादिन्द्रियनिग्रहम् ॥ २ ॥

मनोवाक्कायमित्येतत्त्रयं यस्य जितं भवेत् ।
सोऽग्रगण्यो भवत्यार्यः आस्थाने धीमतामहो ॥ ३ ॥

गृहस्थाश्रमधर्मे यः तिष्ठत्युर्जितमानसः ।
अचलोच्छ्रायमत्येति तस्यात्ममहिमोन्नतिः ॥ ४ ॥

वशित्वेन हि भूयांसि श्रेयांसि प्राप्नुयुर्जनाः ।
तत्रापि धनिनां तेन जायते धन्यता श्रुता ॥ ५ ॥

स्वस्येन्द्रियाणि यो योगी संकुचत्यग्न कूर्मवत् ।
न तं स्पृशन्ति पापानि भविष्यत्सप्तजन्मसु ॥ ६ ॥

पञ्चेन्द्रियरिपून्हन्तुं अशक्तोऽपि भवेन्नरः ।

जिह्वाश्वासनदक्षः स्यात् नो चेज्जीवक्षतिर्भवेत् ॥ ७ ॥ यदा
कदापि वा निन्देद्यः परान्परुषाक्षरैः ।

तस्य संचितपुण्यानि प्रणश्यन्ति अविलंबितम् ॥ ८ ॥
 अग्निदग्धव्रणाः काये यान्ति शून्यत्वमञ्जसा ।
 जिह्वादग्धव्रणानां तु चिकित्सा नास्ति काचन ॥ ९ ॥
 यस्तु संहरते कोपं मनः संयम्य चात्मनः ।
 धर्मो नाहूत एवाहुं करोत्यात्महितं गृहम् ॥ १० ॥ 28

திருக்குறள்

14. ஒழுக்கமுடைமை.

1. ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப் படும்.
2. பரிந்தோம்பிக் காக்க ஒழுக்கம்; தெரிந்தோம்பித் தேரினும் அஃதே துணை.
3. ஒழுக்கம் உடைமை குடிமை; இழுக்கம் இழிந்த பிறப்பாய் விடும்.
4. மறப்பினும் ஒத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்

பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும்.

5. அழுக்கா றுடையான்கண்
ஆக்கம்போன் றில்லை

ஒழுக்கம் இலான்கண் உயர்வு.

6. ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் உரவோர்
இழுக்கத்தின்

ஏதம் படுபாக் கறிந்து.

7. ஒழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை;
இழுக்கத்தின்

எய்துவர் எய்தாப் பழி.

8. நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம்;
தீயொழுக்கம்

என்றும் இடும்பை தரும்.

9. ஒழுக்கம் உடையவர்க்கு ஒல்லாவே தீய
வழக்கியும் வாயால் சொலல்.

10. உலகத்தோ டொட்ட ஒழுகல்
பலகற்றும்

கல்லார் ஆறிவிலா தார்.

१४. ॥ शीलम् ॥

आचारः प्रथमो धर्म इत्येतद्विदुषां वचः ।
तस्माद्रक्षेत्सदाचारं जीवादपि विशेषतः ॥ १ ॥
विचार्य विविधान्धर्मान्मनः संयम्य शास्त्रवित् ।
अन्ततो वेत्ति धर्मस्य सुहृदाचार एव हि ॥ २ ॥
आचारादनपेतो यः पालयेद्द्वर्णमात्मनः ।
तं विनान्ये दुराचारा नीचवर्णाङ्किताः खलु ॥ ३ ॥
विस्मरेद्यदि वेदार्थान् वेत्तुं शक्यः पुनः द्विजः ।
यदि शीलान्धवेद्भ्रष्टः ब्राह्मण्यं तं त्यजत्यहो ॥ ४ ॥
यथेष्ट्याक्रान्तचित्तस्य हस्ते वित्तं न दृश्यन्ते ।
तथाचारविहीनस्य गौरवं नानुद्दश्यते ॥ ५ ॥
अचाराच्चलनं पुतां अनर्थाय हि केवलम् ।
ततो मनस्विनस्तस्मान्न चलन्ति कदाचन ॥ ६ ॥
आचारेण सदा लोके गौरवं यान्ति मानवाः ।
आचाराद्भ्यभिचारेण प्राप्नुवन्त्यधर्मां गतिम् ॥ ७ ॥
सदाचारो हि धर्माणां निदानश्चेति निश्चयः ।

தூராவாஸ்து மத்யாணா பரவ்ரேஹ ச து:ஸ்வத: || ௮ ||

சுஷீலா: பூரூபா: சரவீ விஸ்மத்யாபி கதாசன |

மரமஸ்பூர்வசனம் வகவ்ரீநோசரந்தி பரான்ப்ரதி || ௯ ||

லோகரீத்யநமிஹா யே பண்டிதா அப்யபண்டிதா: |

கேவலம் ஶாஸ்த்ரவேத்யாணா ஶ்ஞானம் மார: க்ரியா விநா || ௧௦ ||

30

திருக்குறள்.

15. பிறன் இல்விழையாமை.

1. பிறன்பொருளாள் பெட்டெழுதும்
பேதைமை ஞாலத்
தறம்பொருள் கண்டார் கண் இல்.
2. அறன்கடை நின்றாருள் எல்லாம்
பிறன்கடை
நின்றாரில் பேதையார் இல்.
3. விளிந்தாரின் வேறல்லர் மன்ற
தெளிந்தாரில்
தீமை புரிந்தொழுது வார்.

4. எனேத்துனையர் ஆயினும் என்னும் ?
தேரான் பிறன்இல் புகல்.

தினேத்துனையும்

5. எளிதென இல்இறப்பான் எய்தும்எஞ்
ஞான்றும்
விளியாது நிற்கும் பழி.

6. பகைபாவம் அச்சம் பழியென நான்கும்
இகவாவாம் இல்இறப்பான் கண்.

7. அறன்இயலான் இல்வாழ்வான்
பெண்மை நயவா தவன்.

என்பான் பிறன்இயலான்

8. பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை
சான்றோர்க்
கறன்ஒன்றோ ? ஆன்ற ஒழுக்கு.

9. நலக்குரியார் யார்எனின் நாமநீர்
வைப்பில்

பிறர்க்குரியாள் தோள்தோயா தார்.

10. அறன்வரையான் அல்ல செயினும்
பெண்மை நயவாமை நன்று.

பிறன்வரையாள்

तिरुक्कुरळ

31

१५. ॥ परदारानपेक्षा ॥

परपाणिगृहीतीच्छा धर्मशास्त्रविदां हृदि ।
यथार्थशास्त्रवेत्तृणां कदाचिन्नोपजायते ॥ १ ॥

पापात्मनां तु सर्वेषां परदारान्विमृश्य यः ।
तिष्ठेत्तद्द्वारि चोन्मत्तः तत्तुल्यो नास्ति बालिशः ॥ २ ॥
य आप्तमित्ररत्नस्य पत्नीमिच्छन्नहर्निशम् ।
आचल्यते च तद्देहं मृतवद्गण्यते हि सः ॥ ३ ॥

कामान्धो दुष्कृतं स्वस्य मनागप्यविचारयन् ।
लिप्तत्यन्यकलत्रं यो बुधोऽप्यपशदो भवेत् ॥ ४ ॥
याततां भाविकां धूर्तो योऽविचार्यान्यमन्दिरम् ।
अन्यजायां समुद्दिश्य चलेन्निन्दां स्थिरां व्रजेत् ॥ ५ ॥

योऽन्यां कुटुंबिनीमिच्छन् गच्छेत्तस्या गृहान् प्रति ।
भयं वैरं च पापं च याति निन्दां च शाश्वतीम् ॥ ६ ॥

परदाराननिच्छन् यो धर्मानाचरति क्रमात् ।
स एव शास्त्रतत्त्वज्ञैः गृहीति प्रोच्यते बुधैः ॥ ७ ॥

परनारीगलाश्लेषो यस्मिन्नास्ति नरोत्तमे ।
पात्रं स एव पुण्यानां समुद्देशनाश्वितौ ॥ ८ ॥

यः पूरुषः परां नारीं निद्रायामपि नेच्छति । स
एवान्धुतधर्मो हि प्रज्ञादीप्तमहात्मनाम् ॥ ९ ॥ सदा
पापरतस्यापि नरस्य यदि नो भवेत् ।

பரஸ்வரீக்ஷா கதாவிதா ச ஧ந்ய: ஸ்ரூ தேஹிபு || ௧௦ ||

32

திருக்குறள்

16. பொறை யுடைமை

1. அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத்
தம்மை

இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை.

2. பொறுத்தல் இறப்பினை என்றும்;
அதனை

மறத்தல் அதனினும் நன்று.

3. இன்மையுள் இன்மை விருந்தொரால்;
வன்மையுள்

வன்மை மடவார்ப் பொறை.

4. நிறைஉடமை நீங்காமை வேண்டின்
பொறை

போற்றி ஒழுகப் படும்.

[உடமை

5. ஒற்றுதாரை ஒன்றாக வையாரே;
வைப்பர்

பொறுத்தாரைப் பொன்போல்
பொதிந்து.

6. ஒறுத்தார்க் கொருநானே இன்பம்;
பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றும் துணையும் புகழ்.

7. திறன்அல்ல தன்பிறர் செய்யினும்
நோநொந்
தறன்அல்ல செய்யாமை நன்று.

8.

மிகுதியால் மிக்கவை செய்தாரைத் தாழ்த்தம்
தகுதியால் வென்று விடல்.

9. துறந்தாரில் தூய்மை உடையர்
இறந்தார்வாய்
இன்னாச்சொல் நோற்கிற் பவர்.

10. உண்ணாது நோற்பார் பெரியர்;
பிறர்சொல்லும்
இன்னாச்சொல் நோற்பாரின் பின்.

வினாது

१६. ॥ तितिक्षावच्चम् ॥

खनितारं विमर्त्यार्याः यदा सर्वसहा सदा ।
तथा सहेत निन्दा चेदेष धर्मः सनातनः ॥ १ ॥
सहेतान्यकुता निन्दा यथाशक्ति मनीषिणा ।
सहनाद्विस्मृतिः श्लाघ्या निन्दाया इति कीर्तिता ॥ २ ॥
अभ्यागतपरित्यागः दैन्याद्दैन्यतरः स्मृतः ।
तितिक्षाक्षस्य मन्तृनां धैर्याद्वैर्यतरं मतम् ॥ ३ ॥
संपत्तिमिच्छतां पुंसां सर्वकालेषु धीमताम् ।
क्षमैव स्यात् क्षमं वर्म विपच्छतनिवारकम् ॥ ४ ॥ द्वेष्टि
योऽहितकर्तारं पदार्थेषु न गण्यते ।
क्षमावन्तं तु धीमन्तः हेमतुल्यं प्रचक्षते ॥ ५ ॥
प्रहरे योऽपकर्तारं दिनमात्रं सुखी भवेत् ।
सहिष्णोस्तूर्जिता कीर्तिः भवत्याप्रलयं किल ॥ ६ ॥
द्वेष्ट्याप्यनन्यचिन्त्यानि कुर्वन्नापि नराधमः ।

तस्मै दुःखं न यच्छन्ति धीमन्तः पुण्यकाक्षिणः ॥ ७ ॥

कश्चिद्यदि प्रकुर्वीत जातु हिंसां विमूढधीः ।

स जेतव्यो द्रुतं क्षान्त्या प्राक्षैर्बहिर्विथांमसा ॥ ८ ॥

सन्मार्गच्युतमर्त्यानां परुषाण्यक्षराणि ये ।

सहन्ते यतिनस्ते स्युः गृहिणोऽपि न संशयः ॥ ९ ॥

क्षमन्ते ये रुजः स्वेषां ब्रतैश्चान्द्रयणादिभिः ।

तेभ्योऽधिका हि मन्यन्ते परनिन्दासहिष्णवः ॥ १० ॥ ५

34

திருக்குறள்

17. அழுக்காருமை.

1. ஒழுக்காருக் கொள்க ஒருவன்தன்
நெஞ்சத்

தழுக்கா நிலாத இயல்பு.

2. விழுப்பேற்றின் அ..தொப்ப
தில்லையார் மாட்டும்

அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின்.

3. அறன் ஆக்கம் வேண்டாதான்
என்பான்; பிறன்

பேணு தழுக்கறுப் பான்.

[ஆக்கம்

4. அழுக்காற்றின் அல்லவை செய்யார்;
இழுக்காற்றின்
ஏதம் படுபாக் கறிந்து.

5. அழுக்கா றுடையார்க் கதுசாலும்
ஒன்றார்
வழுக்கியும் கேடின் பது.

6. கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்றம்
உடுப்பதூஉம்.
உண்பதூஉம் இன்றிக் கெடும்.

7. அவ்வித் தழுக்கா றுடையாளைச்
செய்யவள்
தவ்வையைக் காட்டி விடும்.

8. அழுக்கா நெனஒரு பாவி திருச்செற்றுத்
தீஉழி உய்த்து விடும்.

9. அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும்
செவ்வியான்

கேடும் நினைக்கப் படும்.

10. அழுக்கற் றகன்றாரும் இல்லை; அ...
தில்லார்

பெருக்கத்தில் தீர்ந்தாரும் இல்.

तिरुक्कुर

35

१७. ॥ अनीर्ष्या ॥

अनीर्ष्यावान् पुमान् श्रेष्ठः सर्वशास्त्रविदां नृणाम् । ईर्ष्या
हि प्रतिबन्धः स्यात् सर्वेषां श्रेयसामिह ॥ १ ॥ ईर्ष्या
नास्ति परोत्कर्षे यस्य मेधाविनो हृदि । तस्मात्परं
महच्छ्रेयः तस्य नेति श्रुतिप्रथा ॥ २ ॥ आनन्दं नैति यो
मूढः पराम्युदयजं परम् ।

धर्मार्थविमुखश्चेति कीर्त्यते नीतिकोविदैः ॥ ३ ॥ ईर्ष्या
ज्ञानिनोऽधर्मान् न कुर्वन्ति विपत्स्वपि । परब्रेह च

तेऽधर्मा दुःखदा इति ते विदुः ॥ ४ ॥ ईर्ष्यैवालमनर्थाय
मानवानां महीतले ।

परिपन्थिकृतं दुःखं सर्वं तस्याः प्रजायते ॥ ५ ॥

अन्येनान्यार्पिताद्वित्तादीर्ष्याक्रान्तो भवेद्यदि ।

अश्वस्त्रविहीनाः स्युः तदीया बान्धवा अपि ॥ ६ ॥

परोत्कर्षेण मात्सर्यं यान्ति ये मूढचेतसः ।

मात्सर्येणैव तान् लक्ष्मीः नयेज्ज्येष्ठावशं क्षणे ॥ ७ ॥

मत्सरोऽनुपमः पापी हत्वात्मप्रियवैभवम् ।

नयत्यन्ते महाघोरं रौरवं तं नराधमम् ॥ ८ ॥

मात्सर्याविष्टमर्त्या धनिनो यदि कुत्रचित् । निर्मत्सराश्च

दीनाश्चेत् एतत्प्राक्कर्मजं फलम् ॥ ९ ॥ मात्सर्येण

धनप्राप्तिः विना तेन दरिद्रता ।

न भविष्यति नाभूद्वा न वा भवति भूतले ॥ १० ॥

18. வெ..காமை

1. நடுவின்றி நன்பொருள் வெ..கின்
குடிபொன்றிக்

குற்றமும் ஆங்கே தரும்.

2. படுபயன் வெ..கிப் பழிப்படுவ
செய்யார்

நடுஅன்மை நாணு பவர்.

3. சிற்றின்பம் வெ..கி அறன்அல்ல
செய்யாரே

மற்றின்பம் வேண்டு பவர்.

4. இலம்என்று வெ..குதல் செய்யார்
புலம்வென்ற

புன்மையில் காட்சி யவர்.

5. அ..கி அகன்ற அறிவென்றும்
யார்மட்டும்

வெ..கி வெறிய செயின்.

6. அருள்வெ..கி ஆற்றின்கண் நின்ருள்
பொருள் வெ..கிப்

பொல்லாத சூழக் கெடும்.

7. வேண்டற்க வெ.:கிஆம் ஆக்கம்;
வினாவயின்

மாண்டற் கரிதாம் பயன்.

8. அ.:காமை செல்வத்திற் கியாதெனின்
வெ.:காமை

வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள்.

9. அறன் அறிந்து வெ.:கா
அறிவுடையார்ச் சேரும்
திறன்அறிந் தாங்கே திரு.

10. இறல்ஈனும் எண்ணாது வெ.:கின்;
விறல்ஈனும்

வேண்டாமை என்னும் செருக்கு.

நிஃசுரக்

37

१८. ॥ अलोभत्वम् ॥

परद्रव्यापहारे यौ मर्ति कुर्वीत बन्धकः ।

चिन्ता सा नाशयेत्तस्य वंशे दोषं च कल्पयेत् ॥ १ ॥

धीमता चिन्तनीयानि परद्रव्याणि लोपुवत् । नीतिमेतां
समालोच्य नेच्छत्यन्यधनं सुधीः ॥ २ ॥

परद्रव्यात्तशातानि तुच्छानीति विचिन्तयन् ।

नित्यानन्दपरो धन्यः नेच्छत्यन्यधनं सुधीः ॥ ३ ॥

जितेन्द्रियविशुद्धात्मा वित्तहीनोऽपि कर्मणा । दारिद्र्यस्य
निरासार्थं नेच्छत्यन्यधनं सुधीः ॥ ४ ॥ सूक्ष्मार्थान्यपि

शास्त्राणि ज्ञात्वा तस्य वृथाश्रमः । इच्छन्त्यर्थान्सुधीः

कुर्यात् यद्ययुक्ताः क्रियाः सदा ॥ ५ ॥ धर्मे बुद्धि

स्थिरीकृत्य परवित्तामिलापुकः ।

अन्यायेन धनं लब्धुं यतेताशु व्यथां व्रजेत् ॥ ६ ॥

परवित्तेन ऋद्धि न स्पृहयेन्मतिमान्नरः ।

तद्द्वारात्तफलं भोक्तुः न भवेद्धितकारणम् ॥ ७ ॥

चलशीला च या लक्ष्मीः कथं भवति निश्चला ।

निरीहयान्यवित्तानां निश्चलत्वं समर्थ्यते ॥ ८ ॥ लालसा

परवित्तानां यस्य नास्ति महात्मनः । तं करोत्यात्मनः

स्थानं क्षीरसागरकन्यका ॥ ९ ॥ उद्वर्कमविदित्वा ये

लिप्सन्त्यन्यधने महत् । तेनैव ते हि हन्यन्ते सुखं
यच्छति निःस्पृहा ॥ १० ॥ 38

திருக்குறள்

19. புறங்கூறுமை.

1. அறங்கூருன் அல்ல சேயினும் ஒருவன்
புறங்கூருன் என்றல் இனிது.
2. அறன்அழீஇ அல்லவை செய்தலின்
தீதே
புறன்அழீஇப் பொய்து நகை.
3. புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலின்
சாதல்
அறங்கூறும் ஆக்கம் தரும்.
4. கண்நின்று கண்அறச் சொல்லினும்
சொல்லற்க
முன்இன்று பின்நோக்காச் சொல்.
5. அறம்சொல்லும் நெஞ்சத்தான்
அன்மை புறம்
புன்மையால் காணப் படும்.
[சொல்லும்]

6. பிறன்பழி கூறுவன் தன்பழி உள்ளும்
திறன்தெரிந்து கூறப் படும்.
7. பகச்சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பர்
நகச்சொல்லி
நட்பாடல் தேற்று தவர்.
8. துன்னியார் குற்றமும் தூற்றும்
மரபினார்
என்னைகொல் எதிலார் மாட்டு.
9. அறன்னோக்கி ஆற்றுங்கொல் வையம்
புறன்னோக்கிப்
புன்சொல் உரைப்பான் பொறை.
- 10.

எதிலார் குற்றம்போல் தம்குற்றம் காண்கிற்பின்
தீதுண்டோ மன்னும் உயிர்க்கு.

१९. ॥ परोक्षपरनिन्दाराहित्यम् ॥

धर्ममित्यप्यनुच्चार्य यः पापे रमतेऽनिशम् ।
न निन्दति परोक्षेऽन्यान् इत्युक्तश्चेत्कृती खलु ॥ १ ॥
प्रत्यक्षे प्रियवादित्वं परोक्षे तु विगर्हिता ।
धर्मान् होतु पापस्य कृत्या क्रूरतरे मते ॥ २ ॥
सन्निधौ सुहृदं स्तुत्वा निन्दां कृत्वा च पृष्ठतः ।
जीवनान्मरणं श्रेय इति ग्रन्थेषु कीर्त्यते ॥ ३ ॥
प्रत्यक्षेऽनिष्टमज्ञानात्कथयन्नपि वा नरः ।
परोक्षेऽप्रियतीक्ष्णानि वचनानि न संवदेत् ॥ ४ ॥ यः
परोक्षे विना लज्जां परदोषान्प्रकाशयेत् ।
तस्य दोषाः प्रकाश्यन्ते नूनमन्यैर्महापथे ॥ ५ ॥
यः प्रीतिवचनैरन्यैर्मिश्रं कर्तुं न शक्नुयात् ।
स निन्दन् स्वजनान् अज्ञः विपक्षान् कुरुते ध्रुवम् ॥ ६ ॥
॥ आप्तानां सुहृदां दोषान् घोषयेद्यो बहिः सदा ।

इतरेषां अरातीनां दोषानुद्दिश्य का कथा ॥ ७ ॥

सर्वसहेति नाम्नश्च क्षतिः स्यादिति कातरा ।

भारं वहति दुःखार्ता नृशंसानां वसुन्धरा ॥ ८ ॥

परनिन्दा बृहत्पापं इति यो वेत्ति तत्त्वतः ।

तस्य क्षेमक्षयो नास्ति यावज्जीवं महात्मनः ॥ ९ ॥

पृष्ठतः परनिन्दां यः कुर्वन्धर्मं श्रशंसति ।

शठोऽयमिति जानन्ति धीरास्तं दुष्टचेतसम् ॥ १० ॥

41651

40

திருக்குறள்

20. பயன்இல சொல்லாமை.

1. பல்லார் முனியப் பயன்இல

சொல்லுவான்

எல்லாரும் எள்ளப்படும்.

2. பயன்இல பல்லார்முன் சொல்லல்
நயன்இல

நட்டார்கண் செய்தலின் தீது.

3. நயன்இலன் என்பது சொல்லும்
பயன்இல

பாரித் துரைக்கும் உரை.

4. நயன்சாரா நன்மையின் நீக்கும்
பயன்சாராப்

பண்பில்சொல் பல்லார் அகத்து.

5. சீர்மை சிறப்பொடு நீங்கும் பயன்இல
நீர்மை உடையார் சொலின்.

6. பயன்இல்சொல் பாராட்டு வாளை
மக்கள் பதடி எனல்.

மகன்எனல்;

7. நயன்இல சொல்லினும்

சொல்லுக சான்றோர்

பயன்இல சொல்லாமை நன்று.

8. அரும்பயன் ஆயும் அறிவினார்
சொல்லார்

பெரும்பயன் இல்லாத சொல்.

9. பொருள்தீர்ந்த பொச்சாந்தும்
மாசறு காட்சி யவர்.

சொல்லார் மருள்தீர்ந்த

10. சொல்லுக சொல்லில் பயன்உடைய
சொல்லில் பயன்இலாச் சொல்.

சொல்லற்க

சிவசுந்தர்

41

२० || व्यर्थोक्त्यसंभाषणम् ||

विपश्चिद्गर्हितां वाचं व्याहरेद्यदि मानवः ।
सर्वदा सर्वतः सर्वैः स तिरस्क्रियते खलु ॥ १ ॥
धीमताम् अग्रतः पुंसां प्रलापः पापहेतुकः ।
सुहृद्द्रोहादतिकूर इति स प्रोच्यते बुधैः ॥ २ ॥
निरर्थकोक्तेर्व्याख्यानं बहुधा विस्तृतोक्तिभिः ।
व्याख्यातारम् अनीतिज्ञं निजरूपेण शंसति ॥ ३ ॥
असंबद्धप्रलापेन यत्किञ्चिद्गुणवानपि ।
त्यज्यते पुरुषैः प्राज्ञैः निर्गेन्धं कुसुमं यथा ॥ ४ ॥
निरर्थकवचोजालैः गुणवानपि पूरुषः ।
गुणैर्गौरवतश्चापि तत्त्वतः परिहीयते ॥ ५ ॥
क्रियासमभिहारेण निष्फलं वचनं ब्रुवन् ।
पण्डितप्रवरैर्लोके ध्रुवं चञ्चेव गण्यते ॥ ६ ॥
अनीतिपुक्तवाक्यानि ब्रूतां कामं विचक्षणः ।
अनर्थकानि वाक्यानि ब्रुवन् न परमाण्वपि ॥ ७ ॥
अत्यन्तसूक्ष्मानप्यर्थान् ज्ञातुं धीमत्तरा नराः ।

अभूरिफलकान् शब्दान् स्वभावान् प्रयुञ्जते ॥ ८ ॥

अमप्रमादरहिताः विद्वांसो निष्फलं वचः ।

यदृच्छयापि न ब्रूयुः लोकस्थितिविधायकाः ॥ ९ ॥

शब्देषु सत्सु भूयःसु भूर्यर्थान्समुदीरयेत् ।

निष्प्रयोजनशब्दांस्तु व्याहरेन्न कदाचन ॥ १० ॥

6

42

திருக்குறள்

21. தீவினை அச்சம்.

1. தீவினையார் அஞ்சார் விழுமியார் அஞ்சுவர்

தீவினை என்னும் செருக்கு.

2. தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை தீயினும் அஞ்சப் படும்.

3. அறிவினுள் எல்லாம் தலைஎன்ப தீய செறுவார்க்கும் செய்யா விடல்.

4. மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க; சூழின்
அறம்குழும் சூழ்ந்தவன் கேடு.

5. இலன்என்று தீயவை செய்யற்க;
செய்யின்

இலன்ஆகும் மற்றும் பெயர்த்து.

6. தீப்பால தான்பிறர்கண் செய்யற்க;
நோய்ப்பால

தன்னை அடல்வேண்டா தான்.

7. எனைப்பகை உற்றாரும் உய்வர்;
வினைப்பகை

வீயாது பின்சென் றடும்.

8. தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழல்தன்னை
வீயா தடிஉறைந் தற்று.

9. தன்னைத்தான் காதலன் ஆயின்
எனைத்தொன்றும்

துன்னற்க தீவினைப் பால்.

10. அரும்கேடன் என்ப தறிக மருங்கோடித்

௨௧. ॥ பாபமீர்த்தம் ॥

கருதும் பாபாநி கர்மாணி ந விந்யு: பாபகாரிணி: ।
அந்யே து தாநி கர்மாணி கருதும் விந்யுரஸம்ஸய: ॥ ௧ ॥

துஷ்கர்ம து:ஸதம் தஸ்மாத் வஹேரப்யதிகம் நரै: ।
மேதவ்யமேவ நோசேதே ஸ்வநாஸம் சமவாப்துயு: ॥ ௨ ॥

ஸம்பீடயத்ஸு ஸம்பீடாத்யாஸோ லோகே விசக்ஷணै: ।
ஸாஸ்த்ரார்த்தஸாரவித்ஸ்யஸ்ய ப்ரோச்யதே ஫லஸூத்ஸமம் ॥ ௩ ॥

பரஹிஸாகரீர் கருத்யாம் ந ட்யாயேந்நாப்ரமாடத: ।
யதீமாச்சிந்தயேந்நய: துதேத்ஸம் த்மதேவதா ॥ ௪ ॥

தாரித்ரியாத்பரபீடா சேத்ஸுர்யாத்ஜ்ஞானதோ நர: ।

ப்ராப்துயாத்ஸர்வதாரித்ரியாத் தாரித்ரியம் அதிகம் ஸத ॥ ௫ ॥ ஸ்வஸ்ய

पापकृतां पीडां न वाञ्छेद्यदि मानवः ।
 परपीडा न कुर्वीत मानसेनापि बुद्धिमान् ॥ ६ ॥
 महद्वैरं विधायापि रक्षितुं स्वं विचक्षणः ।
 शक्नुयाद्धर्मवैरं तु कृत्वा तस्मान्न मुच्यते ॥ ७ ॥
 रिरक्षिषुर्य आत्मानं आत्मना सन्ततं भूवि ।
 स कुर्यादहितं कर्म न स्तोकमपि कस्यचित् ॥ ८ ॥
 अचलन्यः पथौ न्याययादन्यस्मै स्पृहयेद्वितम् ।
 कान्दिशीकदशां यान्ति दृष्ट्वा तं दुरितान्यहो ॥ ९ ॥
 (अस्मिन्नध्याये दशमः श्लोको न दृश्यते ॥)

44

திருக்குறள்

22. ஒப்புரவறிதல்.

1. கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு;

மாசிமாட்

டென்ஆற்றும் கொல்லோ உலகு.

2.

தாள்ஆற்றித் தந்த பெருள்ளல்லாம் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தல் பொருட்டு.

3. புத்தேன் உலகத்தும் ஈண்டும்
பெறல்அரிதே

ஒப்புரவின் நல்ல பிற.

4. ஒத்த தறிவான் உயிர்வாழ்வான்;
மற்றையான்

செத்தாருள் வைக்கப் படும்.

5. ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே
உலகவாம்

பேரறி வாளன் திரு.

6. பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால்
செல்வம்

நயன்உடை யான்கண் படின.

7. மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றால்
செல்வம்

பெருந்தகை யான்கண் படின.

8. இடனில் பருவத்தும் ஒப்புரவிற்
கொல்கார்

கடன்ஆறி காட்சி யவர்.

9. ஒப்புரவி னால்வரும் கேடெனின்
அ.:தொருவன்

செய்யா தமைகலா ஆறு.

10. நயன்உடையான் நல்கூர்ந்தான்
விற்றுக்கோள் தக்க துடைத்து.

ஆதல் செய்யும்நீர

திரைநீர

45

२२. ॥ यथार्हस्थिति विज्ञानम् ॥

मेघो वर्षति कीलालं प्राणिनां प्रार्थनां विना ।

तथोपकृतेऽनिच्छन् परकीयं फलं सुधीः ॥ १ ॥

प्रयत्नेनार्जितं वित्तं सर्वमेव महात्मनाम् ।

परोपकृतये नूनं याति वृद्धिं दिने दिने ॥ २ ॥

भूलोके स्वर्गलोके वा परस्योपक्रियां विना ।
 श्रेयस्करो वृषो नास्ति सर्वजन्मभृतां महान् ॥ ३ ॥
 लोकरीतिं सदाश्रित्य कालक्षेपं करोति यः ।
 स एव गण्यते जीवन् सर्वेऽन्ये संस्थिताः खलु ॥ ४ ॥
 लोकानुवर्तनज्ञस्य विदुषो घनपूर्णता ।
 तटाकोदरसंस्थस्य पयसः पूर्णता समा ॥ ५ ॥
 परोपकारकर्तुर्या स्वापतेयसमृद्धता ।
 ग्राममध्यस्थवृक्षस्य फलसंपत्समा हि सा ॥ ६ ॥
 सर्वप्रकारैरेश्वर्यैरुपकर्ता परस्य यः ।
 अगदीभूतसर्वाङ्गवृक्षस्य सदृशो हि सः ॥ ७ ॥
 स्वकर्तव्याणि धर्म्याणि वेदितारो नरोत्तमाः ।
 घनस्यापचयेऽपि स्थुः नोपकारपराङ्मुखाः ॥ ८ ॥
 सर्वोपकर्तुर्दारिद्र्यमेतदेवेति चिन्त्यताम् ।
 सर्वोपक्रियार्यै यद्विषयालाभचिन्तनम् ॥ ९ ॥
 दानेन द्रव्यनाशाद्यविपत्स्यादित्यसांप्रतम् ।

23. ஈகை.

1. வறியார்க்கொன் றீவதே ஈகை; மற்ற
றெல்லாம்

குறிஎதிர்ப்பை நீர துடைத்து.

2. நல்லா றெனினும் கொளஸ்தீது;
மேலுலகம்

இல்லெனினும் ஈதலே நன்று.

3. இலன்என்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலன்உடையான் கண்ணே உள.

4. இன்னு திரக்கப் படுதல் இரந்தவர்
இன்முகம் காணும் அளவு.

5. ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல்;
அப்பசியை

மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்.

6. அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல்; அ.தொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் பழி.

7. பாத்தூண் மரீஇ யவனைப் பசிஎன்னும்
தீப்பிணி தீண்டல் அரிது.

8. ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல்
தாம்உடைமை

வைத்திழக்கும் வன்க ணவர்.

9. இரத்தலின் இன்றாது மன்ற நிரப்பிய
தாமே தமிழர் உணல்.

10. சாதலின் இன்றாத தில்லை; இனிததூஉம்

ஈதல் இயையாக் கடை.

நெருங்கு

47

२३. ॥ दानम् ॥

दीयते यद्वरिद्राय स एव त्याग उच्यते ।

अन्यस्मै दीयते यत्तद्वणपर्यायितां व्रजेत् ॥ १ ॥

उत्तमाप्युच्छृष्टिश्चेत् पातकं हि प्रतिग्रहः ।

दानं मुक्तिप्रदं न स्यात् यद्यपि श्रेय एव तत् ॥ २ ॥

याचनस्याप्रकटनं दानं नेति गिरं विना ।

उभयं सत्कुलोद्भूतपुरुषे हि प्रदृश्यते ॥ ३ ॥

यावद्भिक्षुकषक्त्रं तु प्रसन्नं नाभिदृश्यते ।

तावद्भिक्षुकदात्रोश्च तुष्टिर्नो जायते हृदि ॥ ४ ॥

अशनायाक्षमत्वं यत्तपसस्तं गुणं विदुः ।

तस्य हानेन संशान्तेः अधमं तं गुणं विदुः ॥ ५ ॥

दीनक्षुधां परीहारः धर्मोद्देशेन जन्मिनाम् ।

निरपायं धनागारम् उच्यते नीतिपारगैः ॥ ६ ॥ अतिथिं

भोजयित्वाथ भोक्तारं मनुजोत्तमम् ।

बृभुक्षा कर्कशो व्याधिः पीडयेन्न कदाचन ॥ ७ ॥

अदत्त्वा नष्टसर्वस्वः दुर्मगः पुरुषाधमः ।

अर्थिने स्वधनं दत्वा न ततोषात्सतोषमाक् ॥ ८ ॥
 अदत्वा क्षुधितायास्त्रै एकैकस्यैव भोजनम् ।
 याचनादधिकं क्लेशमावहेदिति निश्चयः ॥ ९ ॥
 मृतिः क्लेशप्रदा पुंसां सापि न क्लेशदा भवेत् ।
 यदर्थिभ्योऽर्थितं दत्वा पूर्यते न मनोरथः ॥ १० ॥

48

திருக்குறள்

24. புகழ்.

1. ஈதல் இசைபட வாழ்தல்; அதுவல்ல தூதியம் இல்லை உயிர்க்கு.
2. உரைப்பார் உரைப்பாவை எல்லாம் இரப்பார்க்கொன் றீவார்மேல் நிற்கும் புகழ்.
3. ஒன்று உலகத் துயர்ந்த புகழ்அல்லால் பொன்றுது நிற்பதொன் றில்.
4. நிலவரை நீள்புகழ் ஆற்றின் புலவரைப்

போற்றுது புத்தேள் உலகு.

5. நத்தம்போல் கேடும் உளதாகும்

சாக்காடும்

வித்தகர்க் கல்லால் அரிது.

6. தோன்றின் புகழோடு தோன்றுக;

அ. திலார்

தோன்றலின் தோன்றுமை நன்று.

7.

புகழ்பட வாழாதார் தம்நோவார் தம்மை
இகழ்வாரை நோவ தெவன்?

8. வசைஎன்ப வைத்தார்க் கெல்லாம்
எச்சம் பெறாஅ விடின.

இசைஎன்னும்

9.

வசைஇலா வண்பயன் குன்றும் இசைஇலா
யாக்கை பொறுத்த நிலம்.

10. வசைஒழிய வாழ்வாரே வாழ்வார்;
வாழ்வாரே வாழா தவர்.

இசை ஒழிய
திரைசூரக்

49

२४. ॥ प्रख्यातिः ॥

निस्स्वानश्रान्तदानेन तर्पयेद्भुवि मानवः ।
विना तेन फलं नान्यद्विद्यते मर्त्यजन्मनः ॥ १ ॥
सर्वे सर्वसहामध्ये वसन्तो वाग्मिनः सदा ।
ईडतेऽद्भुतवाणीभिः वदान्याभरपुङ्गवान् ॥ २ ॥
अतुल्या कीर्तिरेव स्यात्संपाद्या नरजन्मनि ।
ततोऽधिकतरं नान्यत् नरजन्मफलं भवेत् ॥ ३ ॥

सनातनसमज्या यो लभेत भुवि धर्मतः ।

स्तवीति सुरलोकस्तं न तु तत्रत्यनिर्जरान् ॥ ४ ॥

विना विवेकिनोऽन्येषां यशःकायस्य पोषणम् ।

शाश्वतीकरणं चैतदुभयं दुर्लभं ध्रुवम् ॥ ५ ॥

जन्मिनो मानुषं जन्म सफलं गुणवधदि ।

नो चेन्मृगादिरूपेण जनिरेव गरीयसी ॥ ६ ॥

कीर्तिलेशम् अपि प्राप्तुं नालं यः पुरुषाधमः ।

आत्मगर्हं विहायान्यगर्हणं तस्य किं फलम् ॥ ७ ॥

यश्च एव मनुष्याणां सुतरलमितीरितम् ।

तद्रत्नरहिताङ्गुलः तिरस्कृन्वन्ति देहिनः ॥ ८ ॥

यतो निर्यशसो मर्त्याः भारभूताश्च काश्यपेः ।

तत्रत्यसस्यसप्राप्तिः परिपूर्णा न दृश्यते ॥ ९ ॥

अनिन्दिताः परैर्मर्त्याः ये त एव सजीविताः ।

विद्यमानास्तु ये ते स्युः प्रेतकल्पा न संशयः ॥ १० ॥

25. அருளுடைமை.

1. அருள்செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம்;
பொருள்செல்

பூரியார் கண்ணும் உள.

[வம்

2. நல்ஆற்றான் நாடி அருள்ஆள்க;
பல்ஆற்றான்

தேரினும் அஃதே துணை.

3. அருள்சேர்ந்த செஞ்சினார்க் கில்லை
இருள்சேர்ந்த

இன்னா உலகம் புகல்.

4. மன்உயிர் ஒம்பி அருள்ஆள்வார்க்
கில்என்ப

தன்உயிர் அஞ்சும் வினை.

5. அல்லல் அருள்ஆள்வார்க் கில்லை;
வளிவழங்கும்

வல்லல்மா ஞாலம் கரி.

6. பொருள்நீங்கிப் பொச்சாந்தார் என்பர்
அருள்நீங்கி

அல்லவை செய்தொழுகு வார்.

7. அருள்இலார்க் கவ்வுலகம் இல்லை;
பொருளிலார்க்

கிவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு.

8. பொருள்அற்றார் பூப்பர் ஒருகால்;
அருள்அற்றார்

அற்றார்; மற்றுதல் அரிது.

9. தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்
டற்றால் தேரின்

அருளாதான் செய்யும் அறம்.

50. வலியார்முன் தன்னை நினைக்க; தான்
தன்னின்

மெவியார்மேல் செல்லும் இடத்து.

विष्णुसूक्त

51

२५. ॥ कारुण्यम् ॥

विश्वानां उत्तमं वित्तं कारुण्यं परिकीर्त्यते ।

तदन्यवैभवं यत्तन्नीचसाधारणं भवेत् ॥ १ ॥ सत्पथस्थो

हि पुरुषः कारुण्यं धनमार्जयेत् । विरुद्धेष्वपि तन्त्रेषु स
एकः सुहृदुच्यते ॥ २ ॥ तिमिराक्रान्तिघोरेषु नरकेषु
प्रवेशनम् ।

अनुकम्पावतां पुंसां न भवेदेव निश्चयः ॥ ३ ॥ ये कालं
यापयन्त्यत्र सर्वभूतदयापराः ।

नोऽपगच्छति तान्पापं इति जानन्ति कोविदाः ॥ ४ ॥ न
स्यादनिष्टलेशोऽपि दयालूनां महात्मनाम् ।

अनिलावृतभूमिष्ठाः प्रमाणं चात्र देहिनः ॥ ५ ॥ विहाय
करुणां प्राक्षां याप्यं कर्म करोति यः । श्रेयासि

विस्मरत्येषः प्राक्तनैः कर्मभिः स्वकैः ॥ ६ ॥ यथा
वित्तविहीनानां नैहिकानि सुखानि वै ।

तथानुक्रोशहीनानां नाम्बुद्धिकफलान्यपि ॥ ७ ॥ कर्मणा
प्राप्तदारिद्र्यः धनित्वं प्राप्नुयादपि । दयाहीना निमग्नाः

स्युरुन्मज्जेयुः कदापि न ॥ ८ ॥ जीवेषु करुणाहीने
 धर्मो यदि विचार्यते । अशास्त्रज्ञस्य तत्त्वार्थवेदनेन समो
 भवेत् ॥ ९ ॥ बलाद्यः पापकृत्कश्चिद्दृष्टुयाद्यदि दुर्बलम्
 । बलिष्ठः क्रियमाणं च धर्षणं स हि संस्मरेत् ॥ १० ॥

52

திருக்குறள்

26. புலால் மறுத்தல்.

1. தன்ஊன் பெருக்கற்குத் தான்பிறி
தூன்உண்பான்

எங்ஙனம் ஆளும் ஆருள்?

2. பொருள்ஆட்சி போற்றுதார்க் கில்லை;
அருள்ஆட்சி

ஆங்கில்லை; ஊன்தின் பவர்க்கு.

3. படைகொண்டார் நெஞ்சம்போல்
நன்றாக்கா தொன்

உடல்சுவை உண்டார் மனம்.

[றன்

4. அருள்அல்ல தியாதெனின் கொல்லாமை

கோறல்

பொருள் அல்ல தவ்வுன் தினல்.

5. உண்ணாமை உள்ள துயிர்நிலை;

உன் உண்ண

அண்ணாத்தல் செய்யா தளறு.

6. தினல்பொருட்டால் கொல்லா

துலகெனின், யாரும்

விலைப்பொருட்டால் ஊன்தருவார்

இல்.

7. உண்ணாமை வேண்டும் புலாஅல்

பிறிதொன்றன்

புண்; அ துணர்வார் பெறின்.

8. செயிரின் தலைப்பிரிந்த காட்சியார்

உண்ணார்

உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊன்.

9. அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின்

ஒன்றன்

உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று.

10. கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக்

கைகூப்பி

௨௬. ॥ மாंसपरिवर्जनम् ॥

स्वमांसं परमांसेन यः पोषयितुमिच्छति ।
 तस्मिन्कारुण्यवार्तायाः अवकाशः कथं भवेत् ॥ १ ॥
 सरक्षेदार्जितं नो चेदार्जनस्य फलं वृथा ।
 तथा मांसभुजां नास्ति महत्कारुण्यजं फलम् ॥ २ ॥
 हत्वा जन्तून्पथेच्छं ये भक्षयन्ति मुदान्विताः ।
 हिंसायाः करणं हस्ते दधानानां हि ते समाः ॥ ३ ॥
 अहिंसैव कृपा प्रोक्ता परहिंसैव निर्घृणा ।
 ततः प्राणिवधाल्लब्धक्रव्यजग्धिरघं खलु ॥ ४ ॥
 कृत्वा प्राणिवधं कुक्षिमात्मनः पूरयेद्यदि ।
 प्रसते नारकश्चैनं बहिस्तं नोद्दिरेदपि ॥ ५ ॥
 आहारायामिषं लोके न क्रीणीषुर्यदा नराः ।
 विक्रेतारोऽस्य कुत्रापि न भवेयुरिति ध्रुवम् ॥ ६ ॥
 इतरप्राणिनां क्रव्यं हर्ममित्येव वेत्ति यः ।

स पुनस्तं निरस्येच्च यावज्जीवं कुशाग्रधीः ॥ ७ ॥
 अमप्रमादहीना ये वर्तन्ते विद्वदुत्तमाः ।
 प्राणैर्वियोजितं मांसं न भुञ्जीरन्कदापि ते ॥ ८ ॥
 ज्योतिष्टोमादिभिर्यागैर्यजनादाप्तदक्षिणैः ।
 मांसदानस्य यस्त्यागः स भूयः पुण्यदो भवेत् ॥ ९ ॥
 न भक्षयति मांसानि न हिनस्ति च कश्चन ।
 तं कृताञ्जलयो मर्त्याः प्रणमेयुरहर्निशम् ॥ १० ॥

54 திருக்குறள்

27. தவம்.

1. உற்றநோய்நோன்றல் உயிர்க்குறுகண்
செய்யாமை

அற்றே தவத்திற் குரு.

2. தவமும் தவமுடையார்க் காகும்;
அவம்அதனை

அஃதிலார் மேற்கொள் வது.

3. துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி
மறந்தார்கொல்

மற்றை யவர்கள் தவம்.

4. ஒன்றூர்த் தெறலும் உவந்தாரை
ஆக்கலும்
எண்ணில் தவத்தான் வரும்.

5. வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலால்
செய்தவம்
ஈண்டு முலப் படும்.

6. தவம் செய்வார் தம்கருமம் செய்வார்; மற்ற
றல்லார்
அவம்செய்யார் ஆசையுள் பட்டு.

7. சுடச்சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடும்
துன்பம்
சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு.

8. தனஉயிர் தான்அறப் பெற்றருளை ஏனைய
மன்னுயிர் எல்லாம் தொழும்.

9. கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும்
நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு.

10. இலர்பலர் ஆகிய காரணம் நோற்பார்.
சிலர் பலர் நோலா தவர்.

तिस्रसुरश्च

55

२७. ॥ तपः ॥

युक्ताहारस्य सङ्कोचाद्व्यच्छरीरस्य कर्शनम् ।
परहिंसावर्जनं च तपोलक्ष्मद्वयं मतम् ॥ १ ॥ तपोभिः
प्राग्भवीयैर्हि लभ्यते तप उत्तमम् । प्राग्जनौ तद्विहीनानां
मनस्तस्मिन्न जायते ॥ २ ॥ अन्नौषधिनिवासानि दातुं
सन्यासिने गृही । प्रवर्तनात्स्वयं तप्तुं न
कचिल्लभ्यतेऽन्तरम् ॥ ३ ॥ शप्तुं चानुगृहीतुं च तपस्वी
यदि चिन्तयेत् । शापश्चाग्न्यग्रहश्चैव भवतस्तपसो बलात् ॥
४ ॥ अभीष्टफलसिद्ध्यर्थं परलोके महात्मभिः ।
तपांसि तत्फलार्थानि कार्याणीहैव जन्मनि ॥ ५ ॥
तपस्तप्त्वास्य धर्मस्य चरणे निरतो भवेत् । अन्येषां

कर्मणां कर्ता कर्मपाशैर्निषिध्यते ॥ ६ ॥

पुटपाकात्सुवर्णस्य वर्णोत्कर्षो यथा भवेत् । तथा

तपस्विनस्तेजस्तपसा परिवर्धते ॥ ७ ॥ तपसा

लब्धजन्मानं पुरुषं विदुषां वरम् ।

अन्ये प्राणभृतः सर्वे प्रणमेद्युरहर्दिवम् ॥ ८ ॥

तपोभिर्लब्धमाहात्म्याः स्वकीयतपसो बलात् ।

कृतान्तमपि जेतुं ते प्रभवेयुरनाकुलाः ॥ ९ ॥

वैरल्यात्तप्ततपसां भूयस्त्वाच्चातपस्विनाम् । अकिञ्चनानां
भूयस्त्वं लोके भवति नान्यथा ॥ १० ॥

56 திருக்குற

56

திருக்குறள்

28. கூடாஒழுக்கம்.

1. வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம்
புதங்கள்

ஐந்தும் அகத்தே நகும்.

2. வான்உயிர் தோற்றம் எவன்செய்யும்
தன்நெஞ்சம்

தான் அறி குற்றம் படின.

3. வலியில் நிலைமையான் வல்லுருவம்

பெற்றம்

புலியின்தோல் போர்த்துமேய்ந் தற்று.

4. தவம்மறைந்து அல்லவை செய்தல்

புதல்மறைந்து

வேட்டுவன் புள்சிமிழ்த் தற்று.

5. பற்றற்றேம் என்பார் படிற்றொழுக்கம்
எற்றெற்றென்

றேதம் பலவும் தரும்.

6. நெஞ்சில் துறவார் துறந்தார்போல்

வஞ்சித்து

வாழ்வாரின் வன்கணர் இல்.

7. புறம்குன்றி கண்டனையர் ஏனும்

அகம்குன்றி

முக்கில் கரியார் உடைத்து.

8. மனத்தது மாசாக மாண்டார்நீர் அடி

மறைந்தொழுகும் மர்ந்தார் பலர்.

9.

கணைகொடிது; யாழ்கோடு செல்விதாங் கண்ணார்
வினைபடு பலால் கொளல்.

10. மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
பழித்த தொழித்து விடின.

திருக்குறள்

57

௨௮. || துராசார: ||

छद्मधर्मरतान्पुंसः दृष्ट्वा लोकप्रतारकान् ।

तदेहस्थानि भूतानि पञ्चापि प्रहसन्त्यहो ॥ १ ॥

स्वस्वाभिज्ञानदोषेषु स्वं मनः प्रसजेद्यदि ।

तस्योत्कृष्टतपो वेषः कस्मै धर्माय कल्पते ॥ २ ॥ मनो

जेतुमशक्तो यः निर्जितेन्द्रियवेषभृत् ।

सव्याघ्रचर्मणाच्छन्नगोतुल्यः कथ्यते बुधैः ॥ ३ ॥ पापी

धार्मिकवेषेण कर्मगर्हितमाचरेत् ।

पठ्यते गुल्मसङ्गूढपक्षिवेधकतुल्यताम् ॥ ४ ॥

तपस्विच्छानां लोके दुराचारः तिरोहितः ।

तत्कालसुखदः पश्चात् पश्चात्तापकरो भवेत् ॥ ५ ॥

मनःशुद्धिं विना लोके कर्मशील इवाचरन् ।

यः कालं गमयत्यत्र तत्तुल्यो नास्ति वञ्चकः ॥ ६ ॥

बहिर्गुणाफलाकारा अन्तस्तन्मुखसन्निभाः ।

दृश्यन्ते बहवो मर्त्या भारभूता महीतले ॥ ७ ॥

हृदयस्थं मलं स्वेषां निःसारयितुमक्षमाः ।

क्षालनाजितनैर्मल्यं दर्शयन्ति कलेवरम् ॥ ८ ॥

सौम्योऽपि दुःखदो बाणः वीणा वक्रापि शर्मदा ।

तपस्वी शरसादृश्यं हित्वा वीणासमो भवेत् ॥ ९ ॥

तपोविरुद्धान्दोषान्यान् त्यजेयुर्यदि तापसाः ।

गुण्डत्वं जटिलत्वं च तेषां नैष्फल्यमश्नुते ॥ १० ॥

29. கள்ளாமை

1. எள்ளாமை வேண்டுவான் என்பான்
எனைத்தொன்றும்

கள்ளாமை காக்கதன் நெஞ்சு.

2. உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே
பிறன்பொருளைக்

கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல்.

3. களவினால் ஆகிய ஆக்கம் அளவிறந்
தாவது போலக் கெடும்.

4. களவின்கண் கன்றிய காதல் விளைவின்கண்
வீயா விழுமம் தரும்.

5. அருள்கருதி அன்படையர் ஆதல்
பொருள்கருதிப்

பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்கண் இல்.

6. அளவின்கண் நின்னெழுமுகல் ஆற்றார்
களவின்கண்
கன்றிய காத லவர்.

7. களவென்னும் கார்அறி வாண்மை
ஆற்றல் புரிந்தார்கண் இல்.

அளவென்னும்

8. அளவறிந்தார் நெஞ்சத் தறம்போல
நிற்கும்
களவறிந்தார் நெஞ்சில் கரவு.

9. அளவல்ல செய்தாங்கே வீவர்
களவல்ல
மற்றைய தேற்று தவர்.

10.

கள்வார்க்குத் தள்ளும் உயிர்நிலை; கள்ளார்க்குத்
தள்ளாது புத்தேள் உலகு.

२९. ॥ निर्विश्वकत्वम् ॥

तपस्विभिर्मुमुक्षावाञ्छितमाद्रियते नरः ।
 परकीयेषु वित्तेषु स्पृहयालुर्न चेद्भवेत् ॥ १ ॥
 परकीयस्य वित्तस्य निगूढाचरणे स्पृहा ।
 निषिद्धविषयौत्सुक्यं दोषः सन्यासिनां द्वयम् ॥ २ ॥
 चौर्यलब्धधनं पूर्वं प्रबुद्धमिव भासते ।
 तस्मादल्पेन कालेन मूलनाशं विनश्यति ॥ ३ ॥
 परकीयस्य वित्तस्य संवञ्च्याहरणे स्पृहा ।
 तत्कालेऽतिप्रियापि स्यात् फलकालेऽतिदुःखदा ॥ ४ ॥
 परस्य द्वविणं हर्तुं प्रमार्दं तस्य वाञ्छतः ।
 दयाप्रीती न विधेते हृदयेऽत्यन्तकर्कशे ॥ ५ ॥

*

सर्वप्राणिषु कारुण्यं ये वाञ्छन्ति नरोत्तमाः ।

चौर्यस्पृहान्वतमसं तेषां हृदि न वर्तते ॥ ७ ॥

वर्धते जीवकारुण्यं दयालूनां यथा हृदि ।

तथा तस्करचित्तेषु वर्धते धूर्तता सदा ॥ ८ ॥

चौर्यादन्यदजानानाः संख्यातीतानि पुरुषाः ।

पातकान्यभिवाञ्छन्ति सद्योनाशं व्रजन्ति च ॥ ९ ॥ ये

चौर्यनिरता मर्त्या ते यान्ति नरकान्ध्रुवम् ।

ये त्वनभ्यस्तचौर्यास्ते प्राप्नुवन्ति त्रिविष्टपम् ॥ १० ॥

* अस्मिन्प्रमाणे षष्ठः श्लोको न दृश्यते

60

திருக்குறள்

30. வாய்மை

1. வாய்மை எனப்படுவ தியாதெனின்
எவ்வுயிர்க்கும்

தீமை இலாத சொல்லு.

2. பொய்ம்மையும் வாய்மை இடத்த
புரையீர்ந்த

நன்மை பயக்கும் எனின்.

3. தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க ;
பொய்த்தபின்

தன்னெஞ்சே தன்னைச் சும்.

4. உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின் உ
லகத்தார்

உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன்.

5. மனத்தொடு வாய்மை மொழியின்
தவத்தொடு

தானம்செய் வாரில் தலை.

6. பொய்யாமை அன்ன புகழ்இல்லை;
எய்யாமை.

எல்லா அறமும் தரும்.

7. பொய்யாமை பொய்யாமை

ஆற்றின் அறம்பிற

செய்யாமை செய்யாமை நன்று.

8. புறம்தூய்மை நீரான் அமையும்
அகம்தூய்மை

வாய்மையால் காணப் படும்.

9. எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல;
சான்றோர்க்குப்

பொய்யா விளக்கே விளக்கு.

10. யாம்மெய்யாக் கண்டவற்றுள்

இல்லை எனைத்தொன்றும்

வாய்மையின் நல்ல பிற.

तिस्रसुखम्

61

३० ॥ ऋतम् ॥

परेषां मनसः क्लेशं नोत्पादयति सर्वदा ।

यः

शब्दः सर्वधर्मज्ञैः तत्सत्यमिति गीयते (कीर्यते) ॥ १

॥ परेभ्यो हितकृत्स्याच्चेद् द्वितयं चाभिभाषितम् ।

तदप्यार्यविशेषज्ञैः सत्यमेव प्रकीर्त्यते ॥ २ ॥

स्वयं तत्त्वं हि विज्ञाय परेषां तदवेदनम् ।

मत्वा परातिसन्धानं कुर्वाणः पापकर्मकृत् ॥ ३ ॥ सत्यं

वदति यो नित्यं वसत्येव न संशयः ।

स सतां हृदये नित्यं कृत्यविग्ररपुङ्गवः ॥ ४ ॥ श्रद्धया

यो वदेन्नित्यं सर्वकृत्येषु बुद्धिमान् ।

तपोदानविशिष्टेभ्यो गरीयानिति निश्चयः ॥ ५ ॥

सत्यतुल्या समञ्चा च नास्ति जन्मभृतां भुवि । ततः

सत्यात्प्रजायन्ते सर्वे धर्माः किलोत्तमाः ॥ ६ ॥

सत्याचरणमन्येभ्यो धर्मेभ्यः कीर्त्यते वरम् ।

ततः सत्यप्रियो नान्यत्प्रार्थयेद्धर्मसाधनम् ॥ ७ ॥

यथोदकेन शुद्धेन शुष्क्येन्मर्त्यकलेवरम् ।

तथा सत्येन वाक्येन नैर्मल्यं याति मानसम् ॥ ८ ॥

ஜானினாं வஹிராலோகோ நைவாலோகோ भवेद्भुवम् ।
 सत्यात्मको य आलोकः स एवालोक इष्यते ॥ ९ ॥
 तत्वावेदकशास्त्रेषु सर्वेष्वाम्रेडितेष्वपि ।
 सत्यादभ्यधिको धर्मो ज्ञायते नास्मदादिभिः । १० ॥

62

திருக்குறள்

31. வெகுளாமை.

1. செல்இடத்துக் காப்பான்
 சினம்காப்பான் அல் இடத்
 காக்கில்என் காவாக்கால் என் ?

[துக்

2. செல்லா இடத்துச் சினம்தீது;
 செல்இடத்தும்
 இல்அதனில் தீய பிற.

3. மறத்தல் வெகுளியை யார்மாட்டும்;
 தீய

பிறத்தல் அதனால் வரும்.

4. நுகையும் உவகையும்; கொல்லும்

சினத்தின்

பகையும் உளவோ பிற?

5. தன்னைத்தான் காக்கின் சினம்காக்க;

காவாக்கால்

தன்னையே கொல்லும் சினம்.

6. சினம்என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி
ஏமப் புணையைச் சுடும்.

இனம் என்னும்

7.

சினத்தைப் பொருள்என்று கொண்டவன் கேடு
நிலத்தறைந்தான் கைபிழையா தற்று.

8.

இணர்எரி தோய்வன்ன இன்னா செயினும்
புணரின் வெகுளாமை நன்று.

உள்ளிய எல்லாம் உடன்தும் உள்ளத்தால்
உள்ளான் வெகுளி எனின்

10. இறந்தார் இறந்தார் அனையர்; சினத்தைத்
துறந்தார் துறந்தார் துணை.

तिस्रसुखम्

63

३१. ॥ कोपराहित्यम् ॥

कोपः सफलतामेति येषु तेभ्यो निवर्तकः ।

पुरुषो जितकोपः स्यात् नान्यो मर्त्यस्तथाविधः ॥ १ ॥

स्वस्माद्वर्लीयसे क्रोधः स्वस्य हानिप्रदो भवेत् ।

अर्पयसि कृतः सोऽपि तस्मादधिकहानिदः ॥ २ ॥

दुष्कृतं जायते कोपात् निन्दा भवति दुष्कृतात् ।

मनीषिणा ततः कोपो विस्मर्तव्यो हि सर्वदा ॥ ३ ॥

मुखप्रसादहृत्पुष्टयोः नाशकात्क्रोधसंशितात् ।
 अन्योऽस्ति को महाशत्रुः पुरुषस्य विपश्चितः ॥ ४ ॥
 संरक्षितुं प्रवृत्तश्चेत् क्रोधं दूरे परित्यजेत् ।
 अत्यागे स महाक्लेशं स्वस्यैव जनयेत्सदा ॥ ५ ॥
 दहेत्स्वाश्रयमेवाग्निः कोपाग्निस्तद्वितानपि ।
 तस्मान्क्रूरतरं बद्धेः कोपाग्निं बुद्धिमांस्त्यजेत् ॥ ६ ॥
 मन्वानः पौरुषं क्रोधं यद्यस्थाने प्रयोजयेत् ।
 स्वकीयं ताडनं कुर्वन् भूयो दोरिव दुःख्यति ॥ ७ ॥
 ज्वालायाग्निरिव क्रोधात् पुरुषो निर्दहन्नपि ।
 नाभिक्रुष्येद्विवेकी तं धर्म एष सनातनः ॥ ८ ॥
 यस्य न प्रतिभा चित्ते पूर्वपुण्यविशेषतः ।
 स सर्वसिद्धिमाप्नोति श्रेयांसि च पदे पदे ॥ ९ ॥
 कोपं त्यजति यो धीरः स जीवः स हि गण्यते ।
 कोपस्याश्रयभूतस्तु जीवन्नपि मृतस्तु सः ॥ १० ॥

32. இன்னு செய்யாமை.

1. கிறப்பீனும் செல்வம் பெறினும்

பிறர்க்கின்னா

செய்யாமை மாசற்றூர் கோள்.

2. கறுத்தின்னா செய்தவன் கண்ணும்
மறுத்தின்னா

செய்யாமை மாசற்றூர் கோள்.

3. செய்யாமல் செற்றார்க்கும் இன்னுத
செய்தபின்

உய்யா விழுமம் தரும்.

4. இன்னு செய்தாரை ஒறுத்தல்
அவர்நாண

நல்நயம் செய்து விடல்.

5. அறிவினான் ஆகுவ துண்டோ பிறிதின்
நோய்

தம்நோய்போல் போற்றுக் கடை.

6. இன்னு எனத்தான்

உணர்ந்தவை, துன்னுமை

வேண்டும் பிறன்கண் செயல்.

7.

எனத்தானும் எஞ்ஞான்றும் யார்க்கும் மனத்தானும்
மாணசெய் யாமை தலை.

8. தன்உயிர்க் கின்னாமை தான்அறிவான்

என்கோலோ

மன்னுயிர்க் கின்னா செயல்?

9.

பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யின் நமக்கின்னா
பிற்பகல் தாமே வரும்.

10. நோய்எல்லாம் நோய்செய்தார்

நோய்இன்மை வேண்டு பவர்.

மேலவாம்; நோய்செய்

३२. ॥ निषिद्धवर्जनम् ॥

द्रोहेण लभ्येप्यैश्वर्यं यो द्रोहं नैव चिन्तयेत् ।
 स धार्मिकसभामध्ये पुण्यवानिति गण्यते ॥ १ ॥
 अपकारे कृतेऽप्यज्ञैः तेभ्यो मर्त्येन धीमता ।
 अपकारो न कर्तव्य इत्यार्याणां मतं किल ॥ २ ॥
 नाभिद्रुष्टेत्पुमान्धीमान् द्रुक्षन्तं क्रूरचेष्टितम् ।
 अन्यथास्य द्रुतं नूनं भवेद्भानिपरंपरा ॥ ३ ॥
 द्रोग्धुर्हितसमाचारः परिव्राजः प्रकृष्टता ।
 द्रोग्धुः स एव दण्डः स्यात् क्रूरः शास्त्रज्ञसंमतः ॥ ४ ॥
 परदुःखेन यो दुःखं नैति पामरपूरुषः ।
 जीवता तेन को लाभः कस्य वा संभविष्यति ॥ ५ ॥
 यद्यद्भवति दुःखाय सर्वेषां प्राणिनामिह ।
 तत्तन्निरसने बुद्धिं कुर्युः सन्यासिनः सदा ॥ ६ ॥
 न कुर्यादीषदप्यार्तिं कस्मैचिच्च कदाचन ।
 एष एव स्मृतौ प्रोक्तः श्रेष्ठो धर्मः सनातनः ॥ ७ ॥

ஆत्मவत्सर्वभूतानि யஃ பश्यதி ச பश्यதி ।
 அந்யதா சர்வஹூதானி பश्यन्नீவ ச பश्यதி ॥ ௮ ॥
 அந்யேஷா அஹிதம் ப்ராதுஃ யஃ க்யூரீத்பூரூஷா஧மஃ ।
 ச சாயம் தத்பலம் ஶுஶுக்தே நாத்ர காரீயா விசாரணா ॥ ௯ ॥
 ய ஶ்சுஸ்தீயாத்மனஃ ஶ்ரேயஃ ப்ரஹூதானி சுஶானி ச ।
 ந க்யூரீதஹிதம் கர்ம ச பரேஶ்யஃ கதாபி ச ॥ ௧௦ ॥

9

66

திருக்குறள்

33. கொல்லாமை.

1. அறவினை யாதெனில் கொல்லாமை;
கோறல்

பிறவினை எல்லாம் தரும்.

2. பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல்
நூலோர்

தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை.

3. ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை;
மற்றுஅதன்

பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று.

4. நல்லா நெனப்படுவ தியாதெனின்

யாதொன்றும்

கொல்லாமை சூழும் நெறி.

5. நிலைஅஞ்சி நீத்தாருள் எல்லாம்

கொலைஅஞ்சிக்

கொல்லாமை சூழ்வான் தலை.

6. கொல்லாமை மேற்கொண்

டொழுகுவான் வாழ்நாள்

செல்லா துயிர்உண்ணும் கூற்று.

[மேல்

7. தன்உயிர் நீப்பினும் செய்யற்க

தான்பிறிது

இன்உயிர் நீக்கும் வினை.

8. நன்றாகும் ஆக்கம் பெரிதெனினும்

கொன்றாகும் ஆக்கம் கடை.

சான்றோர்க்குக்

9. கொலைவினையர் ஆகிய மாக்கள்

புலைவினையர்

புன்மை தெரிவார் அகத்து.

10. உயிர்உடம்பின் நீக்கியார் என்ப

செயிர்உடம்பின்

செல்லாத்தீ வாழ்க்கை யவர்.

तिरुक्कुरவ்

67

३३. ॥ अहिंसा ॥

अहिंसा परमो धर्म इति धर्मज्ञभाषितम् ।

हिंसाऽतः प्राणिनां लोके सर्वपापप्रदा ननु ॥ १ ॥

अर्थिभ्यो यो विभज्यान्नं पश्चाद्भुङ्क्ते स मानवः ।

धर्मिणामग्रणीः प्रोक्तः सर्वशास्त्रार्थकोविदैः ॥ २ ॥

अनुन्माथत्वमुत्कर्षः सर्वेषां पुण्यकर्मणाम् ।

उत्कर्षातिशयं याति मिथ्यावचनवर्जनम् ॥ ३ ॥

कमपि प्राणिनां लोके यो न हन्ति कदाचन ।

तत्कर्मैव सतां पन्थाः इति प्रोक्तं महात्मभिः ॥ ४ ॥

यतीनामुत्तमः सोऽयं यो वधात्प्राणिनो भयम् ।

प्रथमं याति, पश्चाच्च न हिनस्ति च कंचन ॥ ५ ॥ यो न

हन्ति नरश्रेष्ठः सत्त्वानन्यान्निरागसः ।

तस्य मृत्युभयं नास्ति द्वापरो नात्र वर्तते ॥ ६ ॥

ஆत्मன: प्राणहानिश्च स्यादप्यन्यहिते रतः ।
 न प्राणिहनने बुद्धिं कुर्वीत क्रोधमूर्च्छितः ॥ ७ ॥
 सर्वसौख्यप्रदोऽपि स्याद्विभवो देहिनामिह ।
 विभवा जन्तुहत्याप्ताः क्षेमक्षयकराः सदा ॥ ८ ॥
 यद्यप्यहिंस्रहन्तारः हिंसादोषं न जानते ।
 तदन्ये धार्मिकाः सन्तः विजानन्त्येव तं स्फुटम् ॥ ९ ॥
 दरिद्रं व्याधिदुर्दर्शदेहकं पूर्वजन्मनि ।
 घातकं प्रवरं ब्रूयुर्दर्शनादेव साधवः ॥ १० ॥

68

திருக்குறள்

34. நிலையாமை

1. நிலல்லாத வற்றை நிலையின என்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை.

2. கூத்தாட் டவைக்குழாத் தற்றே
பெருஞ்செல்வம்;
போக்கும் அதுவிளிந் தற்று.

3. அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம்;
அதுபெற்றால்
அற்குப ஆங்கே செயல்.

4. நாள்ளன ஒன்றுபோல் காட்டி உயிர்ஈரும்
வாள துணர்வார்ப் பெறின்.

5. நாச்செற்று விக்குள்மேல் வாராமுன்
நல்லினை
மேற்சென்று செய்யப் படும்.

6. நெருநல் உளன்ஒருவன் இன்றில்லை
என்னும்
பெருமை உடைத்திவ் வுலகு.

7. ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார்; கருதுப
கோடியும் அல்ல பல.

8. குடம்பை தனித்தொழியப் புன்பறந்
தற்றே
உடம்போ டுயிர்இடை நட்பு.

9. உறங்குவது போலும் சாக்கா டுறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு.

10.

புக்கில் அமைந்தின்று கொல்லோ உடம்பினுள்
துச்சில் இருந்த உயிர்க்கு?

திரௌக்ய

69

३४. ॥ ஜ்ஞானம் - அஸ்திரதா ॥

அஸ்திராணா ஸ்திரத்வேன ஜ்ஞானம் யத்ஸ்யாஜ்ஞமாத்மகம் ।

தத்பக்ஷாயத்வம் ப்ரூயாத்விதஸ்ய யோகினஃ ॥ १ ॥

வனஸ்யாஃ கமனம் நுணா கமனம் ச யதாஃ க்ரமம் ।

ப்ரேக்ஷகாணா யதாரஃ க்ரமநாஃ கமனே ததா ॥ २ ॥

காலக்ஷயவக்த்ரே யே ஸ்தான்தேஹந் ஜானதே ।

ஷாஸ்த்ரதத்வமஜ்ஞானந்தஃ நராஃ பண்டிதமானினஃ ॥ ३ ॥

பலவீலாஸ்வபாவேன க்ஷீரோதநயா க்ஷு ।

அதோ஽ஸ்யா: ப்ராப்திவேலாயாं ஆர்ஜிதவ்யா ஹி சத்க்ரியா: ॥
 8 ॥ நாக்ராமதி கலம் யாவத் கஃ ஐஹானி்ரோதக: ।
 தாவத்மான்ப்ரகுவீத் மனுஷ்யோ யதி பண்டித: ॥ 9 ॥
 ஹோ ஜாதோ஽ஹி விநஸ்தோ஽சௌ இதி வ்யாஹாரகாரணம் ।
 கர்மிணம் விமர்ஸ்யைஸா ஸ்தாஸ்து் ஶஸ்வத்ஸுந்ஹரா ॥ 10 ॥
 அபுஷ்யஃஜிவஸம்ஸர்ગ் தேஹஸ்ய தினமப்யஹோ ।
 மாவிநீ விவிதா விந்தா க்ருதே மூடசேதன: ॥ 11 ॥
 யதாண்டாண்டஜயோர்யோ: ததா ஸ்யாதேஹதேஹினோ: ।
 கலேவராஹ்ஜத்யாத்மா யதாண்டாநயஸம்ஸார: ॥ 12 ॥
 ப்ரபோதஸத்ய ஜந்ம மரணம் நித்ரயா சமம் ।
 ஜாத்வைதசத்வத: சர்வ: சதா த்மம் சமாசரேத் ॥ 13 ॥

தேஹே஽ஸ்திந்வாதபித்தாஹி: சக்ஷ்ம் ப்ராப்ய திஸ்த: ।
 ஜிவஸ்ய ஶாஸ்வதம் ஜேஹ் நைவாஹாபி ச லப்யதே ॥ 14 ॥

70

திருக்குறள்

35. துறவு.

1. யாத்நிண் யாத்நிண் நீங்கியான்

நோதல்

அதனின் அதனின் இலன்.

2. வேண்டின்உண் டாகத் துறக்க
துறந்தபின்

ஈண்டியற் பால பல.

3. அடல்வேண்டும் ஐந்தன் புலத்தை;
விடல்வேண்டும்

வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கு.

4. இயல்பாகும் நோன்பிற்கொன்
றின்மை; உடைமை

மயலாகும் மற்றும் பெயர்த்து.

5. மற்றும் தொடர்ப்பா டெவன்கொல்
? பிறப்பறுக்கல்

உற்றூர்க் குடம்பும் மிகை.

6. யான்என தென்னும் செருக்கறுப்பான்
வாணோர்க்

குயர்ந்த உலகம் புகும்.

7. பற்றி விடாஅ இடும்பைகள் பற்றினைப்
பற்றி விடாஅ தவர்க்கு.

8. தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார்; மயங்கி

வலைப்பட்டார் மற்றை யவர்.

9. பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும்;

மற்று

நிலையாமை காணப் படும்.

10.

பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை; அப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு.

திரவுகூரகே

71

34. ॥ सर्वसङ्गपरित्यागः ॥

पश्चाप्यैन्द्रियकानर्थान् संत्यजन्न हि दुःखभाक् । इति
मत्वा विवेक्यद्रयः तेषु नैवेह संसजेत् ॥ १ ॥

सर्वसङ्गपरित्यागादायात्यात्मशतं सुखम् ।

ततस्तेभ्यः सुखेभ्यश्चेत् स्पृहासङ्गं विसर्जयेत् ॥ २ ॥

इन्द्रियार्थास्त्यजेत्पञ्च त्यजेत्पञ्चसु च स्पृहाम् ।
 स्वर्भूतांश्च सर्वार्थान् मुमुक्षुः सन्त्यजेत्ततः ॥ ३ ॥ विषयेषु
 निरीहत्वं प्रकृतिः स्यात्तपस्विनाम् ।
 विषयानुरतिस्तेषां तपोविघ्नकरी ननु ॥ ४ ॥
 जन्मबन्धान्मुमुक्षूणां शरीरं चाधिकं स्मृतम् ।
 समासक्तिस्ततोऽन्येषु पदार्थेषु तु किं भवेत् ॥ ५ ॥ अहं
 ममेदमित्येतां अविद्यां यः पुमास्त्यजेत् ।
 देवतानामलभ्यं यत् मुक्तिक्षेत्रं व्रजेत्स तत् ॥ ६ ॥
 इच्छाद्वयं न मुञ्चेद्यः कृपणार्थान्स्वकानपि(निव) । तन्न
 त्यजन्ति दुःखानि गोधेव स्वीयमाश्रमम् ॥ ७ ॥
 आशापाशान्समूलं यः छिनत्यार्यो विचक्षणः । मुक्तः स
 एव निर्मग्नाः सर्वेऽन्ये जन्मसागरे ॥ ८ ॥ विषयाणां
 सदासक्तेर्नितरां मुच्यते नरः ।
 तदैवासौ कृतार्थः सन् मुच्यते जन्मबन्धनात् ॥ ९ ॥
 अनाश्रयन्नाश्रयं च तिष्ठते यो न तत्त्वतः ।

दर्शितां मुक्तिमेवायां आश्रयन्त्याविमुक्तये ॥ १० ॥

172

திருக்குறள்

36. மெய்யுணர்தல்

1. பொருள்அல் லவற்றைப்

பொருள்ளன் றுணரும்

மருளான்ஆம் மாணப் பிறப்பு.

2. இருள்நீங்கி இன்பம் பயக்கும்

மருள்நீங்கி

மாசறு காட்சி யவர்க்கு.

3. ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு

வையகத்தின்

வானம் நணிய துடைத்து.

4. ஐஉணர் வெய்தியக் கண்ணும்

பயமின்றே

மெய்யுணர் வில்லா தவர்க்கு.

5. எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும்

அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

6. கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார்

தலைப்படுவர்

மற்றிண்டு வாரா நெறி.

7. ஓர்த்துள்ளம் உள்ள துணரின்

ஒருதலையாப்

பேர்த்துள்ளன வேண்டா பிறப்பு.

8. பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு.

சிறப்பென்னும்

9. சார்புணர்ந்து சார்பு கெடஒழுகின்

மற்றழித்துச்

சார்தரா சார்தரு நோய்.

10. காமம் வெகுளி மயக்கம்

இவைமுன்றன்

நாமம் கெடக்கெடும் நோய்.

திரைநூல்

73

अतत्त्वम् तत्त्वतो ज्ञातुः पुरुषस्यापि विपश्चितः ।
दुःखहेतुरनुमूल्या गर्हिता संसृतिर्भवेत् ॥ १ ॥
अज्ञानात्म न यस्यास्ति तमो विद्याविशेषतः । स
संसारार्णवं तीर्त्वा मुक्तो भवति तत्क्षणम् ॥ २ ॥
अज्ञानतो निर्गतस्य तत्त्वं ज्ञातुर्महात्मनः ।
नेदीयसी विमुक्तिर्हि सदा सर्वशुभास्पदम् ॥ ३ ॥
तत्त्वज्ञानविहीनस्य सर्वेन्द्रियविनिग्रहः ।
निष्फलायास एव स्याद्यतो मुक्तिप्रदो न हि ॥ ४ ॥
सामान्यधर्मजं ज्ञानं विनिवर्त्य विशेषतः ।
जायते यद्विशेषेण तत्तत्त्वज्ञानमुच्यते ॥ ५ ॥
तत्त्ववस्तिवदमित्येव सद्गुरोरुपदेशतः । यो
जानाति परं ब्रह्म तस्य नो विद्यते जनिः ॥ ६ ॥ गुरुभ्यः
श्रुतमर्थं यो विनिश्चित्य सुयुक्तिभिः । तत्त्वार्थस्य
विनिर्णेतुः पुनर्जन्म न विद्यते ॥ ७ ॥ संसारसेतोर्ज्ञानस्य
अमररूपस्य नाशतः ।

जायते मोक्षहेतुर्यस्तत्तत्त्वज्ञानमुच्यते ॥ ८ ॥ आश्रयं
 सर्वभूतानां ज्ञात्वा विषयवासनाम् ।
 त्यक्तुं योऽलं पुनस्तस्य नान्तिकं यान्ति वै व्यथाः ॥
 ९ ॥ ज्ञानयोगविशिष्टानां रागद्वेषानभिज्ञता ।
 इत्येतत्त्रितयाज्जातं दुःखं नैवोपजायते ॥ १० ॥

10

74

திருக்குறள்

37. அவா அறுத்தல்.

1. அவாஎன்ப எல்லா உயிர்க்கும்
எஞ்ஞான்றும்

தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து.

2. வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை;
மற்றது

வேண்டாமை வேண்ட வரும்.

3. வேண்டாமை அன்ன விழுச்செல்வம்
நாண்டில்லை;

யாண்டும் அஃதொப்ப தில்.

4. தூஉயமை என்ப தவாவின்மை;

மற்றது

வாய்மை வேண்ட வரும்.

5. அற்றவர் என்பார் அவாவற்றார்;

மற்றையார்

அற்றுக அற்ற திலர்.

6. அஞ்சுவ தோரும் அறனே; ஒருவனை
வஞ்சிப்ப தோரும் அவா.

7. அவாவினை ஆற்ற அறுப்பின்

தவாவினை

தான்வேண்டும் ஆற்றுன் வரும்.

8.

அவாவில்லார்க் கில்லாகும் துன்பம்;

தவாஅது மேன்மேல் வரும்.

அஃதுண்டேல்

9.

இன்பம் இடையரு தீண்டும்; அவாவென்னும்
துன்பத்துள் துன்பம் கெடின்.

10.

ஆரா இயற்கை அவாநீப்பின் அந்நிலையே
பேரா இயற்கை தரும்.

திரவ்யசூகம்

75

३७. ॥ ईहानिरसनम् ॥

ईहाबीजाच्चेतनानां प्ररोहति पुनर्जनः ।

इति नीतिप्रवक्तृणां वाचा पुण्या पुरातनी ॥ १ ॥

जानानः संसृतौ क्लेशं न पुनः प्रार्थयेज्जनिम् । अनिच्छां
वाञ्छतः पुंसां सा जनिर्जायते स्वयम् ॥ २ ॥

अनिच्छासममैश्वर्यं विद्यते नात्र भूतले ।

परत्र च तथा नास्ति ततस्तत्साधयेन्नरः ॥ ३ ॥ मुक्तिः

प्रोक्ता मुनिश्रेष्ठैः विषयेषु विरक्तता । तत्त्वेऽनुरागो

यद्यस्ति विरक्तिः सुलभा तदा ॥ ४ ॥ अजन्मान इति

प्रोक्ता आशाहीनाः क्षमातले । सस्पृहाः पुरुषाः किन्तु

नापुनर्जन्मशालिनः ॥ ५ ॥ सर्वज्ञं पुरुषं तृष्णा प्राप्य

गूढेन वर्त्मना ।

पातयेज्जनिमार्गे तं तस्मात्तृष्णां यतिस्त्यजेत् ॥ ६ ॥

त्यजतः सर्वथा तृष्णां स्वनाशे कारणं हि यत् ।

तत्स्वाभीष्टपथेनैव पुरुषस्याभिजायते ॥ ७ ॥ निस्पृहस्य

भवत्येकं दुःखं नान्यद्विजायते । सस्पृहस्य तु मर्त्यस्य

जायते दुःखसंततिः ॥ ८ ॥ क्रूरात्क्रूरतरा प्रोक्ता तृष्णा

जन्मभृतां भुवि । तन्निराकरणे दक्षः सदानन्दं भजत्यहो

॥ ९ ॥ तृष्णामपूरणीयां यः परित्यजति धार्मिकः ।

ச த்யாக: சர்வதா தஸ்ய ஜநிஹீநா் தஷா் திஷேத் || १० ||
76 திருக்குறள்

38. ஊழ்.

1. ஆகூழால் தோன்றும் அசைவின்மை
கைப்பொருள்;

போகூழால் தோன்றும் மடி.

2. பேதைப்படுக்கும் இழவூழ்; அறிவகற்றும்
ஆகல்ஊழ் உற்றக் கடை.

3. நுண்ணிய தூல்பல கற்பினும்
மற்றும் தன்

உண்மை அறிவே மிகும்.

4. இருவே றுலகத் தியற்கை; திருவேறு
தெள்ளியர் ஆதலும் வேறு.

5. நல்லவை எல்லாம் தீயவாம்; தீயவும்
நல்லவாம் செல்வம் செயற்கு.

6. பரியினும் ஆகாவாம் பால்அல்ல;
உயத்துச்

சொறியினும் போகா தம.

7. வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால்
கோடி

தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது.

8. துறப்பார்மன் துப்புர வில்லார்
உறல்பால

ஊட்டா கழியும் எனின்.

9. நன்றுங்கால் நல்லவாக் காண்பவர்
அன்றாங்கால்
அல்லல் படுவ தெவன் ?

10.

ஊழின் பெருவலி யாஉள? மற்றொன்று
சூழினும் தான்முந் துறும்.

திரவகுடி

77

36. || नियतिः ||

संपदो वृद्धिद्वानी द्वे प्रयत्नालस्यजे मते ।

भवेतां ते उमे सत्यं नियतेरनुसारतः ॥ १ ॥ वैदुष्यं
सङ्कुचत्येव वित्तनाशकरे विधौ ।

मान्द्यं च सङ्कुचत्येव वित्तवृद्धिकरे विधौ ॥ २ ॥

अभ्यस्यन्नपि शास्त्राणि निगूढार्थानि भूरिशः ।

अल्पज्ञत्वे बहुज्ञत्वे प्राप्नोति स्वविधेर्वलात् ॥ ३ ॥

दिष्टजन्यः प्रभावो हि द्विधा भवति भूतले । एको

वित्तस्य भूयस्त्वं ज्ञानस्यान्यः प्रभूतता ॥ ४ ॥ संप्राप्ते

कारणे काले संपदो वृद्धिनाशयोः । सत्पथो विपथो भाति

विपथश्चापि सत्पथः ॥ ५ ॥ यद्यदादिष्टमीशेन

तत्तदेवाप्नुयान्नरः ।

सुरक्षितानि नश्यन्ति त्यक्तान्यायान्ति हि स्वयम् ॥ ६ ॥

॥ उपार्जितेषु वित्तेषु कोटिशः सत्स्वपि प्रजाः ।

न भुञ्जते स्वयं तानि दैवस्यानुग्रहं विना ॥ ७ ॥

निर्धनाः पुरुषा लोके नियतेर्नियमादिह ।

मृच्येरन्प्राक्तनाद्बन्धात् भवेयुर्यतिपुङ्गवाः ॥ ८ ॥ प्राक्तनैः

சுகுதௌ: கஷ்டபஞ்சக்தௌ யதாசுபவம் । தத்ருவாநுபவ்ய
 ச்யாத்ரு: ச்ரீ: பாவவசாதிஹ ॥ ௯ ॥ நியந்தா நியதௌ:
 கோ஽பி ந பூதோ ந பவிஷ்யதி । தௌநோபாயபராமரூ:
 சுகுதௌப்யோ நிரூபக: ॥ ௧௦ ॥ 78

திருக்குறள்

பொருட்பால்

39. இறைமாத்சி.

1. படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்பரண்
ஆறும்

உடையான் அரசருள் ஏறு.

2. அஞ்சாமை ஈகை அறிவூக்கம்
இந்நான்கும்

எஞ்சாமை வேந்தற் கியல்பு.

3. தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை
இம்மூன்றும்

நீக்கா நிலன் ஆள் பவர்க்கு.

4. அறன்இழுக்கா தல்லவை நீக்கி

மறன்இழுக்கா

மானம் உடைய தரசு.

5. இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும்
காத்த

வகுத்தலும் வல்ல தரசு.

6. காட்சிக் கெளரியன் கடும்சொல்லன்
அல்லனேல்

மீக்கூறும் மன்னன் நிலம்.

7. இன்சொலால் ஈத்தளிக்க

வல்லாற்குத் தன்சொலால்

தான்கண் டனைத்திவ் வுலகு.

8. முறைசெய்து காப்பாற்றும்

மன்னவன் மக்கட்

கிறைஎன்று வைக்கப் படும்.

9. செனிகைப்பச் சொல்பொறுக்கும்
கவிகைக்கீழ்த் தங்கும் உலகு.

பண்புடை வேந்தன்

கொடைஅளி செங்கோல் குடிஓம்பல் நான்கும்
உடையான்ஆம் வேந்தர்க் கொளி.

திரவகுரீக்

79

३९. ॥ नृपोत्कर्षः ॥

सेनाराज्यधनामात्यमित्रदुर्गाणि चेति षट् ।

समाश्रयन्ति यं भूपं नृपसिंहः स उच्यते ॥ १ ॥

धैर्यं दानं विवेकश्चोत्साहरूपमहागुणाः ।

राज्ञां चत्वार एते स्युः सहजाः सत्पुरस्कृताः ॥ २ ॥ धैर्यं

जागरणं ज्ञानं इत्येतत्सुगुणत्रयम् ।

पुण्यकृत्पृथिवीशानां स्वाभाविकमितीरितम् ॥ ३ ॥

स्वधर्मादिनपेतो यः दुराचारांश्च शिक्षयेत् ।

स महापुरुषो धीरो वसुमत्याः प्रियः पतिः ॥ ४ ॥

சன்கித்யாஜிதவித்யானி பாலயித்யா஽புமா஢த: ।
 ய: கரோதி வ்யயம் பாத்ரே ச ஢ே஢ிந்யா: ப்ரிய: பதி: ॥ 5 ॥
 சுலப: ப்ரியவா஢ி ச ய: ப்ரிஜானா஢஢ர்நிசம் ।
 தஸ்ய ரா஢்ட் ப்ரிசம்ஸந்தி சவோத்கு஢்மிதி ப்ரிஜா: ॥ 6 ॥
 சர்வசி஢்ட்ரி சமாப்நோதி தத்வார்த்஢ர்நிநே ஢ுதா ।
 பத்வா஢்ர஢்ஸதி தம் து஢்ட: தஸ்யேயம் ஢ே஢ிநி கரே ॥ 7 ॥
 ஢நுநிதி: சமா஢ுத்ய ய: ப்ரிஜா: பாலயத்யஹோ ।
 ஜந்஢நா ஢நுஜோ ராஜா கர்஢்ணா ஢ேவ ஂவ ச: ॥ 8 ॥
 சன்கிவப்ரி஢ுத்யை: ப்ரி஢்டா ப்ரி஢்டா ஢்லே஢காரிகா஢் ।
 ஢க்த்யா ஢்ருணோதி யோ வாசம் சார்வ஢ு஢ு஢ு ஢வேதஸு ॥ 9 ॥
 ப்ரிஜார஢்ஸணத஢்ஸத்வம் தயா஢ானஸுநிதய: ।
 ச ஢ிப: சர்வ஢ுபானா யஸ்஢ி஢ே஢ேதசுத஢்ஸய஢் ॥ 10 ॥ 80

திருக்குறள்

40. கஸ்வி.

1. கற்ககம் கசுடறகம் கற்பவை; கற்றபின்
நிற்க அதற்குக் தக.

2. எண்ணெய் ஏனை எழுத்தென்ப
இவ்விரண்டும்
கண்ணெய் வாழும் உயிர்க்கு.

3. கண்ணுடையர் என்பவர் கற்றோர்;
முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்.

4. உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதல்
அனைத்தே புலவர் தொழில்.

5. உடையார்முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றும்
கற்றார்;
கடையரே கல்லா தவர்.

6. தொட்டானைத் தூறும் மணல்கேணி;
மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு.

7. யாதானும் நாடாமல் ஊராமால்
என்ஒருவன்

சாந்துணையும் கல்லாத ஆறு.

8. ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்
கெழுமையும் ஏமாப் புடைத்து.

9. தாம்இன் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்.

10. கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு;
மாடல்ல மற்றை யவை.

तिसृङ्क

81

४०. ॥ विद्या ॥

शास्त्रार्थान्समधीयीत विनालस्यं सदा पुमान् ।
शास्त्रोक्तान्विविधान्धर्मानाचरेत्सर्वदा पुमान् ॥ १ ॥

गणितं शब्दशास्त्रं च शास्त्रद्वयमनुत्तमम् ।
एते एव मनुष्याणां चक्षुषी परिकीर्तिते ॥ २ ॥

विद्वांस एव लोकेऽस्मिन् चक्षुष्मन्तः प्रकीर्तिताः ।
अन्येषां वदने ये तु ते चक्षुर्नामनी मते ॥ ३ ॥

संपर्को धीमतां लोके ददात्यग्रतिमं सुखम् ।
 विप्रयोगः सदा तेषां पुनः श्लेषकृतोत्सुकः ॥ ४ ॥
 दीनवद्धनिनामग्रे तिष्ठन्नपि गुरोः पुरः ।
 पण्डितः पूज्यते किंतु जडो याति विगर्ह्यनाम् ॥ ५ ॥
 यथा समृद्धिरम्बूनां खननाद्वर्द्धते प्रहौ ।
 तथा विवर्धते ज्ञानं अध्येतृणां परिश्रमात् ॥ ६ ॥
 को विदेशः सुविद्यानां पारावारावृतक्षितौ ।
 विद्यां विना वृथा कालक्षेपं कुर्वन्ति किंजनाः ॥ ७ ॥
 एकजन्मार्जिता विद्या नृणां सप्तसु जन्मसु ।
 सफला भवतीत्याहुः सिद्धाः केचन पूर्वकाः ॥ ८ ॥ सर्वत्र
 गौरवं याति विद्या सर्वैः प्रशस्यते ।
 इति हेतोः सदा विद्या रोचते हि विपश्चिते ॥ ९ ॥
 विद्याधनं धनं पुंसां न त्वन्ये हाटकादयः ।
 धनं निधनमाप्नोति न विद्या कल्पकोटिषु ॥ १० ॥

41. கல்லாமை.

1. அரங்கின்றி வட்டாடி அற்றே
நிரம்பிய

நூலின்றி கோட்டி கொளல்.

2. கல்லாதான் சொல்கா முறுதல்
முலையிரண்டும்

இல்லாதாள் பெண்காமுற் றற்று.

3. கல்லா தவரும் நனிநல்லர்
கற்றார்முன்

சொல்லா திருக்கப் பெறின்.

4. கல்லாதான் ஒட்பம் கழியநன் றுயினும்
கொள்ளார் ஆறிவுடை யார்.

5. கல்லா ஒருவன் தகைமை தலைப்பெய்து
சொல்லாடச் சோர்வு படும்.

6. உளர்என்னும் மாத்திரையர் அல்லால்
பயவாக்

களர் அனையர் கல்லா தவர்.

7. நுண்மாண் நுழைபுலம் இல்லான்
எழில்நலம்

மண்மாண் புனைபாவை அற்று.

8. நல்லார்கண் பட்ட

வறுமையின் இன்னாதே

கல்லார்கண் பட்ட திரு.

9. மேல்பிறந்தார் ஆயினும் கல்லாதார்
கற்றார் அனைத்திலர் பாடு.

கீழ்ப்பிறந்தும்

10. விலங்கிகாடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்.

सिंहपुरा

83

४१. ॥ अज्ञता ॥

अतस्तीत्योत्तमग्रन्थं सदस्यज्ञप्रजल्पनम् । अनष्टापदधूर्तस्य

कैतवेन समं स्मृतम् ॥ १ ॥ कुचहीना यथा
 काचित् अवलात्वम् अपेक्षते । तथाज्ञस्य सभामध्ये
 वक्तृत्वस्याभिवाञ्छनम् ॥ २ ॥ यदि विद्वत्समज्यायां
 भवेत्तूष्णीमनक्षरः । तदेव श्रेयसे तस्य भवेदेष न संशयः
 ॥ ३ ॥ यथा जातस्य वाग्नित्वे संभवत्यपि शोभने ।
 प्रज्ञावन्तो न जानीषुः विवेकोपज्ञमित्यदः ॥ ४ ॥
 पण्डितमन्यवाक्यानि शोभन्ते तावदेव हि ।
 विद्वद्भिः सह संलापो न भवेद्यावदेव हि ॥ ५ ॥
 विद्याहीनस्य मर्त्यानां गणनेऽन्तःप्रवेशनम् । गणने
 क्षेत्रखण्डानां प्रवेशो धनिनो यथा ॥ ६ ॥
 दुरुद्दार्थानभिज्ञानां सौन्दर्ये वैभवं वृथा ।
 सुभ्रालिप्तशरीरायाः प्रतिमाया यथा रुचिः ॥ ७ ॥
 अनक्षरज्ञवित्तानि प्रभूतान्यपि तान्यमुम् । लब्धवर्णस्य
 दारिद्र्यादतिविलश्यन्ति नित्यशः ॥ ८ ॥ विद्याहीनः
 कुलीनोऽपि कुलहीनाद्विपश्चितः । कीर्तिलेशमपि प्राप्तुं
 पात्रतां न समाप्नुयात् ॥ ९ ॥ विद्वद्भिर्मिलिता मूढा

मनुष्यैर्मिलिता मृताः । यथा भवन्ति लोकेषु भवन्त्येव
तथाविधाः ॥ १० ॥

84

திருக்குறள்

42. கேள்வி

1. செல்வத்துள் செல்வம்

செவிச்செல்வம்; அச்செல்வம்

செல்வத்துள் எல்லாம் தலை.

2. செவிக்குண வில்லாத போழ்து சிறிது
வயிற்றுக்கும் ஈயப் படும்.

3. செவிஉணவின் கேள்வி உடையார்

அவிஉணவின்

ஆன்றாரோ டொப்பர் நிலத்து.

4. கற்றிலன் ஆயினும் கேட்க;

அஃதொருவற்

கொற்கத்தின் ஊற்றும் துணை.

5. இழுக்கல் உடைஉழி ஊற்றுக்கோல்

அற்றே

ஒழுக்கம் உடையார்வாய்ச் சொல்.

6. எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க;

அனைத்தானும்

ஆன்ற பெருமை தரும்.

7. பிழைத்துணர்ந்தும் பேதைமை
சொல்லார் இழைத்
தீண்டிய கேள்வி யவர்.

[துணர்ந்

8. கேட்பினும் கேளாத் தகையவே
கேள்வியால்

தோட்கப் படாத செவி.

9. நுணங்கிய கேள்வியர் அல்லார்
வணங்கிய

வாயினர் ஆதல் அரிது.

10. செவியில் சுவைஉணரா

வாய்உணர்வின் மாக்கள்

அவியினும் வாழினும் என்?

திருகுரக்

85

82. ॥ श्रवणम् ॥

भूतीनामुत्तमा भूतिर्मानवानां महीतले ।

तत्त्वार्थश्रवणं वक्त्रात् पण्डितानां महात्मनाम् ॥ १ ॥

श्रोत्रानन्दकरी वाणी यदा न श्रूयते तदा ।

कृक्ष्यै किञ्चन दातव्यं अशनायानिवारणम् ॥ २ ॥
श्रोत्रप्रीतिकरानर्थान् ये शृण्वन्ति नरोत्तमाः ।
दिविष्ठैर्मखभुग्भिस्ते प्राप्नुवन्ति समां तुलाम् ॥ ३ ॥
शास्त्राभ्यासविहीनस्य श्रोतुः शास्त्रार्थसंपदाम् ।
मनः क्लेशे समुत्पन्ने श्रुतार्थो यष्टितां व्रजेत् ॥ ४ ॥
सदाचारविशिष्टानां वक्त्रेभ्यो गलितं वचः ।
स्खलतः पङ्क्तिरे देशे दण्डवद्भारकं भवेत् ॥ ५ ॥
सिद्धान्तेषु सुसूक्ष्मेषु जानीयादल्पमप्यतः ।
महद्गौरवमाप्नोति ज्ञातमात्रान्नरोत्तमः ॥ ६ ॥
ज्ञात्वा शास्त्रार्थतत्त्वं यः स्याद्बहुश्रुतवानपि ।
प्रमादादप्यसंबद्धं वचस्तस्मान्न निःसरेत् ॥ ७ ॥
श्रवणैः पुण्यवाक्यानां न ये कर्णाः सरन्ध्रिताः ।
शृण्वन्तोऽपि स्वनानन्यान् बधिरास्ते न संशयः ॥ ८ ॥
सूक्ष्मार्थश्रवणं मुक्त्वा दुर्लभा हि विनीतता ।

ततः पुण्यचरित्राणि श्रोतव्यानि विशेषतः ॥ ९ ॥

श्रोत्रेणार्थानभृषद्भिः जिह्वातर्पणतत्परैः ।

जीवद्भिर्वामृतैर्वा तैः लोकस्य फलमेककम् ॥ १० ॥ 86

திருக்குறள்

43. அறிவுடைமை

1. அறிவற்றம் காக்கும் கருவி;

செறுவார்க்கும்

உள்அழிக்கல் ஆகா அரண்.

2. சென்ற இடத்தால் செலவிடா தீதொரீஇ
நன்றின்பால் உய்ப்ப தறிவு.

3. எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்டினும்
அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

4. எண்பொருள் ஆகச் செலச்சொல்லித்
தான்பிறர்வாய்

நுண்பொருள் காண்ப தறிவு.

5. உலகம் தழீஇய தொட்பம்; மலர்தலும்
கும்பலும் இல்ல தறிவு.

6. எவ்வ துறைவ துலகம் உலகத்தோ
டவ்வ துறைவ தறிவு.

7. அறிவுடையார் ஆவ தறிவார்;
அறிவிலார்
அஃதறி கல்லா தவர்.

8. அஞ்சவ தஞ்சாமை பேதமை; அஞ்சவ
தஞ்சல் அறிவார் தொழில்.

9.

எதிரதாக் காக்கும் அறிவினார்க் கில்லை
அதிர வருவதோர் நோய்.

10. அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்;
அறிவிலார் என்உடைய ரேனும் இலர்.

४३. ॥ ज्ञातृत्वम् ॥

बुद्धिरेवात्र भूपानां बाहिनीति प्रकीर्तिता ।
तथैवाधृष्यदुर्गं च प्रवेशो यत्र नो रिपोः ॥ १ ॥
सन्निगृह्य मनो येन नीयते सत्पथेऽपथात् । विवेक इति
तत्प्राज्ञैः सन्ततं परिकीर्त्यते ॥ २ ॥ यत्प्रोक्तं येन केनापि
तस्य तत्त्वार्थनिर्णयः । कर्तुं शक्यो भवेद्येन स विवेक
इतीरितः ॥ ३ ॥ अनायासेन सूक्ष्मार्थविदनं वेदनं च
यत् । परोक्तस्यार्थतत्त्वस्य स विवेकः प्रकीर्तितः ॥ ४ ॥
आदौ विकासमन्ते च सङ्कोचं नैव याति यः । आदरः
स महीपानां विद्वल्लाभाय कल्पते ॥ ५ ॥
प्रजानुवर्तनं राज्ञां धीमतां लक्षणं भवेत् ।

स्वच्छन्दो भूपतिर्मूर्खः मूलं चाखिलपाप्मनाम् ॥ ६ ॥

भविष्यत्कार्यजातं यः बोद्धुं शक्तः स बुद्धिमान् ।

यस्त्वशक्तो मनुष्येषु बुद्धिहीनः स उच्यते ॥ ७ ॥

अविवेकी स आख्यातः भेतव्यान् विभेति यः ।

भेतव्याद्यो विभेत्येव स विवेकीति कीर्त्यते ॥ ८ ॥

बुद्ध्वा कार्यगतीः पूर्वं कर्तुं कार्याणि यः प्रभुः । तस्य

भीतिप्रदं कर्म न किञ्चिदपि विद्यते ॥ ९ ॥

विवेकिनः सुसंपन्ना धनैर्हीननरा अपि ।

आढ्या अपि दरिद्रा हि पामरा अविवेकिनः ॥ १० ॥

88

திருக்குறள்

44. குற்றங்கடிதல்.

1. செருக்கும் சினமும் சிறுமையும் இல்லார்
பெருக்கம் பெருமித நீர்த்து.

2. இவறலும் மாண்பிறந்த மானமும்

மாணா

உவகையும் ஏதம் இறைக்கு.

3. தினைத்துணையாம் குற்றம் வரினும்

பனைத்துணையாக்

கொள்வர் பழிநாணு வார்.

4. குற்றமே காக்க பொருளாகக் குற்றமே
அற்றம் தருஉம் பகை.

5. வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை
எரிமுன்னர்

வைத்தூறு போலக் கெடும்.

6. தன்குற்றம் நீக்கிப் பிறர்குற்றம்
காண்கிற்பின்

என்குற்றம் ஆகும் இறைக்கு ?

7. செயல்பால செய்யா திவறியான்
செல்வம்

உயல்பால தன்றிக் கெடும்.

8. புற்றுள்ளம் என்னும் இவறன்மை
ஏற்றுள்ளும்

எண்ணப் படுவதொன் றன்று.

9. வியவற்க எஞ்ஞான்றும் தன்னை;
நயவற்க

நன்றி பயவா வினை.

10. காதல காதல் அறியாமை உய்க்கிற்பின்
ஏதில ஏதிலார் நூல்.

திரும்புரை

89

88. ॥ दोषनिग्रहः ॥

कामक्रोधमदा यस्मिन् न विद्येरन्नृसत्तमे ।

तस्य पुण्यात्मनो भाग्यं भाग्यानामुत्तमोत्तमम् ॥ १ ॥

अदातृत्वमहंभावो हर्षस्योच्छ्राय एव च ।

भूभृतामुत्कटा दोषाः केवलं पापहेतवः ॥ २ ॥

दोषाभीता नृपा दोषं वटबीजप्रमाणकम् ।

स्यूलतालफलाकारं मन्वते हि विवेकिनः ॥ ३ ॥

स्वनरहितुर्यद्वैरं स महादोष उच्यते ।

अविलंबितमात्मानं रक्षेद्धीमानतस्ततः ॥ ४ ॥

आगाम्यत्याहितात्पूर्वं तत्संरोधपरो भवेत् ।

नो चेदग्नौ यदा तृण्या राज्ञः संपत्तया भवेत् ॥ ५ ॥

परिहृत्यात्मनो दोषान् प्रथमं यो नृपस्ततः ।

परदोषनिवृत्त्यर्थं यतते स न नाशभाक् ॥ ६ ॥
 धनिको व्ययभीत्या यः स्वस्य सौख्यं परित्यजेत् ।
 तस्य सर्वाणि वित्तानि निःशेषं नाशमाप्नुयुः ॥ ७ ॥
 दानकालेऽपि संप्राप्ते दानाभावो धनस्य यः ।
 तद्धेतुभूतलोभो यः दोषेषु स महान्मवेत् ॥ ८ ॥
 स्वयं स्वं बहुमन्येत न कदापि नरोत्तमः ।
 स्वनाशहेतुभूतानि कर्माणि च न चिन्तयेत् ॥ ९ ॥
 स्वेच्छां तद्विषयं चार्थं परेषां न प्रकाशयेत् ।
 भोक्तुं शक्नोति यस्तस्य शत्रवो निष्फलाशयाः ॥ १० ॥

12

१०

திருக்குறள்

45. பெரியாரைத்
 துணைக்கோடல்.

1. அறன் அறிந்து மூத்த அறிவுடையார்
 கேண்மை

திறன்அறிந்து தேர்ந்து கொளல்.

2. உற்றநோய் நீக்கி உருஅமை முன்காக்கும்
பேற்றியார்ப் பேணிக் கொளல்.

3. அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே
பெரியாரைப்

பேணித் தமராக் கொளல்.

4. தம்மில் பெரியார் தமரா ஒழுகுதல்
வன்மையுள் எல்லாம் தலை.

5. சூழ்வார்கண் ஆக ஒழுகலான்
மன்னவன்

சூழ்வாரைச் சூழ்ந்து கொளல்.

6. தக்கார் இனத்தனய்த் தான்ஒழுக
வல்லானைச்

செற்றார் செயக்கிடந்த திவ்.

7. இடிக்கும் துணையாரை ஆள்வாரை
யாரே

கெடுக்கும் தகைமை யவர் ?

8. இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா
மன்னன்

கெடுப்பார் இலானும் கெடும்.

9. முதல்இலார்க் கூதியம் இல்லை; மதலையாம்
சார்பிலார்க் கில்லை நிலை.

10. பல்லார் பகைகளெலின் பத்தடுத்த
நல்லர் தொடர்கை விடல்.

தீமைத்தே

सिद्धकुरक्

91

४५. ॥ महत्सहायतापेक्षा ॥

धूर्मस्य सूक्ष्मतां ज्ञात्वा काश्यपीशो निजे हृदि ।
मेघाविसख्यसौभाग्यं ज्ञात्वा तैः स्नेहमाचरेत् ॥ १ ॥

ये दक्षा मानवश्रेष्ठाः सर्वापद्विनिवारणे ।
प्रार्थनीया सदा तेषां मैत्री क्षेमकरी नृपैः ॥ २ ॥
यथेच्छं हितकर्माणि कृत्वाप्याशु महीभुजः । धीमतां
सख्यमिच्छेयुः श्रेयसां उत्तमं हि तत् ॥ ३ ॥ सत्सङ्गः
पृथिवीशानां राज्यतन्त्राय कल्पते । ततः सोऽनुत्तमः
प्रोक्तः धीमद्भिर्दूरदर्शिभिः ॥ ४ ॥ अमात्यैरेव राजानः
राज्यतन्त्रे सुलोचनाः । ततस्तान्मन्त्रिणो भूपाः सहायार्थं
समाप्नुयुः ॥ ५ ॥ निसर्गनिष्पृणान्भूपान्
साधुबृन्दसमाश्रितान् । सामदानाद्युपायैश्च
सपत्नान्जेतुमक्षमाः ॥ ६ ॥ न्यायमार्गाच्च तं शास्ति
योऽमात्यः परुषोक्तिभिः । तं सद्गुरुं विजानन्तं नृपं
कोऽपि न धृष्णुयात् ॥ ७ ॥ स्वस्मै
हितोपदेष्टृणामभावादवनीपतिः ।
निःसपत्नोऽप्यवाप्नोति नाशं निर्हेतुकं किल ॥ ८ ॥

லபதே நோ வணிக் லாபம் யதா மூலதனம் விநா ।
 ததாமாத்யம் விநா ராஜா லபதே நோத்தமாம் ஸ்ரீயம் ॥ ௯ ॥
 சதா ச்நேஹபரீத்யாகஃ சமவாயவிரோததஃ ।
 ததாஸிஃகுணிதாம் பாபா அவஹேதவிலம்பிதம் ॥ ௧௦ ॥ 92

திருக்குறள்

46. சிற்றினம் சேராமை.

1. சிற்றினம் அஞ்சும் பெருமை;
 சிறுமைதான்
 சுற்றமாய்ச் சூழ்ந்து விடும்.
2. நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றுகும்
 மாந்தர்க்
 கினத்தியல்ப தாகும் அறிவு.
3. மனத்தான் ஆம் மாந்தர்க்
 குணர்ச்சி; இனத்தான் ஆக
 இன்னான் எனப்படும் சொல்.

4. மனத்து ளதுபோலக் காட்டி ஒருவற்
கினத்துள தாகும் அறிவு.

5. மனம்தூய்மை செய்வினை தூய்மை

இரண்டும்

இனம்தூய்மை தூவார் வரும்.

6. மனம்தூயார்க் கெச்சம்நன் றாகும்:

இனம்தூயார்க்

கில்லைநன் றுகா வினை.

7. மனநலம் மன்னுயிர்க் காக்கும்;

இனநலம்

எல்லாப் புகழும் தரும்.

8. மனநலம் நன்குடையர் ஆயினும்

சான்றோர்க்

கினநலம் ஏமாப் புடைத்து.

9. மனநலத்தின் ஆகும் மறுமை;மற்

றஃதும்

இனநலத்தின் எமாப் புடைத்து.

10. நல்இனத்தின் ஊங்கும் துணைஇல்லை;

86. ॥ नीचसङ्ग-निरसनम् ॥

नीचसङ्गे निरासक्तिः दोषज्ञानां निसर्गजा ।

अल्पानां सङ्गमस्त्वल्पैः अत्यन्तानन्दवर्धकः ॥ १ ॥

गुणभेदं यथा याति स्थलभेदेन पुष्करम् ।

साहचर्यवशादोषं तथाप्नोति नरो ध्रुवम् ॥ २ ॥

आत्मबुद्धिप्रभावेन ज्ञानमाविष्कृतं भवेत् ।

किन्त्वात्तसाहचर्येण योग्यता परिमीयते ॥ ३ ॥

प्रसूतिर्मनसो ज्ञानं मानवानां खलूत्तमा ।

तन्न संजायते नूनं साधुसंपर्कगौरवात् ॥ ४ ॥

मनःशुद्धिस्तथा कर्मशुद्धिरेतद्द्वयं नृणाम् ।

साधूनां सङ्गजं भाग्यं प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ ५ ॥

सत्सन्तानसमृद्धिः स्यात्पूतं यद्यस्ति मानसम् ।

सतां संपर्कसंपत्त्या दुष्कृत्यं नोपसर्पति ॥ ६ ॥

शुचित्वं मनसः पुंसां सर्वसंपत्प्रदं खलु ।
 तथा सर्वसमक्षानां आस्पदं साधुमित्रता ॥ ७ ॥
 पूर्वकर्मप्रभावेन मनसो या विशुद्धता ।
 ततोऽपि परमां शुद्धिं सत्सङ्गान्मानवो भजेत् ॥ ८ ॥
 मनःशुद्ध्या मनुष्यस्य भवेज्जन्मान्तरे सुखम् ।
 सत्सङ्गज—गुणाधिक्यात्तस्य दार्ढ्यं प्रजायते ॥ ९ ॥
 सत्सङ्गात्परमं शर्म नास्त्यस्मिन् धरणीतले ।
 नान्यद्वेषकरं कर्म धूर्तानां सङ्गमादपि ॥ १० ॥

94

திருக்குறள்

47. தெரிந்து செயல்வகை.

1. அழிவதூஉம் ஆவதூஉம் ஆகி வழிபயக்கும் ஊதியமும் சூழ்ந்து செயல்.
2. தெரிந்த இனத்தொடு தேர்ந்தெண்ணிச் செய்வார்க்
கரும்பொருள் யாதொன்றும் இல்.

3. ஆக்கம் கருதி முதல்இழக்கும் செய்வினை
ஊக்கார் அறிவுடை யார்.
4. தெளிவில் அதனைத் தொடங்கார்
இளிவென்னும்
ஏதப்பா டஞ்சு பவர்.
5. வகை அறச் சூழா தெழுதல் பகைவரைப்
பாத்திப் படுப்பதோர் ஆறு.
6. செய்தக்க அல்ல செயக்கெடும்; செய்தக்க
செய்யாமை யானும் கெடும்.

7. எண்ணித் துணிக கருமம்;
துணிந்தபின்
எண்ணுவம் என்ப திழுக்கு.

8. ஆற்றின் வருந்தா வருத்தம்
பலர்நின்று
போற்றினும் பொத்துப் படும்.

9. நன்றூற்றல் உள்ளும்

தவறுண் டவர் அவர்

பண்பறிந் தாற்றுக் கடை.

10. எள்ளாத எண்ணிச்

செயல்வேண்டும்; தம்மொடு

கொள்ளாத கொள்ளா துலகு.

तिरुक्कुरக்

95

४७ ॥ संप्रेक्ष्यकारित्वम् ॥

आयं व्ययं तथोदकं दीर्घमालोच्य सन्ततम् ।

ततः कार्ये प्रवर्तेत धीमानात्महिते रतः ॥ १ ॥

सुहृद्गणैः समालोच्य विधार्यापि स्वयं धिया ।

यः करोत्यत्र कर्तव्यं तत्कृतं सुखदं भवेत् ॥ २ ॥

भविष्यल्लाभमुद्दिश्य मूलवित्तविनाशकम् ।

व्यवसायेन कुर्वन्ति लोककृत्यविचक्षणाः ॥ ३ ॥

स्वस्य हानिकरे कार्ये दोषं ज्ञात्वा विमर्शतः ।

प्रवृत्त्यनर्हकृत्येषु भयाद्वीमान्न प्रवर्तते ॥ ४ ॥

अनालोच्योत्तरं कार्यं योऽभियाति परान्नृपः ।

स स्थिरीकुरुते शत्रून् सुक्षेत्रे सस्यकानिव ॥ ५ ॥
 अकर्तव्यं च नो कुर्यात् कर्तव्यं च न वर्जयेत् ।
 अन्यथा कुरुते यः स महान्तं क्लेशमाप्नुयात् ॥ ६ ॥
 समाप्तिमार्गमालोच्य कार्योपक्रममाचरेत् ।
 आलोचमानः प्रारभ्य कामं व्याकुलतां व्रजेत् ॥ ७ ॥
 येनोपायेन साध्येत कार्यं तत्रोद्यमं विना ।
 सहायसमवायेऽपि न कार्यं विन्दते पुमान् ॥ ८ ॥
 अस्थानेषु प्रयुञ्जान उपायान् विपदं व्रजेत् ।
 तस्मात्स्थानानुगुण्येन बुधस्तानुपयोजयेत् ॥ ९ ॥
 स्वशक्तिमनुसन्धानः(?) उपायान्संप्रयोजयेत् ।
 अन्यथा प्रहसेल्लोको तस्मान्कुर्यादनिन्दिनम् ॥ १० ॥

96

திருக்குறள்

48. வலி அறிதல்

1. வினைவலியும் தன்வலியும் மாற்றான்
வலியும்

துணைவலியும் தூக்கிச் செயல்

2. ஒல்வ தறிவ தறிந்ததன் கண்தங்கிச்
செல்வார்க்குச் சொல்லாத தில்.
3. உடைத்தம் வலியறியார் ஊக்கத்தின்
ஊக்கி
இடைக்கண் முரிந்தார்பலர்.
4. அமைந்தாங் கொழுகான் அளவறியான்
தன்னை
வியந்தான் விரைந்து கெடும்.
5. பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும்;
அப்பண்டம்
சால மிகுத்துப் பெயின்.
6. நுணிக்கொம்பர் ஏறினார் அஃதி றந்
தூக்கின்
உயிர்க்கிறுதி ஆகி விடும்.
7. ஆற்றின் அளவறிந் தீக; அது பொருள்
போற்றி வழங்கும் நெறி.

8. ஆகா றளவிட்டி தாயினும்
கேடில்லை;

போகா றகலாக் கடை.

9. அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை
உளபோல

இல்லாகித் தோன்றாக் கெடும்.

10. உளவரை தூக்காத ஒப்புர
வாண்மை

வளவரை வல்லைக் கெடும்.

तिसुखं

97

४८. ॥ सामाद्युपायज्ञानम्

॥

आत्मशत्रुसहायानां समालोच्य बलाबलम् ।

समारभेत कार्याणि नानालोच्य महीपतिः ॥ १ ॥

कार्यस्वरूपमालोच्य बलं स्वस्य रिपोरपि ।

ज्ञात्वाभियातृभूपस्य नासाध्यं विद्यते क्वचित् ॥ २ ॥

स्वीयेयत्तामजानन्तः विगृह्णन्तो बलोत्कटैः ।
 बहवो दुर्मदा लोके क्षयं याता रणाङ्गणे ॥ ३ ॥
 सामन्तेन सह द्वेषं कुर्वन्नात्मबलोद्धतः ।
 वृथाभिमानसंपूर्णो नृपो याति पराजयम् ॥ ४ ॥
 आचितादधिको बहिर्बर्हभारोऽधिरोपितः ।
 संबोद्धमक्षमं यानं भनत्तयेव न संशयः ॥
 ५ ॥ वृक्षशाखाग्रमारुह्याप्यारुरुक्षेत्ततः परम् ।
 आत्महानिमवाप्नोति स शाखाग्रस्य भञ्जनात् ॥ ६ ॥
 आर्जितार्थानुसारेण विभवान्विनियोजयेत् ।
 एनदार्जितवित्तानां रक्षणं परिकीर्तितम् ॥ ७ ॥
 अल्पोऽप्यर्थायती राज्ञां नोचेद्व्ययविशालता ।
 तदीयस्यार्थजातस्य न कदाचित् क्षयो भवेत् ॥ ८ ॥
 स्वार्थेयत्तानुसारेण व्ययमार्गमजानतः ।
 सतीव भासमानैव संपत्कापि प्रलीयते ॥ ९ ॥
 स्वधनस्य परिच्छेदमजानन्मूढचेतनः ।
 धनेनोपक्रियां कुर्वन्नरो दारीद्यमश्नुते ॥ १० ॥

49. காலம் அறிதல்.

1. பகல்வெல்லும் கூகையைக் காக்கை;
இகல்வெல்லும்
வேந்தற்கு வேண்டும் பொழுது.
2. பருவத்தோ டொட்ட ஒழுகல் திருவினைத்
தீரமை ஆர்க்கும் கயிறு.
3. அருவினை என்ப ஊவோ கருவியால்
காலம் அறிந்து செயின்.
4. ஞாலம் கருதினும் கைகூடும் காலம்
கருதி இடத்தால் செயின்.
5. காலம் கருதி இருப்பர் கலங்காது
ஞாலம் கருது பவர்.

6. ஊக்கம் உடையான் ஒடுக்கம் பொருதகர்
தாக்கற்குப் பேரும் தகைத்து.
7. பொள்ளன ஆங்கே புறம்வேரார்;
காலம்பார்த்
துள்வேர்ப்பர் ஒள்ளி யவர்.
8. செறுநரைக் காணில் சுமக்க; உறுவரை
காணில் கிழக்காம் தலை.
9. எய்தற் கரிய தியைந்தக்கால் அந்நிலையே
செய்தற் கரிய செயல்.
10. கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து;
மற்றதன்
குத்தொக்க சீர்த்த இடத்து.

विष्णुः

99

४९. ॥ उचितकालाभिज्ञानम् ॥

एकदृष्टिर्दिवा हन्ति दिवान्धं बृहदोजसम् ।

प्रेक्षितव्यः तथा(लोके) कालो योग्यः शत्रून्निगीषुभिः ॥

१ ॥ देशकालानुरोधेन यः पुमानाचरेत् क्रियाम् ।

तस्मिन् श्रीरचला पाशैः संबद्धेवावतिष्ठते ॥ २ ॥

साधनानां त्रयं ज्ञात्वा तथोपायानां चतुष्टयम् । कर्तव्येषु

प्रवृत्तेन किञ्च भूमेन साध्यते ॥ ३ ॥ देशकालौ

समीक्ष्यैव यः कुर्याद्विजयोद्यमम् ।

सर्वभूमेरधीशत्वं लिप्सुः पार्थिवसत्तमः ॥ ४ ॥ कालं

प्रतीक्षमाणः सन् वर्तेत सवलोऽपि सन् । सर्वैर्बलैः

समृद्धस्य देशकालप्रतीक्षणम् ॥ ५ ॥

विजिगीषोरुरभ्रस्य पृष्ठभागापसर्पणम् ।

कृतेऽपराधे तत्कालं स्वं कोपं न प्रकाशयेत् ॥ ६ ॥ प्राप्ते

काले प्रकाश्यैव समूलं शत्रुमुद्धरेत् ।

रिपोरपचयं भूपः प्रेक्षमाणो नमन्वसेत् ॥ ७ ॥

प्राप्तेऽपचयकालेतु स्वयं शत्रुर्विनश्यति ।

जेतुं स समये प्राप्ते प्राक्त स्यापगमाद्बुधः ॥ ८ ॥

स्वीयं सवीवधं शौर्यं दर्शयेद्रिपुसंनिधौ ।
 स सार्वभौमतामेति विजिगीषुर्नृपोत्तमः ॥ ९ ॥
 युद्धस्यासमये राजा वक्रवन्निश्चलो भवेत् ।
 प्राप्ते तु समये तस्य वक्रवत्साधयेत्क्रियाम् ॥ १० ॥

100

திருக்குறள்

50. இடன் அறிதல்

1. தொடங்கற்க எவ்வினையும் எள்ளற்க முற்றும்

இடங்கண்ட பின்அல் லது.

2. முரண்சேர்ந்த மொம்ம்பி னவர்க்கும் அரண்சேர்ந்தாம்

ஆக்கம் பலவும் தரும்.

3. ஆற்றாரும் ஆற்றி அடுப இடன்அறிந்து போற்றார்கண் போற்றிச் செயின்.

4. எண்ணியார் எண்ணம் இழப்பர்
இடன் அறிந்து
துன்னியார் துன்னிச் செயின்.

5. நெடும்புனலுள் வெல்லும் முதலை;
அடும்புனலின்
நீங்கின் அதனைப் பிற.

6. கடல்ஓடா கால்வல் நெடுந்தேர்;
கடல்ஓடும்
நாவாயும் ஓடா நிலத்து.

7. அஞ்சாமை அல்லால் துணைவேண்டா
எஞ்சாமை
எண்ணி இடத்தால் செயின்.

8. சிறுபடையான் செல்இடம் சேரின்
உறுபடையான்
ஊக்கம் அழிந்து விடும்.

9. சிறைநலனும் சீரும் இலர்எனினும்
மாந்தர்

உறைநிலத்தோ டொட்டல் அரிது.

10. கால்ஆழ் களறின் நரிஅடும்

கண்அஞ்சா

வேல்ஆள் முகத்த களிறு.

तिरुक्कुनळ

101

५०. ॥ उचितस्थानाभिज्ञानम् ॥

यावन्न रिपुमाक्रान्तुं स्थलं लभ्येत किञ्चन ।

तावन्तूणीं भवेद्भूयः नावजानात्வரீஸ்தदा ॥ १ ॥

दुर्गसंपन्नरेन्द्रस्य सर्वसंपत्प्रदा भवेत् ।

ततः सपादयेद्दुर्गं रणधीरो भवेदपि ॥ २ ॥

आत्मरक्षाकरं स्थानं प्राप्नुयाद्यदि भूपतिः ।

दुर्बलोऽपि बलीभूत्वा क्षिप्रं शत्रुं जयेद्रणे ॥ ३ ॥

आयोधनार्हदुर्गञ्चेत्प्राप्य युज्येत भूपतिः ।

तं जिगीषु स्सपत्नश्च जह्याद्युद्धस्पृहामपि ॥ ४ ॥

अगाधसलिले नक्रः प्राणिनोऽन्याभिषूदयेत् ।

स्थानभ्रष्टो भवेत्सोऽपि हन्येतान्येन जन्तुना ॥ ५ ॥

ஶதாஶ்ஜா: ஶஜவா யாந்தி ஶ்ருதலே நதுஸாஶரே ।
 ஶஸுத்ரயாயின: ஶோதா நேவ யாந்தி மஶீதலே ॥ ௬ ॥ ஶம்யக்
 ஶம்நந்ய ஶுஸ்தானே யுத்ரம் க்ருய: ந்ருபா யதி ।
 தஸ்ய தீர்யாதிநா நான்ய: ஶஶாயோஸ்பேக்ஷயதே துதீ: ॥ ௭ ॥
 வலவாந்துர்வலம் ஜேதும் அமியாதி யதா ததா ।
 ஶ்வஶூர்வம் ஶரந்யஜ்ய லாஶ்வம் ஶ்ரதிபததே ॥ ௮ ॥
 வலதுர்ஶவிஶீனோஸ்பி ஶ்வஸ்தானஸ்தோ ஶவேததி ।
 தம் ஜேதுமக்ஷமா: ஶர்வே வலாததா: ஶ்ரபந்நிந: ॥ ௯ ॥
 ஶாயுதாந் வஶுலாந் யோதாந் யந்நூநபி ஶினஸ்தி ய: ।
 ஶபக்ரமஶநபாதக்ஷேத் ஶிவயா ஶந்யதே கரீ ॥ ௧௦ ॥

102

திருக்குறள்

51. தெரிந்து தெளிதல்

1. அறம்பொருள் இன்பம் உயிர் அச்சம்

நான்கின்

திறம்தெரிந்து தேரப் படும்.

2. குடிப்பிறந்து குற்றத்தின் நீங்கி
வடுப்பரியும்

நாண்உடையான் கட்டே தெளிவு.

3. அரியகற் ருசற்றூர் கண்ணும்
தெரியும்கால்

இன்மை அரிதே வெளிறு.

4. குணன்நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்.

5. பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும்
தத்தம்

கருமமே கட்டளைக் கல்.

6. அற்றாரைத் தேறுதல் ஒம்புக; மற்றவர்
பற்றிலர்; நாணூர் பழி.

7. காதன்மை கந்தா அறிவறியார்த்
தேறுதல்

பேதைமை எல்லாம் தரும்.

8. தேரான் பிறனைத் தெளிந்தான் வழிமுறை
தீரா இடும்பை தரும்.

9. தேறற்க யாரையும் தேராது;
தேர்ந்தபின்

தேறுக தேறும் பொருள்.

10. தேரான் தெளிவும் தெளிந்தான்கண்
ஐயறவும்
தீரா இடும்பை தரும்.

तिरुक्कुरல்

103

५१. ॥ विमृश्यष्टकारित्वम् ॥

परीक्ष्य धर्मकामार्थभीतियुक्तं नरोत्तमम् ।

सङ्गृह्य मन्त्रिणः स्थाने स्थापयेन्नृपकुञ्जरः ॥ १ ॥

अपवादविहीनं च कुलीनं दोषवर्जितम् ।

हीणं च पुरुषश्रेष्ठं प्रतीयादवनीपतिः ॥ २ ॥

सर्वशास्त्रार्थसंपन्ने दोषहीनेऽपि मानवे ।

अक्षता नेति वार्ता तु दुर्लभा मेदिनीतले ॥ ३ ॥

गुणदोषौ मनुष्येषु विमृश्य गुणवान्नृपः ।
यस्मिन्गुणाधिका पुंसि तं गृहीयाद्विचक्षणः ॥ ४ ॥
गौरवागौरवज्ञाने सर्वेषां प्राणिनानमलम् ।
तत्तच्चरित्रमेवात्र सुव्यक्तनिकषोपलः ॥ ५ ॥
पुरुषं बन्धुभिर्हीनं न गृहीयान्नरेश्वरः ।
पापमाचरितुं यस्मान्न विभीयात्स पूरुषः ॥ ६ ॥
यः केवलानुरागेण प्रेरितो राज्यकर्मणि ।
जडं स्थापयति क्षमाभृत्स एति जडतां ध्रुवम् ॥ ७ ॥
अज्ञातिकुलगोत्रं यो विश्वस्यात्पृथिवीपतिः ।
अप्रतीकार दुःखं हि भवेत्तत्सन्ततेरपि ॥ ८ ॥
अपरीक्ष्य न गृहीयात्पुरुषं बुद्धिमान्नृपः ।
विमृश्य गुणिनं ज्ञात्वा नियुञ्जीताप्तकर्मणि ॥ ९ ॥
अविमृष्टे प्रतीतिश्च विमृष्टे तद्विपर्ययः ।
एतद्द्वयं नृपाग्र्यस्य जनयेत्क्लेशसन्ततिम् ॥ १० ॥

52. தெரிந்து வினையாடல்.

1. நன்மையும் தீமையும் நாடி நலம்புரிந்த
தன்மையான் ஆளப் படும்.
2. வாரி பெருக்கி வளம்படுத்த துற்றவை
ஆராய்வான் செய்க வினை.
3. அன்பறிவு தேற்றம் அவாவின்மை
இந்நான்கும்
நன்குடையான் கட்டே தெளிவு.
4. எனைவகையால் தேறியக் கண்ணும்
வினைவகையான்
வேருகும் மாந்தர் பலர்.
5. அறிந்தாற்றிச் செய்கிற்பாற் கல்லால்
வினைதான்

சிறந்தான்என் றேவல்பாற் றன்று.

6. செய்வானே நாடி வினைநாடிக் காலத்தோ
டெய்த உணர்ந்து செயல்.
7. இனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்றாய்ந்
ததனை அவன்கண் விடல்.
8. வினைக்குரிமை நாடிய பின்றை அவனை
அதற்குரியன் ஆகச் செயல்.
9. வினைக்கண் வினைஉடையான் கேண்மைவே
ருக
நினைப்பானே நீங்கும் திரு.
10. நாள்தோறும் நாடுக மன்னன்;
வினைசெய்வான்
கேடாமை கேடா துலகு.

நினைக்க

५२. ॥ संप्रेक्ष्यस्थापनम् ॥

विमृश्य गुणदोषज्ञः गुणग्राही नरोत्तमः ।

गुणवत्कर्म कुर्वाणः क्रियते स महीभुजा ॥ १ ॥

विस्तृणन्नायतेमार्गं रक्षन्नपि च रक्षयन् ।

पुरुषः प्रीतिपात्रं स्यात् नीतिज्ञस्य महीपतेः ॥ २ ॥ ज्ञानं

निरीहता प्रीतिः स्वच्छतेति चतुष्टयम् ।

वर्तते पुरुषे यस्मिन् समज्ञो हितकृन्नरः ॥ ३ ॥

सर्वप्रकारैः संमृश्य स्वकर्माण्याचरन्नपि ।

कार्यस्य गुणदोषाभ्यां नरः प्राप्नोति विक्रियाम् ॥

४ ॥ विमृश्य कार्यमारब्धुं निर्वोदुं च निर्गलम् ।

यः समर्थस्ततोऽन्यस्मिन् कार्यभारं न निक्षिपेत् ॥ ५

॥

कार्यस्वरूपं कार्यस्य कारणे शक्तिमेव च ।

विमृश्य पुरुषं राजा नियुज्जीत स्वकर्मणि ॥ ६ ॥ एतेन

करणेनायं एतत्पारयितुं क्षमः ।

इति राजा विनिर्णीय तस्मिन् तत्कर्म निक्षिपेत् ॥ ७ ॥
 कस्यचित्कार्यकरणे शक्तिं वीक्ष्य नराधिपः ।
 तं कार्येषु नियुञ्जीत शक्तिहीनं न योजयेत् ॥ ८ ॥ शुद्धं
 निष्कलमषं भृत्यं खलोकत्या यो नृपाधमः । दोषयुक्तं
 विजानीयात्तं जह्याच्छीर्णं संशयः ॥ ९ ॥ ऋजुः
 कर्मकरश्चेत्स्यात् लोकोऽपि ऋजुतां व्रजेत् ।
 निस्तन्दिर्नृपतिः पश्येत्तस्य कार्यमहर्दिवम् ॥ १० ॥

14

106

திருக்குறள்

53. சுற்றம் தழால்.

1. பற்றற்ற கண்ணும் பழைமைபா
ராட்டுதல்

சுற்றத்தார் கண்ணே உள.

2. விருப்பருச். சுற்றம் இயையின் அருப்பரு
ஆக்கம் பலவும் தரும்.

3. அளவளா வில்லாதான் வாழ்க்கை

குளவளாக்

கோடின்றி நீர்நிறைந் தற்று.

4. சுற்றத்தால் சுற்றப் படஒழுகல்

செல்வம்தான்

பெற்றத்தால் பெற்ற பயன்.

5. கொடுத்தலும் இன்சொலும்

ஆற்றின் அடுக்கிய

சுற்றத்தால் சுற்றப் படும்.

6. பெருங்கொடையான் பேணான்

வெகுளி அவனின்

மருங்குடையார் மாநிலத் தில்.

7. காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும்;

ஆக்கமும்

ஆன்னநீ ரார்க்கே உள.

8.

பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா
அதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்.

நோக்கின்

9. தமராகித் தன்துறந்தார் சுற்றம்
அமராமைக்
காரண மின்றி வரும்.

10.

உழைப்பிரிந்து காரணத்தின் வந்தாளை வேந்தன்
இழைத்திருந் தெண்ணிக் கொளல்.

सिद्धकुरक्ष

107

५३. ॥ बन्धुप्रियत्वम् ॥

वित्तक्षये न दीनत्वं संप्राप्तवति पुरुषे ।
सत्काराचरणं लोके वर्तते प्रियबन्धुषु ॥ १ ॥
अन्यूनप्रीतिकं पुंसः लभ्येत यदि बान्धवम् ।
अनायासेन तद्दोग्धि तस्य सर्वविधं सुखम् ॥ २ ॥
ऐकमत्यविहीनस्य जीवनं पुरुषस्य यत् ।
वारिवारणहीनस्य तडागस्य जलं हि तत् ॥ ३ ॥
पुरुषस्य धनप्राप्तेः फलमेतादृशं भवेत् ।
सर्वदा सर्वकार्येषु बन्धुभिः परिवेष्टनम् ॥ ४ ॥
प्रदातेप्सितवस्तूनां प्रियवक्ता च यो भवेत् ।
स संतुष्टो वसेद्भूमौ सर्वदा स्वजनावृतः ॥ ५ ॥
प्रदातुः कोपहीनस्य पुरुषस्य समो भुवि ।
न कश्चिद्विद्यते बन्धुः मनुष्याणां महीतले ॥ ६ ॥
बन्धुभिस्सह भोक्तृत्वं वाय(स)स्येव चेद्भवेत् ।
सदा बन्धुसमृद्धिः स्यात् सर्वसौख्यप्रदा हि सा ॥ ७ ॥
सामर्थ्यमनुरुष्येव वर्तमानं महीपतिम् ।
बान्धवः सुहृदश्चैव परिवृण्वन्ति तं सदा ॥ ८ ॥

हेतुना केनचित्कश्चित् बन्धुमध्याद्वियोजितः ।

पुनः सन्धानमाप्नोति समं तैः कारणं विना ॥ ९ ॥

अकस्माद्विप्रयुक्तं स्वं निमित्तेनागतं पुनः ।

तन्निमित्तं दृढीकृत्य पश्चात्तेन समं मिलेत् ॥ १० ॥--

108

திருக்குறள்

54. பொச்சாவாமை.

1. இறந்த வெகுளியில் தீதே சிறந்த
உவகை மகிழ்ச்சியின் சோர்வு.

2. பொச்சாப்புக் கொல்லும் புகழை;

அறிவினை

நிச்ச நிரப்புக்கொண் றுங்கு.

3. பொச்சாப்பார்க் கில்லை புகழ்மை;

அதுஉலகத்

தெப்பால்நூ லோர்க்கும் துணிவு.

4. அச்சம் உடையார்க் கரண்இல்லை;

ஆங்கில்லை

பொச்சாப் புடையார்க்கு நன்கு.

5. முனஉறக் காவா திழுக்கியான்
தன்பிழை
பின்ன றிரங்கி விடும்.
6. இழுக்காமை யார்மாட்டும் என்றும்
வழுக்காமை
வாயின் அதுஓப்ப தில்.
7. அரியஎன் ருகாத இல்லைபொச்
சாவாக்
கருவியால் போற்றிச் செயின்.
8. புகழ்ந்தவை போற்றிச்
செயல்வேண்டும்; செய்யா
திகழ்தார்க் கெழுமையும் இல்.
9. இகழ்ச்சியில் கெட்டாரை உள்ளாக
தாம்தம்
மகிழ்ச்சியின் மைந்துறும் போது.
10. உள்ளிய தெய்தல் எளிதுமன்
மற்றும்தான்
உள்ளிய துள்ளப் பெறின்.

५४. ॥ जागरूकत्वम् ॥

अत्युत्साहवशात्प्राप्ता विस्मृतिः पृथिवीपतेः ।
 अत्युत्कटप्रकोपाच्च महाभीतिकरी भवेत् ॥ १ ॥
 अत्युत्कटं हि दारिद्र्यं यथा बुद्धिविनाशकम् ।
 तथैव सर्वैराख्याता विस्मृतिः कीर्तिनाशिनी ॥ २ ॥
 विस्मारो विद्यते यस्य तस्य कीर्तिर्न विद्यते ।
 इत्येतत्सर्वशास्त्रज्ञैः लोकज्ञैश्चानुमोदितम् ॥ ३ ॥
 दुर्गवासोऽतिभीतानां निष्फलः स्याद्यथा तथा ।
 सदा विस्मृतिपुक्तानां संपत्तिर्विफला भवेत् ॥ ४ ॥
 आगामिनीमापदं ज्ञात्वा यो न प्रतिचिकीर्षति ।
 आसन्नायां हि तस्यां स जायते तीव्रविह्वलः ॥ ५ ॥
 संभवे जागरूकत्वं यदि सर्वत्र सर्वदा ।
 ततः तस्मात्परं श्रेयः नास्ति देहभृतां भुवि ॥ ६ ॥
 अविस्मर्तुमहीभर्तुः असाध्यं नैव विद्यते ।
 तस्मान्नरपतिः सर्वराजकार्येषु जागृयात् ॥ ७ ॥

ராஜானோ நীதிவித்திரியர்கர்வ்யஸுபதிஷ்யதே ।
 தத்குர்யுர்நயதா க்ஷேமாஜஃ சஸஸு ஜந்மஸு ॥ ௮ ॥
 உத்ஸாஹாபிக்யவாந்ராஜா சம்பश्यद्वृद्धिकामுகः ।
 अत्युत्साहहतान्राज्ञः पूर्वान् दुष्कृतकारिणः ॥ ९ ॥
 ईप्सितानां फलप्राप्तिः करस्था मेदिनीपतेः ।
 चिन्तयित्वा तदेवायं यतेत यदि सन्ततम् ॥ १० ॥--

110 திருக்குறள்
55. செங்கோன்மை.

1. ஓர்ந்துகண் ணோடா திறைபுரிந்
தியார்மாட்டும்
தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை.
2. வான்நோக்கி வாழும் உலகெல்லாம்;
மன்னவன்
கோல்நோக்கி வாழும் குடி.
3. அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும்
ஆதியாய்

நின்றது மன்னவன் கோல்.

4. குடிதழீஇ கோல்ஓச்சும் மாநில
மன்னன்
அடிதழீஇ நிற்கும் உலகு.
5. இயல்புளிக் கோல்ஓச்சும்
மன்னவன் நாட்ட,
பெயலும் விளையுளும் தொக்கு.
6. வேல்அன்று வென்றி தருவது
மன்னவன்
கோல்; அதுஉம் கோடா தெனின்.
7. இறைகாக்கும் வையகம் எல்லாம்;
அவனை
முறைகாக்கும் முட்டாச் செயின்.
8. எண்பதத்தான் ஓரா
முறைசெய்யா மன்னவன்
தண்பதத்தால் தானே கெடும்.
- 9 குடிபுறம் காத்தோம்பிக் குற்றம்
கடிதல்
வடுஅன்று; வேந்தன் தொழில்.
10. கொலையில் கொடியாரை

வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்

ககோகட டதகெடு நேர்.

திரககூரக

111

44. ॥ राज्यपरिपालनम् ॥

तटस्थतां समाश्रित्य न्यायविद्धिर्विचार्य च ।

यथार्हं दण्डयेद्राजा तद्राज्यपरिपालनम् ॥ १ ॥

प्राणिनः शुभया दृष्ट्या वर्धेरन् भूतले यथा ।

तथा प्रजा राजनीत्या वर्धेरन्निति निश्चयः ॥ २ ॥

वेदतत्प्राप्तधर्माणां अनपायेन रक्षणम् ।

सुराज्ञां नीतिवृक्षस्य फलमित्यवधार्यताम् ॥ ३ ॥

अनुरक्तस्य पाल्येषु रक्षकस्य यथाविधि ।

पादच्छाये महीपस्य विश्राम्यन्ति प्रजाः सदा ॥ ४ ॥

नीतिशास्त्रोक्तमार्गेण प्रजाः पालयितुः प्रभोः ।

भवेद्राज्ये सुवृष्टिश्च धान्यवृद्धिश्च भूयसी ॥ ५ ॥

சம்யக்த்நேதுர்மஹிபஸ்ய சுநீதிர்ஜயதாயினி ।
 சंहதி: ந து ஶாஸ்த்ராணாं ஶ்யேதத்ஸர்வஸம்மதம் ॥ ௬ ॥ நृப: ॥
 சர்வஸ்ய லோகஸ்ய ரக்ஷிதா தஸ்ய ரக்ஷிகா ।
 சதீ நீதிரிதி ப்ரோக்தம் வித்யத்க்ரிநீதிபாரகை: ॥ ௭ ॥
 அதர்பயிதூராத்மானம் அவிசார்ய ச மந்த்ரிண: ।
 ராஜ்யே நீதிப்ரணேதுஸ்த்வ ராஜ்யம் கரகதம் கலேத் ॥ ௮ ॥
 பரேஶ்யோ ரக்ஷித் ராஜ்ந: ரக்ஷகஸ்ய ச சர்வதா ।
 காரணே சதி த்ஷோ ய: ப்ராக்தநம் ச ந ஶிஸநம் ॥ ௯ ॥
 ப்ரஜாரக்ஷாப்ரவூத்ஸ்ய பரிபந்திநிவர்த்தணம் ।
 தஸ்யரக்ஷணதக்ஷஸ்ய வீரேணோந்மூலநம் பவேத் ॥ ௧௦ ॥

112

திருக்குறள்

56. கொடுங்கோன்மை.

1. கொலைமேல் கொண்டாரில் கொடிதே
அலைமேல்

டல்லவை செய்தொழுகும் வேந்து.

[கொண் 2. வேலோடு நின்றான் இடுஎன்
றதுபோலும்

கோலோடு நின்றான் இரவு.

3. நாள்தோறும் நாடி முறைசெய்யா
மன்னவன்

நாள்தோறும் நாடு கெடும்.

4. கூழும் குடியும் ஒருங்கிழக்கும்
கோல்கோடிச்

சூழாது செய்யும் அரசு.

5. அல்லல்பட்டாற்றா தழுதகண்
ணீர் அன்றே

செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை.

6. மன்னர்க்கு மன்னுதல்
செங்கோன்மை; அஃதின்றேல்

மன்னுவாம் மன்னர்க் கொளி.

7. துளியின்மை ஞாலத்திற் கெற்றற்றே
வேந்தன்

அளியின்மை வாழும் உயிர்க்கு.

8. இன்மையின் இன்னு துடைமை
முறைசெய்யா
மன்னவன் கோல்கீழ்ப் படிந்.

9. முறைகோடி மன்னவன் செய்யின்
உறைகோடி
ஒல்லாது வானம் பெயல்.

10. ஆபயன் குன்றும் அறுதொழிலோர்
நூல்மறப்பார்
காவலன் காவான் எனின்.

சிறுநூல்

118

५६. ॥ अतिकूरसमनुशासनम् ॥

अर्थार्जनपरो भूपः नीतिमार्गातिलङ्घनात् ।

नीतिविद्धिः स संप्रोक्तोऽतिकूरो घातुकादपि ॥ १ ॥

क्रूरोऽतिक्रूरमार्गेण प्रजाभ्यो धनमाहरन् ।
नृपतिः प्रतिरोधीति धार्मिकैरभिधीयते ॥ २ ॥
अत्याहितं स्वराज्येषु नीत्या नापाकरोति यः ।
क्रमशः स महीपालः स्वराज्यं च्यावयेत्वयम् ॥ ३ ॥
एष्यत्फलमनालोच्य नीतिमार्गमतीत्य यः ।
वर्तमानान्महीपालाद्वाच्छन्त्येव धनं प्रजाः ॥ ४ ॥ प्रजाः
पीडयतो राज्ञः संपद्वृक्षस्य भेदने ।
प्रजानां नेत्रजं वारि करपत्रायते ध्रुवम् ॥ ५ ॥
नृपाणां जायते कीर्तिः प्रजानां परिपालनात् ।
परिपालनवैकल्ये कीर्तिर्नैवोपजायते ॥ ६ ॥
भूयिष्ठं प्राणिजातानां वृष्ट्यभावो यथार्तिदः ।
तथा राज्ञः कृपाभावः प्रजानामार्तिदो भवेत् ॥ ७ ॥
अतिक्रूरनरेन्द्रस्य राष्ट्रस्था धनिका अपि ।
दैन्यादप्यधिकं कुच्छं प्राप्नुवन्ति न संशयः ॥ ८ ॥
अमार्गेण धनान्यर्जेद्यदा राजा तदा भुवि ।

भूमौ मलीयते दृष्टिः ऋतुव्यत्ययमृच्छति ॥ ९ ॥ न
 रक्षेत्रक्षको राजा यदि रक्षयान्महोत्सवः ।
 तदा शुष्येत्पयो गोषु विद्या विप्रेषु च स्फुटम् ॥ १० ॥

19

114

திருக்குறள்

57. வெருவந்த செய்யாமை.

1. தக்காங்கு நாடித் தலைச்செல்லா
 வண்ணத்தால்

ஒத்தாங் கொறுப்பது வேந்து.

2. கடிதோச்சி மெல்ல எறிக
 நெடிதாக்கம்

நீங்காமை வேண்டு பவர்.

3. வெருவந்த செய்தொழுகும்
 வேங்கோலன் ஆயின்
 ஒருவந்தம் ஒல்லைக் கெடும்.

4. இறைகடியன் என்றுரைக்கும்
 இன்னாச்சொல் வேந்தன்

உகைநடுகி ஒல்லைக் கெடும்.

5. அரும்செவ்வி இன்றா முகத்தான்
பெருஞ்செல்வம்

பேளய்கண் டன்ன துடைத்து.

6. கடும்சொல்லன் கண்ணிலன் ஆயின்
நெடும்செல்வம்

நீடின்றி ஆங்கே கெடும்.

7. கடுமொழியும் கைஇகந்த தண்டமும்
வேந்தன்

அடும்முரண் தேய்க்கும் அரம்.

8. இனத்தாற்றி எண்ணாத வேந்தன்
சினத்தாற்றிச்
சீறின் சிறுகும் திரு.

9. செருவந்த போழ்தில் சிறைசெய்யா
வேந்தன்

வெருவந்து வெய்து கெடும்.

10. கல்லார்ப் பிணிக்கும் கடம்கோல்: அது அல்ல
தில்லை நிலக்குப் பொறை.

திரவகுரல்

115

49. ॥ நிष्ठுரஸாஸனராஹித்யம் ॥

பக்ஷபாஸாஶிஹீனோ யோ நৃபோ டுர்வலபீடகம் । வலின
தண்டயேத்ஸ்ய நேதृத்வம் சார்த்தகம் பவேத் ॥ 1 ॥ ஸ்திரா
ஸ்பதமந்வித்ஸந் நூபோ தண்டயேஸு தண்டனம் ।
அதிகூரமிவாரப்ய க்யூர்லிஷ்வேவ பூதிரமான ॥ 2 ॥
ப்ரஜாபீதிகரே க்ருத்யம் ய: கரோதி நிரந்தரம் ।
தஸ்ய ஹாநிர்மவேத்ஸூர்ணம் தோந்மத் துராத்மன: ॥ 3 ॥
கூரோ ராஜேத்யயம் ஶப்த: யஸ்ய பூபஸ்ய கர்ணக: ।

तस्य भीत्यनभिज्ञस्य क्षीयते संपदायुषी ॥ ४ ॥
 कार्यार्थिभिरदृश्यस्यदर्शनं क्रूरतावतः ।
 भूतरक्षितसंपद्वत् संपद्भूपस्य निष्फला ॥ ५ ॥
 यस्मिन्निष्ठुरभाषित्वं निर्घृणत्वं च वर्तते ।
 प्रभूतान्यपि वित्तानि तस्य नश्यन्ति तत्क्षणम् ॥ ६ ॥
 वाक्पारुष्यं महीपस्य दण्डपारुष्यमेव च ।
 बलरूपस्य खड्गस्य कुण्ठीकारकमायुधम् ॥ ७ ॥
 कार्यकर्तुरनालोच्य कार्यहानौ तु मन्त्रिः ।
 निन्दकस्य च किंराज्ञः संपत्तिः क्षीयतेतमाम् ॥ ८ ॥
 दुर्गहीनो धराधीशो संप्राप्ते क्रूरसंयुगे ।
 भीतः स्वरक्षकाभावात् परस्य वशमाप्नुयात् ॥ ९ ॥
 क्रूरो राजा धिया हीनान्मन्त्रिणः स्वमनोऽनुगान् ।
 कुर्यात्तिभ्यो गरीयान्हि भ्रुवो भारो न विद्यते ॥ १० ॥

1. கண்ணோட்டம் என்னும் கழிபெரும்
காரிகை

உண்மையால் உண்டிவ் வுலகு.

2. கண்ணோட்டத் துள்ள துலகியல்;
அஃதிலார்

உண்மை நிலக்குப் பொறை.

3. பண்ணன்றும் பாடற் கியைபின்றேல் ?
கண்ணன்றும்

கண்ணோட்டம் இல்லாத கண் ?

4. உளபோல் முகத்தெவன் செய்யும்
அளவினால்

கண்ணோட்டம் இல்லாத கண் ?

5. கண்ணிற் கணிகலம் கண்ணோட்டம்;
அஃதின்றேல்

புண்ணன் றுணரப் படும்.

6. மண்ணோ டியைந்த மரத்தனையர்
கண்ணோ

டியைந்துகண் ணோடா தவர்.

7. கண்ணோட்டம் இல்லவர் கண்ணிலர்;
கண்ணுடையார்

கண்ணோட்டம் இன்மையும் இல்.

8. கருமம் சிதையாமல் கண்ணோட
வல்லார்க்.

குரிமை உடைத்திவ் வுலகு.

9.

ஒறுத்தாற்றும் பண்பினார் கண்ணும்கண்
பொறுத்தாற்றும் பண்பே தலை.

னோடிப்

10. பெயக்கண்டு நஞ்சுண் டமைவர்
நயத்தக்க

நாகரிகம் வேண்டு பவர்.

விக்ரகம்

117

५८. ॥ கृபாகடாஃ ॥

राज्ञो भूषणभूता हि दया सर्वसुखावहा ।
तस्या विषयभूतोऽयं लोकः सर्वः समृध्यति ॥ १ ॥
जीवलोकः कृपाधीनः ततः कारुण्यवर्जिताः ।
केवलं भारभूता हि देहिनो मेदिनीतले ॥ २ ॥
लयहीनेन गानेन श्रोतॄणां स्याद् व्यथा यथा ।
तथानुक्रोशहीनेन चक्षुषा स्याद् व्यथा नृणाम् ॥ ३ ॥
चक्षुषी चेदयाहीने यस्य स्यान्मानवस्य ते ।
तयोर्मुखस्य भूषात्वा न ह्यन्यद्विद्यते फलम् ॥ ४ ॥
कृपैव चक्षुषोर्भूषा सा तयोर्न हि चेत्तदा ।
विद्यमाने मुखे ते तु व्रणे एवेति भण्यताम् ॥ ५ ॥
चक्षुष्मानपि मर्त्यो यः तस्याक्ष्णोर्न हि चेत्कृपा ।
भूमौ वसन् स वृक्षस्य सदृशो भवति ध्रुवम् ॥ ६ ॥
दयालुर्मानुषो लोके चक्षुष्मान् संग्रहीत्यते ।
दयाहीनस्तु लोकेऽस्मिन् अन्ध इत्येव कथ्यते ॥ ७ ॥
कृपाकटाक्षयुक्तानां दक्षाणां सर्वकर्मसु ।

भूषानामेव भूरेषा भूरिपुण्यफलप्रदा ॥ ८ ॥

प्रत्यर्थिष्वपि कारुण्यं कुरुते यो नराधिपः ।

स एव ह्युत्तमो राज्ञां सात्विकानां शिरोमणिः ॥ ९ ॥

दयालूनां सुहृदत्तं विषमप्यमृतायते ।

ततस्ते तन्मुदा प्राप्य तस्मिन्प्रीतिमवाप्नुयुः ॥ १० ॥

118

திருக்குறள்

59. ஒற்றூடல்.

1. ஒற்றும் உரைசான்ற நூலும்
இவைஇரண்டும்

தெற்றென்க மன்னவன் கண்.

2. எல்லார்க்கும் எல்லாம் நிகழ்பவை
எஞ்ஞான்றும்

வல்லறிதல் வேந்தன் தொழில்.

3. ஒற்றினால் ஒற்றிப் பொருள்தெரியா
மன்னவன்

கொற்றம் கொளக்கிடந்த தில்.

4. வினைசெய்வார் தம்சுற்றம் வேண்டாதார்
என்றாங்

கனைவரையும் ஆராய்வ தொற்று.

5. கடாஅ உருவொடு கண்ணஞ்சா தி
யாண்டும்

உகாஅமை வல்லதே ஒற்று.

6. துறந்தார் படிவத்தர் ஆகி இறந்தாராய்ந்

தென்செயினும் சோர்வில தொற்று.

7. மறைந்தவை கேட்கவற் ருகி அறிந்தவை
ஐயப்பா டில்லதே ஒற்று.

8. ஒற்றொற்றித் தந்த பொருளையும்

மற்றும் ஓர்

ஒற்றினால் ஒற்றிக் கொளல்.

9. ஒற்றெற்றுணராமை ஆள்க; உடன்மூவர்
சொல்தொக்க தேறப் படும்.

10. சிறப்பறிய ஒன்றினகண் செய்யற்க;
புறப்படுத்தான் ஆகும் மறை.

செய்யின்

सिद्धकुं

110

५९. ॥ चाराः ॥

जानीयादचलो भर्ता स्वराष्ट्रक्षेमवाञ्छकः ।

चरनीतीदृशौ सर्वसूक्ष्मकार्यार्थदर्शने ॥ १ ॥

पौरजानपदैः सर्वैः कृतं सर्वं गृहे गृहे ।

स्पष्टैर्नित्यं विजानीयादेव धर्मः स्थिरापतेः ॥ २ ॥

चोरैः सर्वं परिज्ञाय यो नोदकं परामृशेत् ।
विजयस्तस्य भूपस्य दुर्लभः समराङ्गणे ॥ ३ ॥
नृपस्य बान्धवान्भृत्यांस्तथारिप्रमुखांश्च यः ।
विमृशेत्कर्मणा वाचा स भवेश्वार उत्तमः ॥ ४ ॥
सन्देहाविषयं रूपं बिभ्रन्निर्भीकतां च यः ।
हृत्स्थं प्रकटीकुर्वन् यो स भवेत्चार उत्तमः ॥ ५ ॥
यतिवेषश्चरन्दुर्गे ज्ञातोदन्तः स्वकार्यदृक् ।
सर्वक्लेशसहिष्णुर्यः स भवेत्चार उत्तमः ॥ ६ ॥
परकीयं रहस्यं यः परैर्ज्ञानाति तत्त्वतः ।
ज्ञातं न प्रकटीकुर्यात् स भवेत्चार उत्तमः ॥ ७ ॥
चरेणैकेन विज्ञाय पुनर्ज्ञात्वा परेण तत् ।
विज्ञाय च तयोरैक्यं कुर्यात्कार्यं विचक्षणः ॥ ८ ॥
अन्योन्याविदितैश्चारैः आनीतानां त्रिभिः पृथक् । अर्थानां
संभवेदैक्यं यदि स्यात्तस्य तत्त्वता ॥ ९ ॥ न कदापि
स्वकं चारं श्लाघेत परसंनिधौ ।

यदि श्लाघेत गूढार्थः स्वकीयो विवृतो भवेत् ॥ १० ॥

120

திருக்குறள்

60. ஊக்கமுடைமை.

1. உடையர் எனப்படுவ தூக்கம்;
அஃதில்லார்
உடைய துடையரோ மற்று?
2. உள்ளம் உடைமை உடைமை;
பொருள் உடைமை
நில்லாது நீங்கி விடும்.
3. ஆக்கம் இழந்தேம்என் றல்லாவார்
ஊக்கம்
ஒருவந்தம் கைத்துடை யார்.
4. ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும்
அசைவிலா
ஊக்கம் உடையான் உழை.

5. வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்டம்;
மாந்தர்தம்
உள்ளத் தனைய துயர்வு.

6. உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளல்;
மற்றது

தள்ளினும் தள்ளாமை நீர்த்து.

7. சிதைவிடத் தொல்கார் உரவோர்;
புதைஅம்பில்

பட்டுப்பா னேன்றும் களிறு.

8. உள்ளம் இலாதவர் எய்தார் உலகத்து
வள்ளியம் என்னும் செருக்கு.

9. பரியது கூர்ங்கோட்ட

தாயினும் யானை

வெருஉம் புலிதாக் குறின்.

10. உம்ஓருவற் குள்ள வெறுக்கை; அஃதில்லார்.
மரம்; மக்கள் ஆதலே வேறு.

६०. ॥ अव्यवसायः ॥

उत्साहेन सुसंपन्नः संपन्नः पुरुषो भवेत् ।
 उत्साहेन विहीनो यः सधनोऽप्यधनैः समः ॥ १ ॥
 उत्साहं स्थिरमैश्वर्यं प्रशंसन्ति विपश्चितः ।
 तद्वीनस्यान्यदैश्वर्यं प्रवदन्ति चलाचलम् ॥ २ ॥
 उत्साहवान्हि पुरुषो धनहानौ न खिद्यते ।
 तस्मादुत्साहसंपत्तिः उत्कृष्टा धनसंपदः ॥ ३ ॥
 स्थिरोत्साहसुसंपन्नं दविष्ठं पुरुषोत्तमम् ।
 प्राप्नुयान्मार्गमन्विष्य क्षीराब्धितनया स्वयम् ॥ ४ ॥
 पद्मनालसमुच्छ्रायः जलोच्छ्रायसमो भवेत् ।
 तथा मानुष उच्छ्रायः उत्साहोच्छ्रायतः समः ॥ ५ ॥
 उत्साहमेव लिप्सेरन् सर्वदा नृपपुङ्गवाः ।
 दैवाद्यदि न लभ्येत तल्लिप्सैव उत्तमो गुणः ॥ ६ ॥

யதா கஜஃ ஸரேவிங்஑ுஃ ந க஑ாதி ஸ்வ஑ீரதா஢ு । . ததா
 ஑ீரஃ ஸ்வ஑ீர்யஸ்ய ஑ானாவபி ந ஸித்யதே ॥ ௭ ॥ ஁தஸா஑ஃ
 பூதிவீஸஸ்ய யஸ்ய நாஸ்தி ஸ ஢ூதலே ।
 ஸுதஸா஑ானா ஢ூபாணா ஸ கரிமாண ஢ விந்஑தே ॥ ௘ ॥
 ஸூலுஃபி தீக்ஷந்நுஃபி கஜஸுரேஸு ம஑ீதலே ।
 வ்யா஑ா஑ல்பஸுரீராத்ஸ வி஢ேத்யேவ ந ஸங்ஸயஃ ॥ ௙ ॥
 ஑்நானவானபி ஸுதஸா஑ு கரிமாணமவாப்நுயாத் ।
 ஁தஸா஑஑ீநு ஑்நானி து வூக்ஷேண ஸ஑ஸு ஢வேத் ॥ ௧௦ ॥

16

122

திருக்குறள்

61. மடியின்மை.

1. குடிஎன்னும் குன்று விளக்கம்

மடிஎன்னும்

மாகுர மாய்ந்து கெடும்.

2. மடியை மடியா ஒழுகல் குடியைக்
குடியாக வேண்டு பவர்.

3. மடிமடிக் கொண்டொழுகும் பேதை

பிறந்த

குடிமடியும் தன்னினும் முந்து.

4. குடிமடிந்து குற்றம் பெருகும்

மடிமடிந்து

மாண்ட உளுற்றி லவர்க்கு.

5. நெடுநீர் மறவி மடிதுயில் நான்கும்
கெடுநீரார் காமக் கலன்.

6. படிஉடையார் பற்றமைந்தக்

கண்ணும் மடிஉடையார்

மாண்பயன் எய்தல் அரிது.

7. இடிபுரிந் தெள்ளும்சொல் கேட்பர்

மடிபுரிந்து

மாண்ட உளுற்றி லவர்.

8.

மடிமை குடிமைக்கண் தங்கின்தன் ஒன்றார்க்
கடிமை புகுத்தி விடும்.

9. குடிஆண்மை உள்வந்த குற்றம்

ஒருவன்

மடிஆண்மை மாற்றக் கெடும்.

10. மடியிலா மன்னவன் எய்தும்
தாஅய தெல்லமே ஒருங்கு.

படிஅளந்தான்

तिस्करक

123

६१. ॥ आलस्याभावः ॥

उज्ज्वलः कुलदीपो (यः) सर्वलोकपुरस्कृतः ।

आलस्येनोत्कटेनान्धतमसेन प्रशाम्यति ॥ १ ॥

कुलमुत्कृष्टतां नेतुं ईप्सवः पुरुषोत्तमाः ।

आलस्यं स्वं परित्यज्य सोष्माणःस्युरसंशयम् ॥ २ ॥

त्यजनार्हमनुष्णात्वं यः पुष्णाति नराधमः ।

तस्य वंशक्षयो नूनं प्रागस्य प्रलयाद्भुवम् ॥ ३ ॥
 आलस्याब्धिनिमग्नानां मर्त्याणां पापकर्मणाम् ।
 दोषवृद्ध्या समं वंशः क्षीयते नात्र संशयः ॥ ४ ॥
 विस्मृत्यालस्यनिद्राश्च तुरीया दीर्घसूत्रता ।
 प्रेतनाथपुरं प्राप्तुं तरिरेव न संशयः ॥ ५ ॥
 यादृच्छिकप्रियायुक्तो [पि] अद्वितीयावनीपतिः ।
 याति निष्फलतां स्वस्य मन्दत्वेन स्वकर्मणाम् ॥ ६ ॥
 अलसा उद्यमैर्हीना अश्रृण्वन्तो हिता गिरः ।
 राजानः पण्डितमन्या गर्हन्ते मानवैः सदा ॥ ७ ॥
 आलस्यं सर्वकार्यघ्नं यस्मिन् राजनि विद्यते ।
 स राजा तेन दोषेण परेषां भृत्यतामियात् ॥ ८ ॥
 यो हन्यात्स्वीयं आलस्यं तस्य राज्ञः प्रजासु च ।
 पौरुषेऽपि च ये दोषाः ते स्वयं नाशमाप्नुयुः ॥ ९ ॥
 आलस्यं पृष्ठतः कृत्वा सर्वदा सोद्यमा नृपाः ।
 त्रैविक्रमेण पादेन मितान् लोकानवाप्नुयुः ॥ १० ॥

1. அருமை உடைத்தென் றசாவாமை
வேண்டும்;

பெருமை முயற்சி தரும்.

2. வினைக்கண் வினைகெடல் ஓம்பல்;
வினைக்குறை

தீர்ந்தாரின் தீர்ந்தன் றுலகு.

3. தாளாண்மை என்னும் தகைமைக்கண்
தங்கிற்றே

வேளாண்மை என்னும் செருக்கு.

4. தாளாண்மை இல்லாதான் வேளாண்மை
பேடிக்கை

வாளாண்மை போலக் கெடும்.

5. இன்பம் விழையான் வினைவிழைவான்
தன்கேளிர்

தும்பம் துடைத்தூன்றும் தூண்.

6. முயற்சி திருவினை ஆக்கும்; முயற்றிண்மை
இன்மை புகுத்தி விடும்.

7. மடிஉளாள் மாமுகடி என்ப; மடியிலான்
தாள்உளாள் தாமரையி னாள்.
8. போறிஇன்மை யார்க்கும் பழியன்
றறிவறிந்
தாள்வினை இன்மை பழி.
9. தெய்வத்தான் ஆகா தெனினும்
முயற்சிதன்
மெய்வருந்தக் கூலி தரும்.
10. ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர்
தாழா துஞற்று பவர்,
உலேவின்றித்

तिरुक्कुर

125

६२. ॥ अनवरतोद्योगित्वम् ॥

असाध्यमित्यनालोच्य सोद्यमः पुरुषो यदि ।

स उद्यमस्तस्य पुंसः दुःसाधमपि साधयेत् ॥ १ ॥

आरभ्य मध्ये त्यक्तारं लोकस्त्यजति पूरुषम् ।
 तस्मादारब्धकार्यस्य समाप्तौ सोधमो भवेत् ॥ २ ॥
 परेषामुपकारेण गौरवं योऽभिवाञ्छति ।
 स सोधमो भवेन्नित्यं आलस्यस्य पराङ्मुखः ॥ ३ ॥
 व्यवसायविहीनस्य परोपकृतिवाञ्छनम् ।
 भवेत्पौरुषहीनस्य समरे खड्गधारणम् ॥ ४ ॥
 आत्मसौख्यमनादृत्य कर्म कुर्वन्नरोत्तमः ।
 दुःखं विमोच्य बन्धुभ्यः स्तम्भस्तद्धारणे भवेत् ॥ ५ ॥
 संपदं वर्धयेदाशु यथोद्योगो महीपतेः ।
 तथोत्साहविरामोऽपि तथा तां हासयेद्ध्रुवम् ॥ ६ ॥
 उद्योगिनं नृसिंहं श्रीरुपैति च मुदन्विता ।
 तज्जयेष्ठा त्वलसं यातीत्येतन्नीतिमतां वचः ॥ ७ ॥ प्रयत्नो
 निष्फलः स्याच्चेत् न दोषः पुरुषस्य सः ।
 अप्रयत्नः परो दोषः पुरुषस्य न संशयः ॥ ८ ॥
 भागधेयवशान्मर्त्यं नाप्नुवन्नपि काङ्क्षितम् ।

* * * * * ॥ ९ ॥

नियतेश्च नियन्तासौ भवेत्सूक्ष्ममतिर्नरः ।

अनुत्सृज्य स्वकं यत्नं वर्तेत यदि सिद्धये ॥ १० ॥ *

अक्षरार्थं न दृश्यते

126

திருக்குறள்

63. இடுக்கண் அழியாமை.

1. இடுக்கண் வருங்கால் நகுக; அதனை
அடுத்தூர்வ தஃதொப்ப தில்.
2. வெள்ளத் தனைய இடும்பை
அறிவுடையான்
உள்ளத்தின் உள்ளக் கெடும்.
3. இடும்பைக் கிடும்பை படுப்பர் இடும்பைக்
கிடும்பை படாஅ தவர்.
4. மடுத்தவாய் எல்லாம் பகடன்னான் உற்ற

இடுக்கண் இடர்ப்பா டுடைத்து

5. அடுக்கி வரினும் அழிவிலான் உற்ற
இடுக்கண் இடுக்கண் படும்.

6. அற்றேம்என் றல்லல் படுபவோ
பெற்றேம்என்
ரோம்புதல் தேற்று தவர்.

7. இலக்கம் உடம்பிடும்பைக் கென்று
கலக்கத்தைக்
கையாருக் கொள்ளாதாம் மேல்.

8. இன்பம் விழையான் இடும்பை
இயல்பென்பான்
துன்பம் உறுதல் இலன்.

9. இன்பத்துள் இன்பம் விழையாதான்
துன்பத்துள்
துன்பம் உறுதல் இலன்.

10. இன்னொமை இன்பம் எனக்கொளின்
ஆகும்தன்
ஒன்றார் விழையும் சிறப்பு.

तिरुक्कुरல்

127

६३. ॥ अवैधुर्यम् ॥

संतोषवान्भवेन्मर्त्यः विपत्कालेऽपि बुद्धिमान् ।
संतोषेण समं नान्यद्विद्यते दुःखनाशनम् ॥ १ ॥
अपारां यः प्रवाहेण तुल्यं दुःखं मनीषिणः ।
नश्येद्बुद्धिबलादेव नान्यत्तस्य विनाशकम् ॥ २ ॥
अविभ्यत्पुरुषो दुःखाल्लोके धैर्यवदग्रणीः ।
स्वबुद्धिवैभवादेव दुःखं दुःखेन योजयेत् ॥ ३ ॥
उक्षेत् कर्षणक्लेशं क्लेशं सर्वेषु कर्मसु ।
यो न लक्षयते धीरः तस्मिन्खेदो हि खिद्यते ॥ ४ ॥

उपर्युपरि संप्राप्तां गलहस्तिक्रया व्यथाम् ।
 निःसारयति यो विद्वान् तस्मिन्खेदो हि खिद्यते ॥ ५ ॥
 यः कार्पण्यानभिज्ञोऽस्ति संपत्काले विचक्षणः ।
 विभवानां क्षये तस्य दैन्यपीडा न जायते ॥ ६ ॥
 सन्तापकरपत्रस्य पात्रं मर्त्यकलेवरम् ।
 इति विज्ञाय धीमन्तः न दुःखं गणयन्त्यहो ॥ ७ ॥
 अनिच्छन्नात्मनः सौख्यं दुःखं च सहजं विदन् ।
 स बुद्धिमान्मनुष्येषु न भवेद्दुःखभाजनम् ॥ ८ ॥
 प्राप्तं सुखमनिच्छन्त्यः स दुःखं प्राप्नुयात्स्वयम् ।
 न लक्षीकुरुते धीरः पुरुषेषु महत्तमः ॥ ९ ॥
 व्यवसायोद्भवं दुःखं सुखं जानाति चेद्बुधः ।
 तद्वैरिस्तूयमानोऽसौ प्राप्नोत्यत्युत्तमां गतिम् ॥ १० ॥

128

திருக்குறள்

64. அமைச்சு.

1. கருவியும் காலமும் செய்கையும் செய்யும்
 அருவினையும் மாண்ட தமைச்சு.

2. வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறிதல்
ஆள்வினையோ

டைந்துடன் மாண்ட தமைச்சு.

3. பிரித்தலும் பேணிக் கொளலும்
பிரிந்தார்ப்

பொருத்தலும் வல்ல தமைச்சு.

4. தெரிதலும் தேர்ந்து செயலும்
ஒருதலையாச்

சொல்லலும் வல்ல தமைச்சு.

5. அறன் அறிந் தான்றமைந்த
சொல்லான்எஞ் ஞான்றும்

திறன் அறிந்தான் தேர்ச்சித் துணை.

6. மதிநுட்பம் நூலோ டுடையார்க்
கதிநுட்பம்

யாஉள முன்றிற் பவை ?

7. செயற்கை அறிந்தக் கடைத்தும்
உலகத்

தியற்கை அறிந்து செயல்.

8. அறிகொன் றறியான் எனினும்
உறுதி

உழைஇருந்தான் கூறல் கடன்.

9. பழுதெண்ணும் மந்திரியின்
பக்கத்துள் தெவ்வோர்

எழுபது கோடி உறும்.

10. முறைப்படச் சூழ்ந்தும் முடிவிலவே
செய்வார்

திறப்பா டிலாஅ தவர்.

तिरुक्कुरக்

129

६४. ॥ मन्त्रित्वम् ॥

स एव सचिवः प्रोक्तः यः कालं साधनानि च ।

इतिकर्तव्यतां वेत्ति कर्माण्यत्यद्भुतानि च ॥ १ ॥ विधिं

निषेधं रक्षां च स्थैर्यमुद्योग एव च । एतानि पञ्च

यस्मिन्स्युः स एवामात्य उच्यते ॥ २ ॥ परेषां भेदनं
स्वेषां सुस्थिरीकरणं तथा ।

स्वेषां परगतानां चाप्यानेता सचिवोत्तमः ॥ ३ ॥

विवेचनं विविक्तस्य करणं स्वोक्तसाधनम् ।

यस्मिन्नेतत्त्रयं तिष्ठेत्स भवेत्सचिवोत्तमः ॥ ४ ॥ विज्ञाय

विविधान्धर्मान्काले वक्तुं च शक्नुवन् ।

जानन्नुद्यममार्गं च सचिवो नृपतेः सखा ॥ ५ ॥

कुशाग्रबुद्धेर्नीतीनां अर्थान्यसम्यग्विजानतः । मन्त्रिणः

पुरतस्तिष्ठेत्कः पुमान्नीतिमानिति ॥ ६ ॥

कृत्याकृत्यविधाः शास्त्रैर्जातन्नपि यथाक्रमम् । लोकरीतिं

समाश्रित्य कर्तव्यानि समाचरेत् ॥ ७ ॥ अशृण्वतोऽपि

नीतिमार्गान् स्वयमप्यविजानतः । नृपस्य नीतिमार्गाणां

बोधनं मन्त्रिलक्षणम् ॥ ८ ॥ मन्त्रित्वं प्राप्य यो राज्ञः

तस्मै द्रोहं चिकीर्षति । स विज्ञेयोऽधिकक्रूरः शत्रूणां

कोटिसप्ततैः ॥ ९ ॥ कार्यस्य कारणोपायं सर्वदा

विमृशन्नपि ।

निर्वोदं शक्तिहीनो यः स साध्यं नैव साधयेत् ॥ १०

॥

17

130

திருக்குறள்

65. சொல்வன்மை

1. நாநலம் என்னும் நலன் உடைமை;
அந்நலம்

யாநலத் துள்ளதூஉஅம் அன்று.

2. ஆக்கமும் கேடும் அதனால் வருதலால்
காத்தோம்பல் சொல்லின்கண் சோர்வு.

3. கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க்
கேளாரும்

வெட்ப மொழிவதாம் சொல்.

4. திறன்அறிந்து சொல்லுக சொல்லை;
அறனும்

பொருளும் அதனின்ஊங் கில்.

5. சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர்சொல்
அச்சொல்லை

வெல்லும்சொல் இன்மை அறிந்து.

6. வேட்பத்தாம் சொல்லிப் பிறர்சொல்
பயன்கோடல்
மாட்சியின் மாசற்றார் கோள்.
7. சொல்வல்லன் சொர்விலன் அஞ்சான்
அவனை
இகல்வெல்லல் யார்க்கும் அரிது.
8. விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம்
நிரந்தினிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின் .
9. பலசொல்லக் காழுறுவர் மன்றமா
சுற்ற
சிலசொல்லல் தேற்று தவர்.
10. இணர்ஊழ்த்தும் நாரு மலர்அனையர்
சுற்ற
துணர விரித்துரையா தார்.

६५. ॥ वाक्पटुत्वम् ॥

वाक्शुद्धिसदृशी शुद्धिर्मन्त्रिणां न हि विद्यते ।

तस्माद्वाक्शुद्धिमान्मन्त्री राज्ञः सर्वार्थसाधकः ॥ १ ॥

गौरवागौरवे राज्ञां मन्त्रिवाचि प्रतिष्ठिते ।

तस्माद्वाग्रक्षणे मन्त्री सर्वदा यत्नवान्भवेत् ॥ २ ॥

स्वकीयाः परकीयाश्च यां वाचं बहु मन्वते ।

सैव वाक् शब्दवाच्या स्थानान्या वाक्

स्यात्तथाविधा ॥ ३ ॥

स्वस्य श्रोतुश्च सामर्थ्यं विदन्भाषेत पूरुषः ।

एवं संभाषणात् श्रेयः भूतले न हि विद्यते ॥ ४ ॥

यथा स्वोक्तिः परस्योक्त्या निहोतुं नैव शक्यते ।

विचार्यैव तथा विद्वान् वाचं स्वां वक्तुमर्हति ॥ ५ ॥

शुश्रूषन्ते जना यस्य वाचं योऽन्योक्तिसारवित् ।

सुराज्ञः स भवेन्मन्त्री मन्त्रिलक्षणलक्षितः ॥ ६ ॥

वाक्पटुर्धैर्यवान्मन्त्री सभायामप्यकातरः ।

स केनापि प्रकारेण परैर्न परिभूयते ॥ ७ ॥
 कार्यं मधुरवाक्येन वक्तारं मन्त्रिपुङ्गवम् ।
 राज्ञे हितस्य कर्तारं लोकोऽयं बहु मन्यते ॥ ८ ॥
 दोषहीनं वचो वक्तुं येन जानन्ति मानवाः ।
 गुणदोषानजानन्तः ते वाचाटा भवन्ति हि ॥ ९ ॥
 स्वस्वावगतशास्त्रार्थान् ये न बोधयितुं क्षमाः ।
 निर्गन्धपुष्पगुच्छस्य सादृश्यं प्राप्नुवन्ति ते ॥ १० ॥

182

திருக்குறள்

66. வினைத்தூய்மை

1. துணைநலம் ஆக்கம் தருஉம்; வினைநலம் வேண்டிய எல்லாம் தரும்.
2. என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும் புகழொடு நன்றி பயவா வினை.
3. ஒஓதல் வேண்டும் ஒளிமாழ்கும் செய்வினை
ஆஅதும் என்னு மவர்.
4. இடுக்கண் படினும் இளிவந்த செய்யார்

நடுக்கற்ற காட்சி யவர்.

5. எற்றென் றிரங்குவ செய்யற்க;
செய்வானேல்

மற்றன்ன செய்யாமை நன்று.

6. ஈன்றாள் பசிகாண்பான் ஆயினும்
செய்யற்க

சான்றோர் பழிக்கும் வினை.

7. பழிமலைந் தெய்திய ஆக்கத்தின்
சான்றோர்

கழிநல் குரவே தலை.

8. கடிந்த கடிந்தொரார் செய்தார்க்
கவைதாம்

முடிந்தாலும் பீழை தரும்.

9. அழக்கொண்ட எல்லாம் அழப்போம்;
இழப்பினும்

பின்பயக்கும் நற்பா லவை.

10. சலத்தால் பொருள்செய்தே
மார்த்தல் பசுமட்

கலத்துள்நீர் பெய்திரீஇ யற்று.

६६. ॥ कर्मशुद्धिः ॥

साहाय्येन परस्यात्र केवलं वित्तभाग्भवेत् ।

यदि कुर्वीत कर्तव्यं कृतकृत्यो भवेन्नरः ॥ १ ॥

ऐहिकामुष्मिकैर्हीनं फलैः कर्म परित्यजेत् ।

राज्ञः स्वस्य च लोकस्य हितेऽमुर्मन्त्रिसत्तमः ॥ २ ॥

सर्वोत्कृष्टपदप्राप्तौ दत्तदृष्टिः कुशाग्रधीः ।

हानिकृद्गौरवस्याशु पद्भ्यां दुष्कर्म विक्षिपेत् ॥ ३ ॥

शुद्धसूक्ष्मधियोऽमात्याः निमग्ना अपि दुर्मतौ ।

स्वक्लेशपरिहारार्थं न कुर्युः कर्म गर्हितम् ॥ ४ ॥

पश्चात्तापकरं कर्म न कुर्युर्मतिमान्नरः ।

यदि कुर्यात्प्रमादेन पश्चात्त्यागो वरः स्मृतः ॥ ५ ॥

क्षुधार्ता जननीं दृष्ट्वाप्यवज्ञेयक्रियः सुधीः ।

दारिद्र्येऽपि न कुर्वीत केवलं क्षुण्णवृत्तये ॥ ६ ॥

गर्ह्यकर्मात्तवित्तेभ्यो दौर्गत्यं गौरवावहम् ।

दरिद्रोऽपि नरस्तस्माद्गर्ह्यकर्म परित्यजेत् ॥ ७ ॥

सद्धिविगर्हितं कर्म सौकर्यायाचरन्नपि ।

ततः क्लेशकरं बुद्धेः विदुषः स्यान्न संशयः ॥ ८ ॥ परस्य

दुःखमुत्पाद्य लब्धं स्वं स्वस्य दुःखदम् ।

सन्मार्गेणागतं नष्टमुभयत्र फलप्रदम् ॥ ९ ॥

अमार्गेणागतं वित्तमामपात्रस्थितं जलम् ।

उभयं तुल्यतामेति द्वयोरपि विनाशनात् ॥ १० ॥

134

திருக்குறள்

67. வினைத்திட்டம்

1. வினைத்திட்டம் என்ப தொருவன்

மனத்திட்டம்;

மற்றைய எல்லாம் பிற.

2. ஊரெரால் உற்றபின் ஒல்காமை

இவ்விரண்டின்

ஆறென்பர் ஆய்ந்தவர் கோள்.

3. கடைக்கொட்சச் செய்துக்க தான்

மை; இடைக்கொட்

எற்றா விழுமம் தரும்.

[கின்

4. சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய;

அரியவாம்

சொல்லிய வண்ணம் செயல்.

5. வீறெய்தி மாண்டார் வினைத்திட்டம்

வேந்தன்கண்

ஊறெய்தி உள்ளப்படும்.

6. எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துப

எண்ணியார்

திண்ணியர் ஆகப் பெறின்.

7. உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டும்;

உருள்பெருந்தோர்க்

கச்சாணி அன்றார் உடைத்து.

8. கலங்காது கண்ட வினைக்கண்

துளங்காது

தூக்கம் கடிந்து செயல்.

9. துன்பம் உறவரினும் செய்க

இன்பம் பயக்கும் வினை.

துணிவாற்றி 10.

எனைத்திட்டம் எய்தியக் கண்ணும் வினைட்பம்
வேண்டாரை வேண்டா துலகு.

तिस्वकुरदं

135

६७. ॥ कर्मदक्षत्वम् ॥

कार्यनिर्वहणे शक्तिः धैर्यमेव न चेतरत् ।

तस्माद्धैर्यं समाश्रित्य दुःसाधमपि साधयेत् ॥ १ ॥

कुर्युर्हीनास्पदं कर्म नतरां मन्त्रिपुङ्गवाः ।

प्राप्तायामपि तस्यां ते न जह्युः स्वीयधीरताम् ॥ २ ॥

फलानुमेयाः प्रारम्भा भवेयुर्हि सुमन्त्रिणाम् ।

यद्यन्तराः प्रकाशाः स्युर्भवेयुः कार्यहानिदाः ॥ ३ ॥

सर्वसाधारणं ह्येतद्वाचा कार्यस्य साधनम् ।

क्रियायां साधनं यत्तत् क्वचिदेव भवेन्नृषु ॥ ४ ॥

सन्मार्गेण वशीकुर्युः राजानं ये सुमन्त्रिणः ।
 तेषां मन्त्रक्रियां वीक्ष्य जनास्संतोषमाप्नुयुः ॥ ५ ॥
 ये कार्यकरणे दक्षा मन्त्रिणस्ते स्वभीप्सितम् ।
 स्वकीयेच्छानुरोधेन साधयेयुरचञ्चलाः ॥ ६ ॥
 शताङ्गाणिरिवाकृत्या खर्वाः केचन पेशलाः ।
 दृष्ट्वा तान्नावमन्येरन् आत्मभूत्यभिलाषुकाः ॥ ७ ॥
 मनसा निश्चितं कार्यं विना कालविलम्बनम् ।
 त्यक्त्वा लस्यप्रमादादि साधयेत्सचिवोत्तमः ॥ ८ ॥ मध्ये
 ग्राप्तेषु विमेषु ताननादृत्य बुद्धिमान् ।
 कुर्यात्कर्मशुभोदकं न ग्लायेत्कार्यगौरवात् ॥ ९ ॥
 गरिष्ठकार्यं निर्वोदुमशक्ता मन्त्रिणोऽलसाः ।
 नाङ्गीकुर्वन्ति विद्वांसः नीतिमार्गविशारदाः ॥ १० ॥

136

திருக்குறள்

68. வினை செயல் வகை

1. சூழ்ச்சி முடிவு துணிவெய்தல்;

அத்துணிவு

தாழ்ச்சியுள் தங்குதல் தீது.

2. தூங்குக தூங்கிச் செயல்பால;

தூங்கற்க

தூங்காது செய்யும் வினை.

3. ஒல்லும்வாய் எல்லாம் வினைநன்றே;

ஒல்லாக்கால்

செல்லும்வாய் நோக்கிச் செயல்.

4. வினைபகை என்றிரண்டின் எச்சம்

நினையுங்கால்

தீஎச்சம் போலத் தெறும்.

5. பொருள்கருவி காலம் வினைஇடனோ

டைந்தும்

இருள்தீர எண்ணிச் செயல்.

6. முடிவும் இடையூறும் முற்றியாங்

கெய்தும்

படுபயனும் பார்த்துச் செயல்.

7. செய்வினை செய்வான் செயல்முறை

அவ்வினை

உள்அறிவான் உள்ளம் கொளல்:

8.

வினையால் வினைஆக்கிக் கோடல்; நனைகவுள்
யானையால் யானையாத் தற்று.

9. நட்டார்க்கு நல்ல செயலின்

விரைந்ததே

ஒட்டாரை ஒட்டிக் கொளல்.

10. உறைசிறியார் உள்நடுங்கல் அஞ்சிக் குறைபெறின்
கொள்வார் பெரியார்ப் பணிந்து.

तिरुक्कुरै

137

६८. ॥ क्रियाक्रमः ॥

विमृश्य निश्चयः कार्यः निश्चये सति सत्वरम् ।

कार्यस्योपक्रमः कार्यः विलम्बः बहुदोषकृत् ॥ १ ॥

विलम्बो यत्र कर्तव्यः तत्रालस्यं न दोषभाक् ।
 आलस्यासहने कार्ये विलम्बो दोषभाग्भवेत् ॥ २ ॥ दण्डः
 सत्यपराधे स्यात् कर्तव्येष्वितरेषु तु ।
 सामादयः प्रयोक्तव्याः यथायोग्यं विचक्षणैः ॥ ३ ॥
 द्विदशेषः कर्मशेषश्च बह्विशेष इवान्ततः ।
 वर्धमानोऽधिकां बाधां जनयेज्जन्मिनामिह ॥ ४ ॥ अर्थः
 कालः क्रियादेशः साधनं चेति पञ्चकम् ।
 सुदीर्घं चिन्तयन्नेव कुर्यात्कर्म कुशाग्रधीः ॥ ५ ॥ ...
 कार्यारम्भं च विघ्नं च तन्निवृत्तिं च बुद्धिमान् । फलं च
 सम्यगालोच्य यतेत सचिवाग्रणीः ॥ ६ ॥ प्रकारः
 कार्यकरणे स एव परिपूजितः ।
 स्वस्मादन्येन तुल्येन यः प्रकारः समाश्रितः ॥ ७ ॥
 स्वकेन करिवर्येणारण्यस्योपार्जनं यथा ।
 तथा स्वकीयशिल्पेन परकीयमुपार्जयेत् ॥ ८ ॥
 मित्रस्य मित्रताप्राप्तिः भवेत्पिष्टस्य पेषणम् ।
 मैत्रीकारो ह्यमित्रस्य फललाभाय भूयसे ॥ ९ ॥ यदा

வீரம் பலவதா துர்வலஸ்ய துவேதததா ।

துர்வலோ தலதஸ்பதந் தந்நீதூய ததாத்ரயேத் ॥ 10 ॥

18

138

திருக்குறள்

69. தூது.

1. அன்புதடைததை ஆன்ற குடிப்பிறத்தல்
வேந்தவாத்

தண்டுதடைததை தூதுரைப்பாத் தண்டு.

2. அன்பறி வாராய்ந்த துால்வன்தை
தூதுரைப்பாத்

கின்றி அதையாத தூன்று.

3. தூலாருள் தூல்வல்லன் ஆகுதல் வேலாருள்
வென்றி விதைஉரைப்பாத் தண்டு.

4. அறிவுரு வாராய்ந்த கல்விதும் தூன்றன்

செறிவுடையான் செல்க வினைக்கு.

5. தொகச்சொல்லித் தூவாத நீக்கி
நகச்சொல்லி

நன்றி பயப்பதாம் தூது.

6. கற்றுக்கண் ணஞ்சான் செலச்சொல்லிக்
காலத்தால்

தக்க தறிவதாம் தூது.

7. கடன்அறிந்து காலம் கருதி இடன்அறிந்
தெண்ணி உரைப்பான் தலை.

8. தூய்மை துணைமை துணிவுடைமை
இம்முன்றின்

வாய்மை வழிஉரைப்பான் பண்பு.

9. விடுமாற்றம் வேந்தர்க் குரைப்பான்
வடுமாற்றம்

வாய்சோரா வன்க ணவன்.

10. இறுதி பயப்பினும் எஞ்சா திறைவற்

௬௯. ॥ தூதலक्षणம் ॥

அனुरா஑: குலீனத்வம் ராஜப்ரியகுணैர்யுதி: ।
 யஸ்மிந்நேதத்ரயம் ஡ாதி ச ஡வேத்தூதகுஜர: ॥ ௧ ॥
 பரராஜே ஸ்வராஜஸ்ய ஡ூரி ஡ூதிப்ரதம் வவ: ।
 ஡ூவாண: ச ஡வேத்தூத: ஡ந்நிலக்ஷணலக்ஷித: ॥ ௨ ॥
 அனुरா஑: ஡ுபாண்டித்யம் வாசி பாடவமித்யபி ।
 யஸ்மிந்நேதத்ரயம் ஡ாதி ச ஡வேத்தூதகுஜர: ॥ ௩ ॥
 பாண்டித்யம் தீக்ஷண஡ுத்தித்யம் ரூபம் ஸர்வ஡நோஹரம் ।
 யஸ்மிந்நேதத்ரயம் ஡ாதி ச ஡வேத்தூதகுஜர: ॥ ௪ ॥
 வக்தவ்யம் ஡ாரத: ப்ரோக்ய கோபஸ்யாகாரணம் வவ: ।
 ஡க்த்வா ஸ்வராஜகார்யம் ய: க்யூர்யாத்தூத: ஡ ஡க்யதே ॥ ௫ ॥
 அ஡ீதோ ஡ீதி஡ாந்வாசா ஡த்ரோஹ்ரிதி ச வக்ஷயந் ।

காலானுசார்புபாயஜ்ஞ: ச भवेद्दूतकुञ्जर: ॥ ६ ॥

इतिकर्तव्यतां कालं देशं चेति त्रयं सदा ।

ज्ञात्वा चोदीरयेत्पथ्यं स भवेद्दूतकुञ्जर: ॥ ७ ॥

परमन्त्रिवशीकर्ता शूर: शुद्धश्च सत्यवान् ।

एतादृशो भवेद्दूतः, नृपकार्यस्य साधक: ॥ ८ ॥

राज्ञोपदिष्टसंदेशमुक्त्वारातिपुर: स्थिर: ।

निर्भीक: प्रवदेद्द्वாणीं स भवेद्दूतकुञ्जर: ॥ ९ ॥

असुहानिमनादृत्य शासनस्यावनीपते ।

समीपे प्रतिपक्षस्य वक्ता वार्ताहरो वर: ॥ १० ॥

140

திருக்குறள்

70. மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல்.

1. அகலா தணுகாது தீக்காய்வார் போல்க
இகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார்.

2. மன்னர் விழைப

விழையாமை மன்னரால்
மன்னிய ஆக்கம் தரும்.

3. போற்றின் அரியவை போற்றல்;
கடுத்தபின்
தேற்றுதல் யார்க்கும் அரிது.

4. செவிச்சொல்லும் சேர்ந்த நகையும்
அவித்தொழுகல்
ஆன்ற பெரியார் அகத்து.

5. எப்பொருளும் ஓரார் தொடரார்மற்
றப்பொருளை
விட்டக்கால் கேட்க மறை.

6. குறிப்பறிந்து காலம் கருதி வெறுப்பில
வேண்டுப வேட்பச் சொல்ல.

7.

வேட்பன சொல்லி வினைஇல எஞ்ஞான்றும்
கேட்பினும் சொல்லா விடல்.

8.

இனையர் இனமுறையர் என்றிகழார் நின்ற
ஒளியோ டொழுகப் படும்.

9. கொளப்பட்டேம் என்றெண்ணிக் கொள்ளாத செய்
துளக்கற்ற காட்சி யவர். [யார்]

10.

பழையம் எனக்கருதிப் பண்பல்ல செய்யும்
கெழுதகைமை கேடு தரும்.

राजानमस्थिरस्वान्तं शीतालुरिव पावकम् ।
 अनेदिष्ठो दविष्ठश्च मन्त्री सेवेत बुद्धिमान् ॥ १ ॥
 राज्ञानुभूयमानस्य यो न स्पृहयते बुधः ।
 स मन्त्री राजतो लब्धां सम्पदं चिरमश्नुते ॥ २ ॥
 अभूत्वैवापराधस्य पात्रं सेवेत भूमिपम् ।
 यदि तस्य भवेत्पात्रं तदा शुद्धिः सुदुर्लभा ॥ ३ ॥ न
 हसेदन्यमालोक्य न जपेदन्यकर्णयोः ।
 आस्थानेऽवनिनाथस्य सचिवो राजवल्लभः ॥ ४ ॥
 शृणुयान्न रहस्योक्तं न च पृच्छेच्च तं नृपम् ।
 उक्तं चेत्तु नृपेणाथ तदा तच्छृणुयात्सुधीः ॥ ५ ॥
 आकारैर्हृद्गतं बुध्वा समयं च विलोकयन् ।
 अनुद्वेगकरं हृद्यं मन्त्री ब्रूयान्नृपोत्तमे ॥ ६ ॥
 अपृष्टोऽपि हितं राज्ञे वदेन्मन्त्री विशारदः ।
 पृष्टोऽप्यनर्थिकां वाचं न कदापि वदेत्सुधीः ॥ ७ ॥
 कनीयान्मत्कुले जात इति बुध्वा महीपतौ ।

अनादरो न कर्तव्यो मन्त्रिभिः सूक्ष्मदर्शिभिः ॥ ८ ॥

वृष्टमोऽहं नृपस्येति मत्वा बुद्धिमतां वरः ।

अप्रियं नाचरेद्राज्ञो यतस्तत् क्षेमनाशकम् ॥ ९ ॥

मित्रं राज्ञः चिरस्याहं इति स्वानर्हकार्यकृत् ।

मन्त्र्यल्पेनैव कालेन राजद्वेष्यो भवेद्भुवम् ॥ १० ॥

142

திருக்குறள்

71. குறிப்பறிதல்.

1. கூருமை நோக்கிக் குறிப்பறிவான்
எஞ்ஞான்றும்

மாறாநீர் வையக் கணி.

2. ஐயப் படாஅ தகத்த துணர்வாளைத்
தெய்வத்தோ டொப்பக் கொளல்.

3. குறிப்பில் குறிப்புணர் வாரை

உறுப்பினுள்

யாது கொடுத்தும் கொளல்.

4. குறித்தது கூருமைக் கொள்வாரோ
டேனை :

உறுப்போர் அனையரால் வேறு.

5. குறிப்பில் குறிப்புணரா வாயின்
உறுப்பினுள்

என்ன பயத்தவோ கண்?

6. அடுத்தது காட்டும் பனிங்குபோல்
நெஞ்சம்

கடுத்தது காட்டும் முகம்.

7. முகத்தின் முதுக்குறைந்த துண்டோ?
உவப்பினும்

காயினும் தான்முந் துறும்.

8. முகம்நோக்கி நிற்க அமையும்
அகம்நோக்கி

உற்ற துணர்வார்ப் பெறின்.

9. பகைமையும் கேண்மையும்

கண்ணுரைக்கும் கண்ணின்

வகைமை உணர்வார்ப் பெறின்.

10. நுண்ணியம் என்பார் அளக்கும்போல்
காணுங்காலி
கண் அல்ல திலை பிற.

திரவகூட

143

७१. ॥ ஐஐதஐதவம் ॥

லாலாடிக: ப்ரமோர்மந்ரீ சடா ஐுப்யடபாபுதாம் ।
பூமப்டலீமலங்குரீத் லோகஸ்ய ஹிதகாரக: ॥ १ ॥ பண்டிதம்
பரசித்தஐ் ஶீலபுத்தம் சுமந்ரிதம் ।
தீவதுல்யோ விஜானீயாட்ரானா லோகஹிதே ரத: ॥ २ ॥
பூசஐஜாலப்தஸஐதேசகாரிணம் மந்ரிசத்தமம் ।
நிஜாவயவடானேநாப்யஐஐகூரியந்மஹீபதி: ॥ ३ ॥
ஐகப்ர ஶ்ரிதயோர்மப்யே ஶஐாவேதிநி சீப்டகே ।
அவேதிதான்ய: பூரூப: ஆகாரீரேவ தத்சம: ॥ ४ ॥
யே பரஸ்யேஐிதே ஐாதும் சபூபீ நேவ ஶகூத: ।
அப்யஐபேசு ச பூப்யே தேநேவ ஶாகல்யமாப்துத: ॥ ५ ॥

आदर्शो दर्शयत्यन्यवस्तुजालं पुरः स्थितम् ।
 तथा हि हृदये व्यक्तं दर्शयत्याननं स्फुटम् ॥ ६ ॥ मनसा
 चिन्तितं यत्स्यात् शुभं वा यदि वाशुभम् ।
 तस्य प्रकटने शक्तं मुखादन्यन्न विद्यते ॥ ७ ॥
 संज्ञया हृदतं ज्ञातुर्मन्त्रिणो मुखदर्शनात् ।
 नैवान्यद्विद्यते दृश्यं भूपतेर्भूमिमण्डले ॥ ८ ॥
 परेङ्गितज्ञेनैवाभ्यां युक्तं सन्मन्त्रिणं नृपः ।
 लभेत् चेत्तदा ताभ्यां वेदिता स्यात्परेङ्गितम् ॥ ९ ॥
 राजहन्मापने तस्य चक्षुषी मानदण्डके ।
 मन्त्रिणां विदुषां नान्यो मानदण्डोऽस्ति मापकः ॥ १०
 ॥

1. அவை அறிந் தாராய்ந்து சொல்லுக
சொல்லின்

நடைதெரிந்த நன்மை யவர்.

2. இடைதெரிந்து நன்குணர்ந்து சொல்லுக
சொல்லின்

நடைதெரிந்த நன்மை யவர்.

3. அவை அறியார் சொல்லல்மேல்
கொள்பவர் சொல்லின்
வகை அறியார்; வல்லதூஉம் இல்.

4. ஒளியார்முன் ஒள்ளியர் ஆதல்;
வெளியார்முன்
வான்கதை வண்ணம் கொளல்.

5. நன்றென்ற வற்றுள்ளும் நன்றே
முதுவருள்

முந்து கிளவாச் செறிவு.

6. ஆற்றின் நிலைதளர்ந் தற்றே
வியன்புலம்

ஏற்றுணர்வார் முன்னர் இழுக்கு.

7. கற்றறிந்தார் கல்வி விளங்கும் கசடறச்
சொல்தெரிதல் வல்லார் அகத்து.

8. உணர்வ துடையார்முன் சொல்லல்
வளர்வதன்

பாத்தியுள் நீர்சொரிந் தற்று.

9. புல்அவையுள் பொச்சாந்தும்
சொல்லற்க நல்அவையுள்
நன்கு செலச்சொல்லு வார்.

10. அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்தற்றால்
தம்கணத்தர்

அல்லார்முன் கோட்டி கொளல்.

७२. ॥ सम्येङ्गितज्ञानम् ॥

सभासदां गुणान् ज्ञात्वा वाग्मी शब्दार्थतत्त्ववित् ।

अव्याकुल उपन्यस्येत् वक्तव्यार्थं सुसङ्गतम् ॥ १ ॥

शब्दस्वरूपं विज्ञाय समयाननुरुध्य च ।

निश्चित्य मनसा कार्यं वक्तव्यार्थं उदाहरेत् ॥ २ ॥

सभागुणमविज्ञाय व्यवहर्तुं प्रयत्नवान् ।

न स जानाति शब्दार्थान् नापि विद्यास्वरूपवित् ॥ ३ ॥

पण्डितानां सभामध्ये पण्डिताग्रथो भवेन्नरः ।

पामराणां समाजे तु स पामर इवाचरेत् ॥ ४ ॥

पण्डितानां सभामध्ये प्रविशेद्यदि पामरः ।

तस्य भूषणमाख्यातं मौनमेव विचक्षणैः ॥ ५ ॥

विद्वद्ग्रथसभामध्ये विदुषः स्खलनं हि यत् ।

गच्छतो मोक्षमार्गेषु तमसि स्खलनं हि तत् ॥ ६ ॥

விவ்வுத்யசமாமய்யே விவ்வுத்யா ப்ரகாஸதே ।
 பஹுபூஜ்ஜவலரத்னேபு யதா ரத்னம் ததாவிதம் ॥ 7 ॥
 பண்டிதானாம் சதஸ்யுக்தா கோவிதானாம் சரஸ்வதி ।
 சஸ்யானாம் வர்ஹமானானாம் ஆலவாலே஽ம்துஸேசனம் ॥ 8 ॥
 பண்டிதானாம் சமாமய்யே ப்ரவக்தாஃ சுவிபஸ்திதாஃ ।
 பாஸராணாம் சமாஜேபு மூனமேவ ஹ பூஷணம் ॥ 9 ॥
 ச்வஸாத்யவிஹீனானாம் சமாஜே ச்வஸுபாஸிதம் ।
 அஸுஹ்யதலக்ஷிஸ்பீயூஷஸத்யம் பவேத் ॥ 10 ॥

19

146

திருக்குறள்

73. ஆவை அஞ்சாமை.

1. வகைஅறிந்து வல்லவை
வாய்சோரார் சொல்லின்
தொகையறிந்த தூய்மை யவர்.
2. கற்றாருள் கற்றார் எனப்படுவர்
கற்றார்முன்
கற்ற செலச்சொல்லு வார்.

3. பகைஅகத்துச் சாவார் எளியர்;
அரியர்

அவையகத் தஞ்சா தவர்.

4. கற்றார்முன் கற்ற செலச்சொல்லித்
தாங்கற்ற

மிக்காருள் மிக்க கொளல்.

5. ஆற்றின் அளவறிந்து கற்ற
அவையஞ்சா

மாற்றங் கொடுத்தற் பொருட்டு.

6. வர்ளொடென் வன்கண்ணர்
அல்லார்க்கு? நூலொ
நுண்ணவை அஞ்ச பவர்க்கு?

[டென்.

7. பகைஅகத்துப் பேடிகை ஒள்வாள்
அவையகத்

தஞ்சம் அவன்கற்ற நூல்.

8. பல்லவை கற்றும்

பயம்இலரே நல்லவையுள்

நன்கு செலச்சொல்லா தார்.

9. கல்லா தவரிற் கடைஎன்ப

கற்றறிந்தும்

நல்லார் அவைஅஞ்ச வார்.

10.

உளரெனினும் இல்லாரோ டொப்பர்
கற்ற செலச்சொல்லர் தார்.

களன்அஞ்சிக்

திரவுகூரக்

147

७३. ॥ समाकम्पराहित्यम् ॥

समर्थः पुरुषो वक्तुं सभाया गुणदोषवित् ।
सतां सदसि भीतः सन् शुद्धां वाचमुदीरयेत् ॥ १ ॥
निजाधीतं प्रभुर्वक्तुं यः पण्डितसभान्तरे ।
पण्डितोत्तम इत्येव कीर्त्यते हि स मानवैः ॥ २ ॥
निर्भीकाः समरे मर्तुं सज्जाः सन्ति सहस्रशः ।

निर्भीकास्तु सभामध्ये वक्तारो विरलाः खलु ॥ ३ ॥
 बुधानां संसदि प्राज्ञो निजविद्यापरिश्रमम् ।
 दर्शयित्वा ततस्तेभ्यः शिक्षेताशेषमश्रुतम् ॥ ४ ॥
 कृत्वा परिश्रमं तर्के शब्दचातुर्यपेशलः ।
 सपत्नसमितौ मन्त्री दद्यादुत्तरमाञ्जसम् ॥ ५ ॥
 पराक्रमविहीनस्य हस्ते शस्त्रं किमर्थकम् ।
 तथा विद्वत्सभाभीरोः मुखे शस्त्रं किमर्थकम् ॥ ६ ॥
 सभाभीरोश्च विद्वत्ता निष्फला हेलनास्पदम् ।
 रणभीतस्य षण्डस्य यथा हस्तस्थमायुधम् ॥ ७ ॥
 कातर्याधिेन नोक्तानि सद्वाक्यानि सतां पुरः ।
 नानाशास्त्रप्रवीणेन पण्डितेनापि तेन किम् ॥ ८ ॥
 अधीतसर्वशास्त्रोऽपि सत्सभाकातरो यदि ।
 स यथाजातबृन्देषु निकृष्ट इति गण्यते ॥ ९ ॥
 विद्वत्सभासुभीत्या यः स्वाभ्यस्तं वक्तुमक्षमः ।
 जीवन्नपि स मेदिन्यां मृततुल्यो हि गण्यते ॥ १० ॥

74. நாடு.

1. தள்ளா வினையுளும் தக்காரும்
தாழ்விலாச்

செல்வரும் சேர்வது நாடு.

2. பெரும்பொருளால் பெட்டக்க தாகி
அருங்கேட்டால்

ஆற்ற வினாவது நாடு.

3. பொறைஒருங்கு மேல்வருங்கால்
தாங்கி இறைவற்

கிறைஒருங்கு நேர்வது நாடு.

4. உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும்
செறுபகையும்

சேரா தியல்வது நாடு.

5.

பல்குழுவும் பாழ்செய்யும் உட்பகையும்
கொல்குறும்பும் இல்லது நாடு.

வேந்தலைக்கும்

6.

கேடறியாக் கெட்ட இடத்தும் வளம்குன்ற
நாடென்ப நாட்டின் தலை.

7.

இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும்
வல்லரணும் நாட்டிற் குறுப்பு.

8. பிணிஇன்மை செல்வம் விளைவின்பம்

ஏமம்

அணிஎன்ப நாட்டிற்கிவ் வைந்து

9. நாடென்ப நாடா வளத்தன;

நாடல்ல

நாட வளம்தரும் நாடு.

10. ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும்
வேந்தமை வில்லாத நாடு.

பயம்இன்றே திரவகூரக

149

98. ॥ राष्ट्रम् ॥

समर्थाः कृषिका यत्र विद्वांसो धनिका अपि ।
तदेव राष्ट्रमित्यार्यैः कथ्यते नीतिकोविदैः ॥ १ ॥
वित्तसस्यसमग्रं यत् ईप्सत्यन्योपि भूमिपः ।
तदेव राष्ट्रमित्यार्यैः कथ्यते नीतिकोविदैः ॥ २ ॥
अप्यन्यराष्ट्रभारं यो भृत्वा स्वीयमहीपतेः ।
दातुं करान् समर्थश्च तत् राष्ट्रमिति कथ्यते ॥ ३ ॥
रुजास्थिराक्षुधानन्ताद्वेषश्चान्यमहीभृताम् ।
यस्मिन्नेतत्त्रयं नास्ति तदाष्ट्रमिति कथ्यते ॥ ४ ॥

ந.வ்ராதோ யத்ரு தூர்நாந் ந ஑ோரா நாபி ஑ாதகா: |
 ததேவ ரா஑்ரமித்யாரீ: கத்யதே நீதிகோவிதீ: || ௩ ||
 யத்ரா஑்ரிசா சபதானாந் த்யாமகாலேபி பூர்ணதா |
 ச ரா஑்ரோத்தம இத்யாரீ: கத்யதே நீதிகோவிதீ: || ௧ ||
 வர்ஷதாரா: ப்ரவா஑ாசத்ரு துர்஑னிர்மரபர்வதா: |
 ரா஑்ரஸ்யாவயவா: ப்ரோக்தா நீதிசாஸ்த்ரவிசாரதீ: || ௩ ||
 அரோ஑தா தனம் சௌத்யம் சஸ்யவृத்திசத்ரு ரக்ஷணம் |
 இதி பசத்ருபி ரா஑்ரஸ்ய தூஷணானி ப்ரகக்ஷதே || ௧ ||
 விநாயாசம் தனப்ராப்திர்யத்ரு தத்ருதூஷ்யதே |
 ஆயாசேந தனப்ராப்திர்யத்ரு ரா஑்ரம் ந தத்ருவேத் || ௩ ||
 அநுரக்தஜநே஑்ரிநம் ஁க்தசர்வ஑ுணैர்யுதம் |
 ந கிசத்ருசேந ராஜ்யேந ஑லமாந்நோதி தூமிப: || ௧ ||

150

திருக்குறள்

75. அரண்.

1. ஆற்று பவர்க்கும் அரண்பொருள்;

அஞ்சித்தன்

போற்று பவர்க்கும் பொருள்.

2. மணிநீரும் மண்ணும் மலையு
மணிநிழல்
காடும் உடைய தரண்.

3. உயர்வகலம் திண்மை அருமைஇந்
நான்கின்
அமைவரண் என்றுரைக்கும் நூல்.

4. சிறுகாப்பின் பேரிடத்த தாகி
உறுபகை
ஊக்கம் அழிப்ப தரண்

5. கொளற்கரிதாய்க் கொண்டகூழ்த்
நிலைக்கெளிதா நீர தரண்.

தாகி அகத்தார்

6. எல்லாப் பொருளும் உடைத்தாய்
இடத்துதவும்
நல்லாள் உடைய தரண்.

7. முற்றியும் முற்று தெறிந்தும்
அறைப்படுத்தும்
பற்றற் கரிய தரண்.

8.

முற்றுற்றி முற்றி யவரையும் பற்றுற்றிப்
பற்றியார் வெல்வ தரண்.

9. முனைமுகத்து மாற்றலர் சாய வினைமுகத்து
வீறெய்தி மாண்ட தரண்.

10.

எனைமாட்சித் தாகியக் கண்ணும் வினைமாட்சி
இல்லார்கண் இல்ல தரண்.

शरणं शत्रुभीतानां योद्धृणामुपकारकम् ।
प्रोक्तं सुपरिखं दुर्गं राज्ञामत्युत्तमं धनम् ॥ १ ॥
अच्छस्फटिकसङ्काश-जलश्रद्धिसमन्वितम् ।
नगारण्यस्थलीभिश्च वेष्टितं दुर्गमुच्यते ॥ २ ॥
दुरासदत्वं भित्तीनां दाढर्यं वैपुल्यमुच्छ्रितिः ।
यस्य लक्षाणि चत्वारि तज्ज्ञेयम् दुर्गमुत्तमम् ॥ ३ ॥
अल्पसंरक्ष्यभागं यत् विशालप्रान्तभूमिकम् ।
उत्साहहानिदं शत्रोः तज्ज्ञेयं दुर्गमुत्तमम् ॥ ४ ॥
बहिष्ठरिपुवर्गस्य जीवनोपायवर्जितम् ।
अन्तस्थभटवर्गस्य सुयोधं दुर्गमुच्यते ॥ ५ ॥
ईहिताखिलसंपूर्णं रिपुशौर्यनिरोधनम् ।
रणधीरशतोपेतं तज्ज्ञेयं दुर्गमुत्तमम् ॥ ६ ॥
गिर्नमागमहीनं यदेतत्समरसाधनम् ।
ससुरङ्गावनीभागं रिपूणां च दुरासदम् ॥ ७ ॥

ஆகிராந்தமப்யஸர்வயேயைர்மதேர்மபராக்கமैः ।

ஜயப்ரதம் சுவீராணாं தஜ்ஜேயம் துர்ஜஸுத்தமம் ॥ ௮ ॥

காந்திசிகா பவேதஸமாத் ரணார்மே திபச்சமூः ।

ஜயதோஷஃ சதா யஸ்மிந் தஜ்ஜேயம் துர்ஜஸுத்தமம் ॥ ௯ ॥

அப்யுத்தகுணசம்பூர்ணம் சுயோத்யுதமதவ்ஜிதம் ।

யதா ததா பவேதுர்ஜம் மஹீபானாं நிர்அக்ரமம் ॥ ௧௦ ॥

132

திருக்குறள்

76. பொருள் செயல் வகை.

1. பொருளால் லவரைப் பொருளாகச்
செய்யும்

பொருளல்ல தில்லை பொருள்.

2. இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர்;
செல்வரை

எல்லாரும் செய்வர் சிறப்பு.

3. பொருள்என்னும் பொய்யா விளக்கம்
இருள்அறுக்கும்
எண்ணிய தேயத்துச் சென்று.
4. அறன்ஈனும் இன்பமும் ஈனும்
திறன்அறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்.
5. அருளொடும் அன்பொடும் வாராப்
பொருள்ஆக்கம்
புல்லார் புரள விடல்.
6. உறுபொருளும் உல்கு பொருளும்தன்
ஒன்றாதி
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்.
7. அருள்என்னும் அன்பின் குழவி
பொருள்என்னும்
செல்வச் செவிலியால் உண்டு.
8. குன்றேறி யானைப்போர் கண்டற்றால்
தன்கைத்தொன்
றுண்டாகச் செய்வான் வினை.
9. செய்க பொருளைச் செறுநர்

செருக்கறுக்கும்

என்கதனில் கூரிய தில்.

10. ஒண்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க் கெண்பொருள்
ஏனை இரண்டும் ஒருங்.

तिरुक्कुरवे

153

७६. ॥ अर्थार्जनसाधनम् ॥

अगणेया मनुष्येषु गणयेतमतां नयन् ।

अथादन्यन्न लोकेस्मिन् दृश्यते वस्तु किञ्चन ॥ १ ॥

निन्द्यन्तेऽकिञ्चनाः सर्वे सर्वोत्कृष्टगुणा अपि ।

धनिकास्तु सदा सर्वैस्तूयन्ते निर्गुणा अपि ॥ २ ॥

अनिर्वाणप्रदीपोऽविभो राज्ञनुसारतः परिणः ।

विदेशोपि भवेन्नूनं द्विद्वपतिमिरापहः ॥ ३ ॥

परहिंसां विना लब्धा विभवा नीतिवर्त्मनाः ।

चर्मकामप्रदाराज्ञं द्रपरोनात्र विद्यते ॥ ४ ॥

दचादाक्षिव्यहीनेन द्वारेणात्तार्थसंहतिन् ।
 सपद्येव नृपश्रेष्ठः सन्त्यजेत् पापभीरुकः ॥ ५ ॥
 दायदादानामभावेन प्राप्तं यत्पार्थिवालयम् ।
 शुलकंच रिपुवित्तंच राजस्वमिति कीर्तितम् ॥ ६ ॥
 प्रेमजात कृपासूनु वसुधाव्यादिवानिज्ञम् ।
 पालिनो हृष्टपुष्टाङ्गः कर्चेतेहि दिने दिने ॥ ७ ॥
 धनाढ्येन कृतं कर्म दृश्यमानेन पर्वतात् ।
 गजयुथेन सादृश्यं प्राप्नोतीति सप्तं वतः ॥ ८ ॥
 आर्जितव्यं नृपैर्वित्तं रिपुगर्वापहं हि तत् ।
 तेन तुल्यं शितंशास्तं नान्यब्दा वर्तते भुवि ॥ ९ ॥
 सन्मर्णार्जित वित्तानां देहिनां धरणीतले ।
 अनायासेन चायातः धर्मकामाबुभौ स्वयम् ॥ १० ॥

1. உறுப்பமைந் தூறஞ்சா வெல்படை
வேந்தன்
வெறுக்கையுள் எல்லாம் தலை.
2. உலைவிடத்தூறஞ்சா வன்கண்
தொலைவிடத்துத்
தொல்படைக் கல்லால் அரிது.
3. ஒலித்தக்கால் என்னும் உவரி எலிப்பகை
நாகம் உயிர்ப்பக் கெடும்.
4. அழிவின் றறைபோகா தாகி வழிவந்த
வன்கண் ணதுவே படை.
5. கூற்றுடன்று மேல்வரினும் கூடி
எதிர்நிற்கும்
ஆற்ற லதுவே படை.

6. மறமான மாண்ட வழிச்செலவு தேற்றம்
எனநான்கே ஏமம் படைக்கு.

7. தார்தாங்கிச் செல்வது தானே தலைவந்த
போர்தாங்குந் தன்மை அறிந்து.

8. அடல்தகையும் ஆற்றலும் இல்எனினும்
தானே

படைத்தகையால் பாடு பெறும்.

9. சிறுமையும் செல்லாத் துனியும்
வறுமையும்

இல்லாயின் வெல்லும் படை.

10. நிலைமக்கள் சால உடைத்தெனினும்
தானே

தலைமக்கள் இல்வழி இல்.

विश्वकुरम्

155

७७. ॥ सेनोत्कर्षः ॥

चतुरङ्गसमायुक्ता निर्भीका समराङ्गणे ।

जित्वरी बाहिनी राज्ञां संपदां संपदुत्तमा ॥ १ ॥

क्रमागतचमूं मुक्त्वा नान्यस्यां दृश्यते किल ।
अनिवार्य रणोत्साहः पीडिते सति भूपतौ ॥ २ ॥
किमर्णवारवैस्तुल्यैः सर्पाणामाखुनिस्वनैः ।
उच्छ्वासेनैव तेषां हि निधनं यान्ति मूषकाः ॥ ३ ॥
समर्था समरे नित्यं अजिता च परैः सदा ।
परंपराप्रशौर्या च कथिता सा वरूथिनी ॥ ४ ॥
आयातेष्यन्तके क्रुद्धे ऐकमत्यं समाश्रिता ।
अवैधुर्येण युध्येत सैव प्रोक्तावरूथिनी ॥ ५ ॥
गौरवाचार शौर्याणि भूपतिस्तंभ भाजनम् ।
चत्वारि गुणरत्नानि बाहिन्या वप्रमेव हि ॥ ६ ॥
त्रिपक्षव्यूहमर्माणि ज्ञात्वा सम्यग्यथाक्रमम् ।
स्वपक्षरक्षणेदक्षा जित्वरी सा वरूथिनी ॥ ७ ॥
विक्रमेण परान्हन्तुं सोढुं वा हिंसनं रणे ।
अक्षमापि चमूरेति ख्यातिं यदि सुशोभना ॥ ८ ॥
जयश्रीलं भवेत्सैन्यं यद्येतन्नो भवेत्त्रिकम् ।
अरुचिश्चैव दारिद्र्यं सेनायाः क्रमशः क्षयः ॥ ९ ॥

மதத்ரேஃ: சமூ஢ாபி செனானிர் ஢வே஢டி ।
ரண஢ுமௌ ந ஢்ஷேத சங்குக்஢வ வா஢ினி ॥ 10 ॥

156

திருக்குறள்

78. ப஢ைச்செருக்கு.

1. எண்ணெமுன் நில்லன்஢ின் தெவ்஢ிர் !

பலர்எண்ணெ

முன்நின்று கல்நின்ற வர்.

2. கான முயல்எய்த அ஢்பினில் யானே
பிழைத்தவேல் எந்தல் இனிது.

3. பேர்ஆண்மை என்ப தறுகண்ணன்

றுற்றக்கால்

ஊர்ஆண்மை மற்றதன் எஃகு.

4. கைவேல் களிற்றெடு போக்கி

வருபவன்

மெய்வேல் பறியா நுகும்.

5. விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய
ஒட்டன்றோ வன்கண் ணவர்க்கு.

அழித்திமைப்பின்

6. விழுப்புண் படாதநாள் எல்லாம்
வைக்கும்தன் நாளை எடுத்து.

வழுக்கினுள்

7. சுழலும் இசைவேண்டி வேண்டா
உயிரார்
கழல்யாப்புக் காரிகை நீர்த்து.

8.

உறின்உயிர் அஞ்சா மறவர் இறைவன்
செறினும்சீர் குன்றல் இலர்.

9. இழைத்த திகவாமைச் சாவாரை யாரே
பிழைத்த தொறுக்கிற் பவர் ?

10. புரந்தார்கண் நீர்மல்கச் சாகிற்பின்
சாக்கா

புரந்துகோள் தக்க துடைத்து.

திரௌபத

157

७८. ॥ क्षत्रियोत्तेजनम् ॥

मा स्थात रिपवो यूयं सेनान्यः पुरतो मम ।

कृतास्तदसिना नेके शिलात्वं प्रतिपेदिरे ॥ १ ॥

अमोघशरसंधानाच्छशमुद्दिश्य कानने ।

वरं मोघशरग्राहो दन्तिनं प्रतिधन्विनः ॥ २ ॥

रौद्राननं रणे पुंसः प्रख्यापयति पौरुषम् ।

तत्तेजनं हि सौमुख्यं सपत्नानां पराजये ॥ ३ ॥

यः सङ्ग्रामस्थलं प्राप्य क्षिपत्यस्त्रं द्विषं प्रति ।

स पुनर्योद्धुमन्येनोरस्थमुद्धृत्य नन्दति ॥ ४ ॥

रुषास्तऽयदृशा लोकः निमिषेच्चच्छरागमे ।
 तदेवोत्तमचिह्नं नु रणभङ्गस्य सूचकम् ॥ ५ ॥
 सांयुगीनो ह्यतीतेषु व्यर्थं मन्येत तद्दिनम् ।
 यस्मिन्नाभूत् क्षतिस्तीव्रा रणे स्वस्य कलेबरे ॥ ६ ॥
 यशस्कामा भटा योऽत्र निराशाः प्राणधारणे ।
 अलंकारा हि ते सर्वेषां शूराणां महौजसाम् ॥ ७ ॥
 तृणीकृत्य निजप्राणान्युयुत्सु र्योधपुङ्गवः ।
 रुषा रुद्धीपि भूपेन न निवर्तेत संयुगात् ॥ ८ ॥
 यथा शपथमाजौ ये हातुं स्वीयानसून् क्षमाः ।
 रथोपायं शरीराणां मुक्त्वात्रा तानिहको हसेत् ॥ ९ ॥
 दृष्ट्वा मृतं रणे भूप साश्रुदृग्यदि रोदिति ।
 निधनं तस्य शूरस्य श्लाघनीयं भवत्यहो ॥ १० ॥

158

திருக்குறள்

79. நட்பு.

1. செயற்கரிய யாஉள நட்பின் ?

அதுபோல்

வினைக்கரிய யாஉள காப்பு ?

2. நிறைநீர நீரவர் கேண்மை
பிறைமதிப்

பின்நீர பேதையார் நட்பு.

3. நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும்
பயில்தொறும்

பண்புடை யாளர் தொடர்பு.

4. நகுதல் பொருட்டன்று நட்பு;
மிகுதிக்கண்

மேல்சென் றிடித்தல் பொருட்டு.

5. புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா
உணர்ச்சிதான்

நட்பாங் கிழமை தரும்.

6. முகம்நக நட்பது நட்பன்று; நெஞ்சத்
தகம்நக நட்பது நட்பு.

7. அழிவின் அவைநீக்கி ஆறுய்த்
தழிவின்கண்

அல்லல் உழப்பதாம் நட்பு.

8. உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல

இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு.

9. நட்பிற்கு வீற்றிருக்கை யாதெனில்
கொட்பின்றி

ஒல்லும்வாய் ஊன்று நிலை.

10. இனையர் இவர்எமக் கின்னம்யாம்
என்று

புனையினும் புல்லென்னும் நட்பு.

विष्णुकुण्ड

159

७९. ॥ मैत्री ॥

आर्जितव्येषु मैत्रीव धनमन्यत्र विद्यते ।

आर्जिता चेत्तया तुल्यं नान्यच्छत्रुनिरोधकं ॥ १ ॥

मैत्रीविपश्चितां शुकचन्द्रवद्धर्धते भृशम् ।

मूर्खाणां तु क्षयं याति कृष्णपक्ष इवोडुराट् ॥ २ ॥

यथाध्येत्रे सुखं विद्या ददात्याजीवमुत्तमम् ।

तथा हि गुणिनां स्नेहः यावज्जीवं मुदावहः ॥ ३ ॥

अन्योऽन्यप्रणयो लोके न हासाय प्रवर्तते ।

किन्त्वसत्सङ्गतो मित्रं त्रातुं पथ्यनिदर्शनात् ॥ ४ ॥

सहवासः सदैकत्र दर्शनं च मुहुर्मुहुः ।

न भवेत्प्रेमवृद्ध्यर्थमैकमत्यं हि कारणम् ॥ ५ ॥

नैवास्य विवृते जाता मैत्री मैत्रीति कथ्यते ।

यत्र प्रेम्णा हृदुल्लासः सस्नेहः स्नेह उच्यते ॥ ६ ॥

असन्मार्गरुचिं प्रोज्झया सन्मार्गे रुचिमावहन् ।

क्लिष्टे क्लेशमवामोति स स्निग्धः स्निग्ध उच्यते ॥ ७ ॥

स्वस्तं वासो यथा हस्तः संङ्गृह्णति स्वयं द्रुतम् ।

निवार्यते तथा येन दुःखं तन्मित्रमुच्यते ॥ ८ ॥

यदा यदा सुहृद्यधद्वाञ्छत्याशु तदातदा ।

तत्तद्यच्छति सन्मित्रं तन्मित्रश्रेष्ठमुच्यते ॥ ९ ॥

अयं मम सुहृद्रत्नं अहं चास्य प्रियः सुहृत् ।

इत्यन्योन्यकथा मैत्र्याः शैथिल्यं दर्शयत्यहो ॥ १० ॥

80. நட்பாராய்தல்.

1. நாடாது நட்டலில் கேடில்லை; நட்டபின் வீடில்லை நட்பாள் பவர்க்கு.
2. ஆய்ந்தாய்ந்து கொள்ளாதான் கேண்மை கடைமுறை
தான்சாம் துயரம் தரும்.
3. குணனும் குடிமையும் குற்றமும் குன்று
இனனும் அறிந்தியாக்க நட்பு.
4. குடிப்பிறந்து தன்கண் பழிநாணு வாளைக்
கொடுத்தும் கொளஸ்வேண்டும் நட்பு.
5. அழச்சொல்லி அல்ல திடித்து வழக்கறிய
வல்லார்நட் பாய்ந்து கொளல்.
6. கேட்டினும் உண்டோர் உறுதி
கிளைஞரை

நீட்டி அளப்பதோர் கோல்.

7. ஊதியம் என்ப தொருவற்குப் பேதையார்
கேண்மை ஓரீஇ விடல்.

8. உள்ளற்க உள்ளம் சிறுகுவ; கொள்ளற்க
அல்லல்கண் ஆற்றறுப்பார் நட்பு.

9. கெடுங்காலைக் கைவிடுவார் கேண்மை
அடுங்காலை
உள்ளினும் உள்ளம் சுடும்.

10. மருவுக மாசற்றார் கேண்மை; யொன் றீத்தும்
ஒருவுக ஒப்பிலார் நட்பு.

சிவகூர்

161

८०. ॥ मित्रार्जनपरामर्शः ॥

मैत्रीमुद्दिश्य या मैत्री कृता तां न त्यजेद्बुधः ।
अविमृश्य कृता मैत्री बहुदुःखप्रदा भवेत् ॥ १ ॥
स्नेहात्पूर्वं परामर्शो न कृतो यदि मानवैः ।

पश्चात्तेषां भवेद्दुःखं स्थिरं मृत्युप्रदायकम् ॥ २ ॥

गुणं दोषं कुलं शीलं परिज्ञाय समर्मकम् । मैत्री
मर्त्येन कर्तव्या मिथः क्षेमाय धीमता ॥ ३ ॥ सख्यं
कुर्यात्कुलीनेन कुलीनाद्भीतचेतसा ।

धनं किञ्चित्प्रदायापि मानवो धीमतां वरः ॥ ४ ॥

लोकविद्विष्टकर्तारं वशीकृत्य खरोक्तिभिः ।

सत्पथं प्रापयत्पुंसा सह मैत्री परा भवेत् ॥ ५ ॥

बन्धुस्नेहभ्रुवो माने विपदेकस्य दण्डिका ।

श्रेयःप्रदा कदाचित्स्यात् निमातुः पुरुषस्य च ॥ ६ ॥

अज्ञसङ्गपरित्यागो देहिनामिह जन्मनि ।

पूर्वजन्मकृतेनात्तं परमं पुण्यं उच्यते ॥ ७ ॥

उत्साहक्षयकृत्कर्म मनसापि न चिन्तयेत् ।

तथा विपदि सव्याजं धावतः स्नेहमुत्सृजेत् ॥ ८ ॥

दुर्दशाक्रान्तमित्रं यः कृतघ्नोऽजः परित्यजेत् । तस्य मैत्री

दहेत्स्वान्तं निर्याणेऽपि न संशयः ॥ ९ ॥

लौकिकाचारजुष्टस्य सख्यमिच्छेत्सदा नरः ।

अलौकिकस्य संसर्गं दत्वाप्यर्थं परित्यजेत् ॥ १० ॥

21

162

திருக்குறள்

81. பழைமை.

1. பழைமை எனப்படுவ தியாதெனின்
யாதும்

கிழமையைக் கிழந்திடா நட்பு.

2. நட்பிற் குறுப்புக் கெழுதகைமை;
மற்றதற்

குப்பாதல் சான்றோர் கடன்.

3. பழகிய நட்பெவன் செய்யும்
கெழுதகைமை

செய்தாங் கமையாக் கடை?

4. விழைதகையான் வேண்டி இருப்பர்
கெழுதகையால்

கேளாது நடட்டார் செயின்.

5. பேதைமை ஒன்றோ பெருங்கிழமை
என்றுணர்க

நோதக்க நட்டார் செயின்.

6. எல்லைக்கண் நின்றார் துறவார்
தொலைவிடத்தும்

தொல்லைக்கண் நின்றார் தொடர்பு.

7. அறிவந்த செய்யினும் அன்பரார்
அன்பின்

வழிவந்த கேண்மை யவர்.

8. கேள்இழுக்கம் கேளாக் கெழுதலைமை
வல்லார்க்கு

நாள்இழுக்கம் நட்டார் செயின்.

9. கெடாஅ வழிவந்த கேண்மையார்
கேண்மை

விடாஅர் விழையும் உலகு.

10. விழையார் விழையப் படுப
பழையார்கண்

பண்பில் தலைப்பிரியா தார்.

சிவசூரர்

163

௨௧. || அஸ்தா ||

स्वातन्त्र्यातिक्रयमाणस्य स्निग्धैः साध्विति धीमता ।

अङ्गीकारः स्मृतः सद्भिः चिरस्नेहस्य लक्षणम् ॥ १ ॥

स्वातन्त्र्येण कृतं स्निग्धैः स्नेहावयव उच्यते ।

ततस्तदनुरोधश्च सन्मैत्र्या लक्षणं स्मृतम् ॥ २ ॥

आप्तेनाचरितं सर्वं स्वीयमित्येव चिन्तयेत् ।

नो चेत्प्राचीनमैत्र्याः किं साफल्यं वर्तते भुवि ॥ ३ ॥

अनुक्तः कर्म कुर्वीत सुहृत्स्वच्छन्दतो यदि ।

तस्मिन्प्रीतिं परां यान्ति नीतिज्ञा दीर्घदर्शिनः ॥ ४ ॥

कदाचिद्गर्हितं कर्म कुर्याद्यदि सुहृत्तमः ।

अज्ञानाच्चामितस्नेहात् कृतमित्येव चिन्तयेत् ॥ ५ ॥

स्नेहधर्मवशं प्राप्ताः प्राचीनाप्तस्य सौहृदम् ।

उपरोधशतेनापि नोत्सृजन्ति कदाचन ॥ ६ ॥

चिरस्नेहवशाल्लब्धप्रीतिमन्तः सुहृत्तमाः ।

कृतेऽपि विप्रिये मित्रैः प्रीतिहीना न तेषु ते ॥ ७ ॥

उक्तान्यपि न शृण्वन्ति मित्रदुश्चरितानि ये ।

तेषां तद्दुष्कृतात्जातं फलं ज्ञातं चिराद्भवेत् ॥ ८ ॥

अविच्छिन्नं चिराज्जातं सख्यं यो न परित्यजेत् ।

निःशेषो जीवलोकस्तं वाञ्छेत्पुरुषपुङ्गवम् ॥ ९ ॥

चिरंतनसुहृत्सख्यं यो जहाति न कर्हिचित् ।

प्रत्यहं प्रार्थयेत्तस्य प्रत्यर्थी चापि मित्रताम् ॥ १० ॥

164

திருக்குறள்

82. தீ நட்பு.

1. பருகுவார் போலினும் பண்பிலார்
கேண்மை

பெருகலிற் குன்றல் இனிது.

2. உறிந்நட் டறினொருஉம் ஒப்பிலார்
கேண்மை

பெறினும் இழப்பினும் என் ?

3. உறுவது சீர்தூக்கும் நட்பும் பெறுவது
கொள்வாரும் கள்வரும் நேர்.

4. அமர்அகத் தாற்றறுக்கும் கல்லாமா
அன்னார்

தமரில் தனிமை தலை.

5. செய்தேமம் சாராச் சிறியவர்
புன்கேண்மை

எய்தலின் எய்தாமை நன்று.

6. பேதை பெருங்கெழீஇ நட்பின்
அறிவுடையார்

ஏதின்மை கோடி உறும்.

7. நகைவகையர் ஆகிய நட்பின்
பகைவரால்

பத்தடுத்த கோடி உறும்,

8. ஒல்லும் கருமமும் உடற்று
பவர்கேண்மை

சொல்லாடார் சோர விடல்.

9. கனவிலும் இன்னாது மன்னே
வினேவேறு

சொல்வேறு பட்டார் தொடர்பு.

10. எணத்தும் குறுகுதல் ஓம்பல் மனைக்கெழீஇ
மன்றில் பழிப்பார் தொடர்பு.

திருவகூரல்

165

௮௨. ॥ டுர்ஜனமத்ரீ ॥

துர்மோஜ்ய இவ் துஷ்டுஸி சேவநா துஷ்டுலபுரதே ।
ஸுநேஹஸ்ய: ஸ்லாஹ்யதர: ஸுநேஹவூதே: ததஸுத்யஜேத் ॥ ௧ ॥
ஸுநிஷாநுதி கேசிதர்தார்தீ அர்தாபாவே த்விஷநுதி ச ।
தேஷா த்வேஷ் ச ஸஹ்யம் ச கீர்த்யேதே நிஷ்டுலே வுதே: ॥ ௨ ॥
கேவலார்துபரா: ஸுநிஷா: ஸுணிகாஸுத்ர ததாவிதா: ।
தஸுக்ராஸுத்ர த்ரயோப்யேதே ஸமா: ஸுவார்தேகதத்பரா: ॥ ௩ ॥
அஸுதாதிஸிஷிதா யுதே ஸுவாமிந: பாதகாதுஸமா: ।
யே மித்ரபதவாசுதாஸுததஸுநேஹாதுபார்துக்யமுததமம் ॥ ௪ ॥
ஸாஹாய்யம் விகலம் தேஷா கேவலம் லதூசேதஸாம் ।
தேஷா ப்ரணயவிசிஷ்டுதி: ஸர்மதா ஸுலு தேஹிநாம் ॥ ௫ ॥
அஹஸ்ய ப்ரணயாலுக் கேரே வித்விசிஷ்டுலாமணே: ।
வரம் கோதிஸுணம் நுணா இதி நீதிவிதா மதம் ॥ ௬ ॥

ஹஸ்யாஸ்பதா ட்வயஸ்யாஸ்ய சரூபலாபாட்வரம் ரிபுஃ ।
 டக்ஷகோடிகுணம் கர்ம ட்வீர்யஹிஸாசமந்விதம் ॥ ௭ ॥
 அநாயாஸேன சாட்யா யா க்ரியா மேரூமிவாகுசாம் ।

மந்வானானா ந்ருணா மீத்ரீ த்யாஜ்யா மட்ஷுமநீஸிஸிஃ
 ॥ ௫ ॥ வட்சஸா சட்ஷம் கர்ம யேன க்ர்வந்தி மானவாஃ ।
 சரூபம் டுஃஸ்தான்விதம் தेषா மவேத்ஸவ்நே஽பி ஜந்மிநாம் ॥
 ௭ ॥ ரேஹேஸு சுட்டுஃ மூத்வா சமாஸு து விநிந்டதாம் ।
 சம்ஸர்ஜலேஷமப்யாஸு சர்வதா பரிவ்ர்ஜயேத் ॥ ௧௦ ॥

166

திருக்குறள்

83. கூடா நட்பு.

1. சீர்இடம் காணின் எறிதற்குப்
பட்டடை

நேரா நிரந்தவர் நட்பு.

2. இனம்போன் றினமல்லார் கேண்மை
மகளிர்.

மனம்போல வேறு படும்.

3. பலநல்ல கற்றக் கடைத்தும்
மனம்நல்லர்

ஆகுதல் மாணர்க் கரிது.

4. முகத்தின் இனிய நகாஅ அகத்தின்னா
வஞ்சரை அஞ்சப் படும்.

5. மனத்தின் அமையா தவரை
எனைத்தொன்றும்

சொல்லினால் தேறல்பாற் றன்று.

6. நட்டார்போல் நல்லவை சொல்லினும்
ஒட்டார்சொல்

ஒல்லை உணரப் படும்.

7. சொல்வணக்கம் ஒன்றார்கண்
காள்ளற்க வில்வணக்

தீங்கு குறித்தமை யான்.

[கம்

8. தொழுதகை உள்ளும் படைஒடுங்கும்
ஒன்றர்,

அழுதகண் நீரும் அனைத்து.

9. மிகச்செய்து தம்எள்ளு வாரை

நகச்செய்து

நட்பினுள் சாப்புல்லற் பாற்று.

10. பகைநட்பாம் காலம் வருங்கால்
முகம்நட்

டகம்நட் பொரீஇ விடல்.

तिरुक्कुरळ

167

८३. ॥ कृत्रिममैत्री ॥

न निर्व्याजो भवेद्यश्च स्नेहः कुटिलकर्मणः ।
कार्यकाले तु संप्राप्ते स सूर्मीसदृशो भवेत् ॥ १ ॥
तटितासु हवान्योन्यो वञ्चयेत्तस्य मित्रता ।
प्राप्नुयाद्विक्रियां तूर्णं नारीणां मानसं यथा ॥ २ ॥
नानाशास्त्रप्रवीणेपि परित्यज्य स्ववक्रताम् ।
सत्पथाचार इत्येतन्नास्ति द्रोहमतो रिपौ ॥ ३ ॥
मधु यस्य मुखे नित्यं हृदये तु हलाहलम् ।
विभीयात्पुरुषस्तस्मान्नो चेद्दुःखमवाप्नुयात् ॥ ४ ॥

பூரூபாபசதே யஸ்மிந்நைகமத்யம் ந ட்ஷயதே ।
 கதாபி தம் ந விஸ்வஸ்யாஹிவேகி து விசேஷதஃ ॥ ௫ ॥
 ஹிதவாக்யசஹஸ்யாணாं வக்தாரோபி ப்ரதாரகாஃ ।
 ஜ்ஞாயந்தே வகநேஸ்தேषாं துஃஸ்வதா வஸ்வகா ஹிதி ॥ ௬ ॥
 ந மநா஗ஹிதம் கர்ம யதா சாபேந சூக்யதே ।
 ததா நமோக்தயஃ ஸத்ரோஃ சதா துஃஸ்வஸ்ய சூக்யகாஃ ॥ ௭ ॥
 அஹ்லிஷ்வப்யராதிநாं அஸிரந்தஹிதோ மவேத் ।
 ததேவேதி ததஸ்ரூபி ஜ்ஞாதவ்யானி சதா துதேஃ ॥ ௮ ॥
 வஹிஃ ப்ராணஸமோ ப்ரூத்வா ரஹோ நிந்டதி யோ நரஃ ।
 தம் வஹிஸ்தோபயந்வாக்யேரப்காஸே ச வாதயேத் ॥ ௯ ॥
 ப்ராப்துயூர்யதி மித்ரத்வம் லுலேந பரிபந்நிநஃ ।
 ப்ரட்ஷ்ய க்ருத்ரிமம் ஸ்நேஹம் தேஷாं மைத்ரிம் த்யஜேத் துதேஃ ॥

௧௦ ॥ 168

திருக்குறள்

84. பேதைமை.

1. பேதைமை என்பதொன் றியாதெனின்
ஏதம்கொண்

தேதியம் போக விடல்.

2. பேதைமையுள் எல்லாம் பேதைமை
காதன்மை

கை அல்ல தன்கண் செயல்.

3. நாணுமை நாடாமை நாரின்மை
யாதொன்றும்

பேணுமை பேதை தொழில்.

4. ஒதி உணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்தும்
தான் அடங்காப்

பேதையில் பேதையார் இல்.

5. ஒருமைச் செயல் ஆற்றும் பேதை
எழுமையும்

தான் புக் கழுந்தும் அளறு.

6. பொய்படும் ஒன்றோ புனைபூணும்
கையறியாப்

பேதை வினைமேல் கொளின்.

7. எதிலார் ஆரத் தமர்பசிப்பார் பேதை
பெரும்செல்வம் உற்றக் கடை.

8. மையல் ஒருவன் களித்தற்றால்

பேதைதன்

கைஒன் றுடைமை பெறின்.

9. பெரிதினிது பேதையார் கேண்மை;
பிரிவின்கண்

பீழை தருவதொன் றில்.

10. கழாஅக்கால் பள்ளியுள்
வைத்தற்றால் சான்றோர்
குழாஅத்துப் பேதை புகல்.

திருவ்ருத்

169

௮௪. ॥ मौख्यम् ॥

स्वीकृत्यापत्प्रदं सर्वं यस्त्यजेद्वितकारकम् ।

तस्य मुग्धस्य धर्मो हि मौख्यमित्यभिधीयते ॥ १ ॥

अशक्यं कर्म कर्तुं ये प्रयतन्तेऽत्र बालिशाः ।

तेषां सकृत्सितो यत्नः महामोहकृतो भवेत् ॥ २ ॥

लज्जितव्येष्वलज्जत्वं चार्जितव्येष्वनादरः ।

अरक्षा कटुभाषित्वं मूर्खाणां ऊर्जितक्रियाः ॥ ३ ॥ स्वयं

चाधीत्य शास्त्राणि ज्ञात्वा तेषां फलान्यपि । बोधयित्वा
परांस्तद्वन्नाचरेद्यः स बर्बरः ॥ ४ ॥

भाविजन्मसहस्राणि प्रविश्योन्मज्जनाक्षमः ।

समर्थो निरयं प्राप्तुं मूढ एकेन जन्मना ॥ ५ ॥

इतिकर्तव्यामूढः कर्तुं कर्मरिमेत चेत् ।

न कर्महानिरेव स्यात् किन्तु सोपि सप्तद्वलः ॥ ६ ॥

प्राक्पुण्यवशतो मूढ आढ्यश्चेदिह जन्मनि ।

तद्वित्तफलभोक्तारः परे तद्वान्धवा न हि ॥ ७ ॥

दैवयोगाद्भवेन्मूढो यदि वित्तस्य भाजनम् ।

मद्यपानास्तु मत्तेन वातुलेन समः स हि ॥ ८ ॥

वरा मैत्री तु मूर्खाणां सतां मैत्र्या महात्मनाम् ।

यतो न दुःखं जायेत परस्परवियोगतः ॥ ९ ॥

विदुषां हि सभामध्ये विदुषो मूढचेतसः ।

திருக்குறள்

85. புல்லறிவாண்மை.

1. அறிவின்மை இன்மையுள் இன்மை;
பிறிதின்மை

இன்மையா வையா துலகு.

2. அறிவிலான் நெஞ்சுவந் தீதல்

பிறிதியாதும்

இல்லை; பெறுவான் தவம்.

3. அறிவிலார் தாழ்த்தம்மைப் பீழிக்கும்
பீழை

செறுவார்க்கும் செய்தல் அரிது.

4. வெண்மை எனப்படுவ தியாதெனின்
ஒண்மை

உடையம்யாம் என்னும் செருக்கு.

5. கல்லாத மேற்கொண் டொழுகல் கசடற
வல்லதூஉம் ஐயம் தரும்.

6. அற்றம் மறைத்தலோ புல்லறிவு
தம்வயின்

குற்றம் மறையா வழி.

7. அருமறை சோரும் அறிவிலான்
செய்யும்

பெருமிறை தானே தனக்கு.

8. ஏவவும் செய்கலான்; தான்தேறான்;
அவ்வயிர்.

போலும் அளவும்ஓர் நோய்.

9. காணாதான் காட்டுவான்
தான்காணான்; காணாதான்

கண்டாளும் தான்கண்ட வாறு.

10. உலகத்தார் உண்டென்ப
தில்என்பான் வைபத்
தலகையா வைக்கப் படும்.

रिक्ततासु च सर्वासु दुःखदा ज्ञानरिक्तता ।
 इतरा रिक्तता या सा रिक्ततेति न गण्यते ॥ १ ॥
 यस्मैकस्मैचिदज्ञेन दीयते यदि किञ्चन ।
 भागधेयं परं तद्धि याचकस्य सुनिश्चयः ॥ २ ॥
 मूढैरात्मकृतातङ्काः केवलाशतया मुहुः ।
 परहिंसापरा मित्रैरप्यसाध्या भवन्त्यहो ॥ ३ ॥
 पण्डितमन्यता भ्रान्तिः यदि चित्ते गरीयसी ।
 अनात्मज्ञत्वमित्याहुस्तामेवार्यविचक्षणाः ॥ ४ ॥
 अज्ञोऽनभ्यस्तविद्यासु कौशलं दर्शयेद्यदि ।
 सम्यगभ्यस्तशास्त्रोऽपि स्वापदुत्वं प्रकाशयेत् ॥ ५ ॥
 गूहनीयनिजाङ्गं यो नाच्छादयति वाससा ।
 तन्मौग्ध्यसमतामेति निजदोषाविमर्शनम् ॥ ६ ॥
 उपदिष्टोऽपि शास्त्रार्थः हृदये यस्य नो विशेत् ।
 मूढात्मा स्वं महादुःखे निमज्जयति स स्वयम् ॥ ७ ॥
 यो ज्ञातव्यं न जानाति न शृणोति सतां वचः ।

महारोगः स एवास्या भूमेराभरणं खलु ॥ ८ ॥

सतां पथि समानेतुं बालिशं यो व्यवस्यति ।

प्रज्ञाहीनो भवेच्चासौ बालिशोऽपि विचक्षणः ॥ ९ ॥

महाविद्वद्भिरुक्तार्थान् यो नास्तीति वदेद्भुवि ।

भूमौ चरन्स विद्वद्भिः पिशाच इति भण्यते ॥ १० ॥

172

திருக்குறள்

86. இகல்.

1. இகல்என்ப எல்லா உயிர்க்கும்
பகல்என்னும்

பண்பின்மை பாரிக்கும் நோய்.

2. பகல்கருதிப் பற்று செயினும்
இகல்கருதி

இன்னாசெய் யாமை தலை.

3. இகல்என்னும் எவ்வநோய் நீக்கின்
தவல்இல்லாத்

தாவில் விளக்கம் தரும்.

4. இன்பத்துள் இன்பம் பயக்கும்

இகல்என்னும்

துன்பத்துள் துன்பம் கெடின.

5. இகல்எதிர் சாய்ந்தொழுக
வல்லாரை யாரே

மிகல்ஊக்கும் தன்மை யவர்?

6. இகலின் மிகல்இனி தென்பவன்
வாழ்க்கை

தவலும் கெடலும் நணித்து.

7. மிகல்மேவல் மெய்ப்பொருள்
காணார் இகல்மேவல்

இன்னா அறிவி னவர்.

8. இகலிற் கெதிர்சாய்தல் ஆக்கம்;
அதனை

மிகல்ஊக்கின் ஊக்குமாம் கேடு.

9. இகல்காணான் ஆக்கம் வருங்கால்;
அதனை

மிகல்காணும் கேடு தரற்கு.

10. இகலரன்ஆம் இன்னாத எல்லாம்; நகலரன்ஆம்
நல்நயம் என்னும் செருக்கு.

८६. ॥ विद्वेषः ॥

एकमत्यस्य राहित्यहेतुर्द्वेषोऽभिधीयते ।

यश्चैकमत्यशून्यत्वं चिरस्थायि करोति सः ॥ १ ॥

अभावादैकमत्यस्य कुर्याच्चेत्कर्म दुःखदम् ।

प्रतिक्रियेत नो तस्य यत्तदुत्तममुच्यते ॥ २ ॥

शत्रुतेत्यामयो यस्य चित्ते नो विद्यतेतमाम् ।

समञ्ज्ञा शाश्वती तस्य संशीतिर्नात्र विद्यते ॥ ३ ॥

क्रूरात्क्रूरतरः खेदहेतुर्वैरमितीरितम् ।

तद्यस्य नास्ति पुंसः स सुखभागुत्तमो भवेत् ॥ ४ ॥

यस्य कस्यचिदार्यस्य चित्ते वैरं न जायते ।

कोऽपि जेतुं समर्थस्तं न भूतो न भविष्यति ॥ ५ ॥

येषां विशेषतस्तुष्टिः विरोधे जायते नृणाम् ।

क्लेशमल्पं बहुं वाते विरं धात्समवाप्नुयुः ॥ ६ ॥

परहिंसापराः पापाः शत्रुभावेन सन्ततम् ।

नैव जानन्ति शास्त्रं हि नीतितत्त्वार्थबोधकम् ॥ ७ ॥

विमुखत्वं विरोधस्य भाग्यमेव हि जन्मिनाम् ।

यावती द्वेषवृद्धिः स्यात्क्लेशवृद्धिश्च तादृशी ॥ ८ ॥

वैरचिन्ता भवेन्नृणां नैव श्रद्धौ कदाचन ।

आतङ्कायात्मनो मूढः द्वेषवृद्धिं विचिन्तयेत् ॥ ९ ॥

केवलामिश्रभावेन जायन्ते सर्वयातनाः ।

केवलस्निग्धभावेन जायन्ते सर्वसंपदः ॥ १० ॥

1. வலியார்க்கு மாறேற்றல் ஓம்புக; ஓம்பா
மெலியார்மேல் மேக பகை.

2. அன்பிலன்; ஆன்ற துணைஇலன்;
தான்றுவான்;
என்பரியும் ஏதிலான் துப்பு?

3. அஞ்சும்; அறியான்; அமைவிலன்;
நகலான்;

தஞ்சும் எளியன் பகைக்கு.

4. நீங்கான் வெகுளி நிறையிலன்
எஞ்ஞான்றும்
யாங்கணும் யார்க்கும் எளிது.

5. வழிநோக்கான்; வாய்ப்பன
செய்யான்; பழிநோக்கான்
பண்பிலான் பற்றார்க் கினிது.

6. காணாச் சினத்தான் கழிபெரும்
காமத்தான்
பேணுமை பேணப் படும்.

7. கொடுத்தும் கொளல்வேண்டும்

மாணாத செய்வான் பகை.

மன்ற அடுத்திருந்து

8. குணனிலனாய்க் குற்றம் பலவாயின்
மாற்றூர்க்

கினனிலனும் ஏமாப் புடைத்து.

9. செறுவார்க்குச் சேண் இகவா
இன்பம் அறினிலா

அஞ்சும் பகைவர்ப் பெறின்.

10. கல்லான் வெகுளும் சிறுபொருள்
ஒல்லாணை ஒல்லா தொளி.

எஞ்ஞான்றும்

செய்குரை

८७. ॥ विद्वेषप्रभावः ॥

बलिभिः सह विद्वेषं वर्जयेत्पृथिवीपतिः ।

दुर्बलैः सह विद्वेषं वाञ्छेदात्महिते रतः ॥ १ ॥

यो बान्धवेषु निस्नेहः यः स्वशक्त्या विवर्जितः ।

सुसहायैश्च यो हीनः स सीदेच्छत्रुमन्निधौ ॥ २ ॥

भीरुत्वं चानभिज्ञत्वं ऐकमत्यस्य शून्यतः ।

लोलुभत्वं तथा यस्मिन्स जय्योऽरिभिरुच्यते ॥ ३ ॥

अरक्षिता रहस्यस्य सदा कोपवशं गतः ।

रिपुणासावयत्नेन सदा सर्वत्र जीयते ॥ ४ ॥

नीतिविद्यापरामर्शस्मृतिप्रोक्तानुवर्तनम् ।

कौलीनाच्च भयं यस्य स न वश्यो भवेदरेः ॥ ५ ॥

कामक्रोधाभिभूतानां नराणां अल्पचेतसाम् ।

विरोधे परमं हर्षं प्राप्नुवन्ति हि शात्रवाः ॥ ६ ॥

स्वेनारब्धस्य कार्यस्य प्रतिकूलपथे स्थितम् ।

इतिकर्तव्यतामूढं धनेनापि वशं नयेत् ॥ ७ ॥

निर्गुणो दोषभूयिष्ठः सहायेन विवर्जितः ।

एवंभूतो नृपो यः स शत्रुभिः सुजयः स्मतः ॥ ८ ॥ यदि
 नीत्यनभिज्ञा स्युः भीताश्च रिपवो रणात् ।
 तद्विजेतुः प्रमोदो हि नूनं वाचामगोचरः ॥ ९ ॥
 अपण्डितविरोधेन धनं यो नाप्नुयान्नृपः ।
 समञ्जेत्युत्तमा देवी न कदापि तमाश्रयेत् ॥ १० ॥

176

திருக்குறள்

88. பகைத்தீதிறம் தெரிதல்.

1. பகைஎன்னும் பண்பி லதனை ஒருவன் நகையேயும் வேண்டற்பாற் றன்று.

2. வில்ஏர் உழவர் பகைகொள்ளினும்

கொள்ளற்க

சொல்ஏர் உழவர் பகை.

3. ஏழுற் றவரினும் ஏழை தமிழனாய்ப் பல்லார் பகைகொள் பவன்.

4. பகைநட்பாக் கொண்டொழுகும்

பண்புடை யாளன்

தகைமைக்கண் தங்கிற் றுலகு.

5. தன்துணை இன்றால்;

பகைஇரண்டால்; தான்ஒருவன்
இன் துணையாக் கொள்கவற்றின்
ஒன்று.

6. தேறினும் தேரு விடினும்
அழிவின்கண்

தேருன் பகாஅன் விடல்.

7. நோவற்க நொந்த தறியார்க்கு;
மேவற்க

மென்மை பகைவர் அகத்து.

8. வகைஅறிந்து தற்செய்து தற்காப்ப
மாயும்

பகைவர்கண் பட்ட செருக்கு.

9. இளைதாக முள்மரம் கொல்க;
களையுநர்

கைகொல்லும் காழ்த்த இடத்து.

10.

உயிர்ப்ப உளர் அல்லர் மன்ற செயிர்ப்பவர்
செம்மல் சிதைக்கலா தார்.

திரவகுரக

177

८८. ॥ विद्वेषगुणविज्ञानम् ॥

विद्वेषमिति विख्यातं विपदां मूलमूर्जितम् ।

कामयेत न कोऽप्यार्यः लीलायामपि तं प्रभुः ॥ १ ॥

अपि चापहतैः कुर्युर्विद्वेषं कर्षकैः नृपाः ।

न विद्विष्युर्वचः सीरकर्षकान् सचिवान् सदा ॥ २ ॥

समवायैः सहैकाकी विद्वेषं प्राप्नुयाद्यदि ।

उन्मत्तादधिको भाति ज्ञानाभावेन मन्दधीः ॥ ३ ॥

शत्रूणामपि मित्रत्वं दर्शयेद्यो नराधिपः ।

तस्य वश्या भवेदेषा स्थिरा सागरमेखला ॥ ४ ॥

भूयतेरसहायस्य भवेद्यदि रिपुद्वयम् ।

तस्मिन्नेकं स भूपालः वशीकुर्याद्विनादिभिः ॥ ५ ॥

दृष्ट्वा विपत्तिमासन्नां रिपुं चास्थिरचेतसम् ।

संज्ञतोऽसंगतश्चापि रिपुणा स्यान्महीपतिः ॥ ६ ॥

अज्ञातमित्रदुःखाय मित्राय न वदेद्व्यथाम् । तथा

न दर्शयेदात्मदौर्बल्यं शत्रुसन्निधौ ॥ ७ ॥ करणीयविधां

ज्ञात्वा कृत्वा कर्म यथाक्रमम् । परित्रायेत चात्मानं

तदोत्साहक्षयो रिपोः ॥ ८ ॥

कण्टकान्बालवृक्षेभ्यः उद्धरेन्नोद्धरेद्यदि ।

वृक्षस्य वार्धके प्राप्ते विष्येद्वस्तं सकण्टकैः ॥ ९ ॥

औद्धत्यं क्रुद्धशत्रूणां असमर्थो व्यपोहितुम् ।

श्वासमात्रेण भूपः स जीवतीत्येव निश्चयः ॥ १० ॥

23

178

திருக்குறள்

1. நிழல்நீரும் இன்ஞத இன்ஞ;
தமர்நீரும்

இன்ஞஆம் இன்ஞ செயின்.

2. வாள்போல் பகைவரை அஞ்சற்க;
அஞ்சுக

கேள்போல் பகைவர் தொடர்பு.

3. உள்பகை அஞ்சித்தன் காக்க;
உலைவிடத்து

மண்பகையின் மாணத் தெறும்.

4. மனம்மாணா உள்பகை தோன்றின்
இனம்மாணா

ஏதம் பலவும் தரும்.

5. உறன்முறையான் உள்பகை
தோன்றின் இறன் முறை
ஏதம் பலவும் தரும்.

[யான்

6. ஒன்றுமை ஒன்றியார் கண்படிள்

எஞ்ஞான்றும்

பொன்னுமை ஒன்றல் அரிது.

7. செப்பின் புணர்ச்சிபோல் கூடினும்

கூடாதே

உள்பகை உற்ற குடி.

8. அரம்பொருத பொன்போலத் தேயும்
துள்பகை உற்ற குடி.

உரம்பொரு

9. எள்பக வன்ன சிறுமைத்தே ஆயினும்
உள்பகை உள்ளதாம் கேடு.

10.

உடம்பா டிலாதவர் வாழ்க்கை குடங்கருள்
பாம்போடு டுன்உறைந் தற்று.

வினாக்கள்

८९. ॥ आन्तरद्वेषः ॥

आदौ सौख्यप्रदे नीरच्छाये पश्चात्सुदुःखदे । तथाविधाः
स्वकीयाश्च दुःखं दधुरनारतम् ॥ १ ॥ खड्गवत्क्रूरकर्मभ्यो
न भीतिं प्राप्नुयान्नरः । सुहृद्वेषधराच्छत्रोर्विभीयात्सर्वदा
पृमान् ॥ २ ॥ अन्तर्गतविरोधेभ्यो रक्षेदात्मानमञ्जसा ।
नो चेद्ब्रन्येत तैः काले घटश्चक्रयसिना यथा ॥ ३ ॥
निगूढश्चेद्भवेद्वेषः सर्वेषां भूभृतं प्रति ।
बान्धवा अपि भूपस्य शत्रवः स्युः सुनिश्चितम् ॥ ४ ॥
यमुद्दिश्य विशालास्ति बन्धूनां गूढशत्रुता ।
अत्याहितसहस्राणि भवेद्युस्तस्य भूपतेः ॥ ५ ॥ यस्य
बान्धवगोष्ठीषु जायेत कलहो यदि । स एवावनिनाथस्य
निधनं स्यान्न संशयः ॥ ६ ॥ मञ्जूषावरणे वा स्युः
एकस्मिन्भवने जनाः । यदि प्रच्छन्नवैरास्स्युरैक्यं तेषु न
जायते ॥ ७ ॥ एकत्र वसतां नृणां प्रच्छन्नद्वेषसंभवे ।

क्षयमेति बलं तत्र परशुच्छिन्नलोहवत् ॥ ८ ॥ तिलखण्ड
 इवाल्पापि प्रच्छन्ना या विपक्षता । तस्या जायेत
 विस्तीर्णा क्षेमक्षयपरंपरा ॥ ९ ॥ शत्रुभिः सह संवास
 एकत्र भवने यदि । फणिना सहवासस्य कुटीरे तुल्यतां
 व्रजेत् ॥ १० ॥

180

திருக்குறள்

90. பெரியாரைப்

பிழையாமை

1. ஆற்றுவார் ஆற்றல் இகழாமை
போற்றுவார்

போற்றலுள் எல்லாம் தலை.

2. பெரியாரைப் பேணு தொழுகின்
பெரியாரால்

பேரா இடும்பை தரும்.

3. கெடல்வேண்டின் கேளாது செய்க
அடல்வேண்டின்

ஆற்று பவர்கண் இழுக்கு.

4. கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றால்
ஆற்றுவார்க்

காற்றூதார் இன்னா செயல்.

5. யாண்டுச்சென் றியாண்டும்
உளர்ஆகார் வெந்துப்பின்
வேந்து செறப்பட்டவர்.

6. எரியால் கடப்படினும் உய்வுண்டாம்;
உய்யார்

பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகு வார்.

7. வகைமாண்ட வாழக்கையும்
வான்பொருளும் என்
தகைமாண்ட தக்கார் செறின்.
[ன்னும்

8. குன்றன்னார் குன்ற மதிப்பின்
குடியொடு

நின்றன்னார் மாய்வர் நிலத்து.

9. ஏந்திய கொள்கையார் சீறின்
இடைமுரிந்து

வேந்தனும் வேந்து கெடும்.

10. இறந்தமைந்த சார்புடையர் ஆயினும்
உய்யார்

சிறந்தமைந்த சீரார் செறிந்.

विष्णुसूक्त

181

९०. ॥ अप्रियाचरणं गुरुणाम् ॥

न कदाप्यवमन्येरन्ये प्रभावान्महात्मनाम् ।

तेषामभिभवाभाव आत्मसंरक्षणं परम् ॥ १ ॥ अनाहत्य
महान्तं ये चरन्त्यत्राल्पचेतनाः ।

तेषामपरिहार्याणि दुःखान्याशु भवन्त्यहो ॥ २ ॥

योऽतिक्रूरान् रिपून्हन्यात्तस्यानिष्टं चरेद्यदि ।

आत्महानिमनाहत्य विना नीतिं तदाचरेत् ॥ ३ ॥

प्रबलानां व्यथाः कुर्युर्यद्यशक्ताः कदापि वा । तदा हस्तस्य
संज्ञाभिर्यममेवाह्वयन्ति ते ॥ ४ ॥ महाप्रतापभूषानां

क्रोधपात्रं भवन्ति ये ।

அந்ந்ரேணாந்தகம் தेषாं ஶரணம் நாஸ்தி குத்ரசித் ॥ ௫ ॥

தாவானலாபிஶ்ருதஸ்ய ரக்ஷா கேனாபி சம்ஶேத் ।

தபஸ்விஶ்யோஶ்பரா஢்ஸ்ய ந சா கேனாபி சம்ஶேத் ॥ ௬ ॥

ஷாபானுக்ர஢்஢ாதாரஃ குப்யேயுர்யதி ஶ்ருதே ।

தநதான்யசமூ஢்ஷே ஶ்ரஶ்டுஃ கிம் தஸ்ய ஶ்ருதேஃ ॥ ௭ ॥

மேரதுல்யதாஶாவானாं த்ஷயமித்ஷந்தி யே நராஃ ।

தே

சர்வே நிதனம் யான்தி தத்ஷ்ணே தநகர்விதாஃ ॥ ௠ ॥ யதி

தாத்ரம் ஶவேத்கத்ரித் கோதஸ்யோக்ரதபஸ்விநாம் । ன்஢்ரோஶபி ச

த்ருதஸ்தானஃ தாந்ருயா஢்ததமாं கதிம் ॥ ௩ ॥ ச

சமூ஢்ஸ஢ாயோஶபி தாந்ருயா஢்஢ுர்க்தி தராம் ।

(உத்தராத்ரம் ந ஢்ஸ்யதே)

॥ ௧௦ ॥

182

திருக்குறள்

91. பெண்வழிச் சேறல்

1. மனைவிழைவார் மாண்பயன் எய்தார்;
வினைவிழைவார்

வேண்டாப் பொருளும் அது.

2. பேணுது பெண்விழைவான் ஆக்கம்
பெரியதோர்
நாணுக நாணுத் தரும்.

3. இல்லாள்கண் தாழ்ந்த இயல்பின்மை
எஞ்ஞான்றும்
நல்லாருள் நாணுத் தரும்.

4. மனையாளை அஞ்சும் மறுமையி லாளன்
வினையாண்மை வீறெய்தல் இன்று.

5. இல்லாளை அஞ்சுவான் அஞ்சுமற்
றெஞ்ஞான்றும்
நல்லார்க்கு நல்ல செயல்.

6. இமையாரின் வாழினும் பாடிவரே
இல்லாள்
அமைஆர்தோள் அஞ்சு பவர்.

7.

பெண்ஏவல் செய்தொழுகும் ஆண்மையின்
பெண்ணே பெருமை உடைத்து.

நாணு

[டைப்

8. நட்பார் குறைமுடியார் நன்றுற்றார்
பெட்டாங் கொழுகு பவர்.

நல்நுதலாள்

9.

அறவினையும் ஆன்ற பொருளும் பிறவினையும்
பெண்ஏவல் செய்வார்கண் இல்.

10. எண்சேர்ந்த நெஞ்சத் திடன்மடையார்க் கெஞ்ஞான்
பெண்சேர்ந்தாம் பேதைமை இல். [அம்

திரவங்குரல்

183

௯௧. ॥ स्त्रीवशवर्तित्वम् ॥

ये नराः स्त्रीवचोबद्धा स्वस्वातन्त्र्यबहिष्कृताः ।

मध्यस्थाभ्यां पुमर्थाभ्यां हीना मृगगणैः समाः ॥ १

॥ भार्यया गौरवं स्वेषां मन्वानाः पुरुषाधमाः ।

तेषां भूयांसि वित्तानि भवेयुर्हीकराणि हि ॥ २ ॥

भार्यालालाटिको यः स्यात् पुरुषो धैर्यवर्जितः ।

तेन विद्वत्सभां प्राप्तुं भाव्यं लज्जालुता ध्रुवम् ॥ ३ ॥

परलोकफलप्राप्तिर्यतः स्त्रीभीरुकस्य न ।

ततस्तत्कृतकार्याणां कीर्तिलेशोपि नो भवेत् ॥ ४ ॥

ये भार्यायाः परां भीतिं प्राप्नुवन्ति नराधमाः । ते

स्वार्जितेन वित्तेन साधुसंतर्पणक्षमाः ॥ ५ ॥
 वसन्तोऽशीह नाकस्था वीरा इव मुदान्विताः ।
 वधूश्चुजबलाद्भीता गौरवं नैव यान्त्यहो ॥ ६ ॥
 निजपत्नीवियोगं यो वहेन्न निरपत्रपः ।
 पौरुषात्तस्य सत्रीडं कुलस्त्रीत्वं वरं किल ॥ ७ ॥
 भार्याज्ञामनुसृत्यैव कर्म कुर्वन्ति ये नराः ।
 न शक्ता रक्षितुं मित्रं धर्मं वा समुपार्जितुम् ॥ ८ ॥
 धर्मार्थकामरूपं यत्पुरुषार्थत्रयं भुवि ।
 तल्लब्धुमक्षमास्ते हि ये कलत्राद्भिघ्नसेवकाः ॥ ९ ॥
 सत्कर्मण्यनुरक्तानां धनाढ्यानां कदापि न ।
 अज्ञानासक्तिसंमोहः प्रमादेनापि संभवेत् ॥ १० ॥

184

திருக்குறள்

92. வரைவின் மகளிர்.

1. அன்பின் விழையார் பொருள்விழையும்

ஆய்தொடியார்

இன்சொல் இழுக்குத் தரும்.

2. பயன் தூக்கிப் பண்புரைக்கும் பண்பின்
மகளிர்

நயன் தூக்கி நள்ளா விடல்.

3. பொருள்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்கம்
இருட்டறை

ஏதில் பிணம்தழீஇ அற்று.

[யில்

4. பொருள்பொருளார் புன்நலம் தோயார்
அருட்

ஆயும் அறிவி னவர்.

[பொருள்

5. பொதுநலத்தார் புன்நலம் தோயார்
மதிநலத்தின்

மாண்ட அறிவி னவர்.

6. தம்நலம் பாரிப்பார் தோயார்

தகைசெருக்கிப்

புன்நலம் பாரிப்பார் தோள்.,

7.

நிறைநெஞ்சம் இல்லவர் தோய்வர் பிறநெஞ்சின்
பேணிப் புணர்பவர் தோள்.

8. ஆயும் அறிவினர் அல்லார்க்கு

அணங்கென்ப

மாய மகளிர் முயக்கு.

9. வரைவிலா மாண்இழையார்

பூரியர்கள் ஆழும் அளறு.

மென்தோள் புரைஇலாப்

10. இருமனப் பெண்டிரும் கள்ளும் கவறும்
திருநீக்கப் பட்டார் தொடர்பு.

९२. ॥ स्वैरिणी ॥

विनानुरागं द्रव्यार्थं प्रीतियुक्तवचोनिभम् ।

वेश्याया यद्वचस्तद्वि पुंसो दुःखकरं भवेत् ॥ १ ॥ पुंसो

वित्तावधिं ज्ञात्वा यावद्वित्तापकर्षणम् ।

तावदात्मगुणश्लाघां तत्परां गणिकां त्यजेत् ॥ २ ॥

योषितां धनलुब्धानां परिष्वङ्गो रहस्थले ।

सान्धकारगृहे न्यस्तप्रेताश्लेषसमः स्मृतः ॥ ३ ॥

केवलार्थपरा वेश्या पुण्यवित्ताभिकांक्षिणः ।

न दृशापि स्पृशेद्युस्ते देहसङ्गो तु का कथा ॥ ४ ॥

शुद्धविद्याधनाः शुद्धा ये दोषगुणचिन्तकाः ।

अङ्गनां न स्पृशन्त्येते बहुस्वामिकविग्रहाम् ॥ ५ ॥

गाननर्तनलावण्यैः वित्तचित्तापहारिकाम् ।

गणिकां नाभिवाञ्छेयुः भूतले कीर्तिकांक्षिणः ॥ ६ ॥

पदार्थान्तरलोभेन संभोगे साभिलाषिणीः ।
 काम्यवेषधरा वेश्याः सेवन्ते लघुचेतसः ॥ ७ ॥
 कामिनीकैतवं ज्ञातुं अशका ये नराधमाः ।

तेषां प्राणापहर्त्री हि गणिकाख्या निशाचरी ॥ ८ ॥
 भूषणैर्भूषिताङ्गीनां वेश्यानां मृदुबाहवः ।
 निमज्जनाय मन्दानां निर्मिता निरयोत्तमाः ॥ ९ ॥
 त्यक्तानां सर्वथा लक्ष्म्या पापानां अल्पचेतसाम् । स्त्री
 मद्यं द्यूतमित्येतत्त्रितयं प्रीतिभाजनम् ॥ १० ॥

24

186

திருக்குறள்

93. கள்ளுண்ணாமை.

1. உட்கப் படாஅர் ஒளிஇழப்பர்
எள்ளான்றும்

கள்காதல் கொண்டொழுது வார்.

2. உண்ணற்க கள்கை; உணில்உண்க

சான்றோரான்

எண்ணப் படவேண்டா தார்.

3. ஈன்றாள் முகத்தேயும் இன்னாதால்;
என்மற்றுச்

சான்றோர் முகத்துக் களி?

4.

நாண்என்னும் நல்லாள் புறம்கொடுக்கும்
பேணப் பெருங்குற்றத் தார்க்கு.

கள்ளன்னும்

5. கையறி யாமை உடைத்தே
பொருள்கொடுத்து

மெய் அறி யாமை கொளல்.

6. துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லர்;
எஞ்ஞான்றும்

நஞ்சுண்பார் கள்உண் பவர்.

7. உள்ஒற்றி உள்ஊர் நகப்படுவர்

எஞ்ஞான்றும்

கள்ஒற்றிக் கண்சாய் பவர்.

8.

களித்தறியேன் என்பது கைவிடுக; நெஞ்சத்
தொளித்ததூஉம் ஆங்கே மிகும்.

9.

களித்தானைக் காரணம் காட்டுதல் கீழ்நீர்க்
குளித்தானைத் தீத்துரீஇ அற்று.

10. கள்உண்ணப் போழ்தில் களித்தானைக் காணும்கால்
உள்ளாண்கொல் உண்டதன் சோர்வு.

சுரபாநவீரணம்

187

௨௩. ॥ சுரபாநவீரணம் ॥

सुरापानरता भूपा न गण्यन्तेऽभिधातिभिः ।
किञ्च तेषां प्रतापश्च मालिन्यं याति नित्यशः ॥ १ ॥ न
पिबेयुः सुरां केऽपि छलेनापि कदाचन ।
पिबेयुश्चेत्तदा गर्हां प्राप्नुवन्ति नराधमाः ॥ २ ॥
सुरापः पुरुषो लोके मातुरप्यप्रियो भवेत् ।
किमु वक्तव्यमन्येषां पूज्यानां महतामिति ॥ ३ ॥
लज्जैव लज्जिता भूत्वा पानशौण्डमुखेक्षणे ।
पराङ्मुख्यपि तं त्यक्त्वा सुदूरमपसर्पति ॥ ४ ॥
मदिरापानजं मोहं यं क्रीणात्यतिमूढधीः ।
तप्तस्य दुःखदं पक्वं फलं प्राक्तनकर्मणः ॥ ५ ॥
निद्रालुश्च परासुश्च प्राप्नुतः प्रायशस्तुलाम् ।
तथा तुल्यौ स्मृतिभ्रंशे सदाक्ष्वेलपमद्यपौ ॥ ६ ॥
छन्नेन मद्यपानेन यो मतिभ्रंशमाप्नुयात् ।
अवलोक्य मतिभ्रष्टं सर्वे पापं हसन्ति तम् ॥ ७ ॥
सुरां पीत्वा रहः पश्चान्न पिबामीति मा वद ।

प्रच्छन्नं कैतवं भूय यत आविर्भवेद् ध्रुवम् ॥ ८ ॥

यो मूढो मद्यपं मत्तं सत्पथं नेतुमिच्छति ।

स समानः प्रतीपेन जलमग्नं विचिन्वता ॥ ९ ॥

स्वपानाभाववेलायां दृष्ट्वा पानेन मोहितम् ।

ममापि स्थितिरेवं स्यात्पापीत्यं की न बुध्यते ॥ १० ॥

188

திருக்குறள்

94. குது.

1. வேண்டற்க வென்றிடினும் குதினை;
வென்றதூஉம்
தூண்டில்பொன் மீன்விழுங்கி யற்று.
2. ஒன்றெய்தி நூறிழிக்கும் குகர்க்கும் உ.
ண்டார் உல்
நன்றெய்தி வாழ்வதோர் ஆறு?
3. உருள்ஆயம் ஓவாது கூறின் பொருள்
ஆயம்
போஒய்ப் புறமே படும்.
4. சிறுமை பலசெய்து சீர்அழிக்கும்
குதின்

வறுமை தருவதொன் றில்.

5. கவறும் கழகமும் கையும் தருக்கி
இவறியார் இல்லாகி யார்.

6. அகடாரார் அல்லல் உழப்பார்
தென்னும்

முகடியான் மூடப்பட்டார்.

7. பழகிய செல்வமும் பண்பும் கெடுக்கும்
கழகத்துக் காலை புகின்.

8.

பொருள்கெடுத்துப் பொய்மேல் கொளீஇ
தல்லல் உழப்பிக்கும் சூது.

அருள்கெடுத்

9. உடைசெல்வம் ஊன் ஒளி கல்விஎன்
றைந்தும்
அடையாவாம் ஆயம் கொளின்.

இழத்தொறுஉம் காதலிக்கும். குதேபோல் தன்பம்
உழத்தொறுஉம் காதற் றுயிர்.

तिरुक्कुरவ்

189

९४. ॥ धूतम् ॥

न धूतं प्रार्थयेत्कोऽपि जयशीलोऽपि कर्हिचित् । वित्तं
तेनार्जितं पुंसो बाडिशेन समं भवेत् ॥ १ ॥

लब्ध्वादावेकमज्ञानात् पश्चानष्टशतास्ततः ।

धर्मकामौ न तद्वित्ताद्धूतकृद्वशगौ ध्रुवम् ॥ २ ॥ नक्तंदिवं
रतिर्धूते स्याच्चेत्सर्वं सहा(मही?)पतेः । आयकोषाबुभौ

तस्य ब्रजेतां रिपुमन्दिरम् ॥ ३ ॥ विविधातिप्रदं नृणां
 समस्तख्यातिनाशकम् । नान्यत्संहृश्यते लोके समं द्यूतेन
 शक्तिमत् ॥ ४ ॥ निर्धना एव ते भूपाः धनलुब्धा
 दिवानिशम् । द्यूतशालां तथा द्यूतं सेवन्ते ये कुबुद्धयः ॥
 ५ ॥ अक्षक्रीडेत्यलक्ष्म्याक्षिवीक्षणाधीनमानवाः ।
 दारिद्र्योपहता भूत्वा निरयं यान्ति शाश्वतम् ॥ ६ ॥
 कुलक्रमागतैश्वर्यं चिररूढं च गौरवम् ।
 द्यूतशालानिषेविभ्यो भूपेभ्यो याति दूरतः ॥ ७ ॥
 आश्रितानां धनं हत्वा प्रीतिमुत्पाद्य कैतवे । हत्वा
 धर्मरुचिं तेभ्यो दत्ते ह्यक्षवती व्यथाम् ॥ ८ ॥ वस्त्रं वित्तं
 समज्ञा च भोज्ये विद्येति पञ्चकम् । न तन्निकटमभ्येति
 नित्यं यो रमते पणे ॥ ९ ॥
 वित्तनाशेऽपि धूर्तानां रतिर्द्यूते व्यथोत्कटा ।
 तथा प्रीतिभरो देहे व्याधिभिः पीडितात्मनः ॥ १० ॥

1. மிகினும் குறையினும்
நோய்செய்யும் நூலோர்

வளிமுதலா எண்ணிய மூன்று.

2. மருந்தென வேண்டாவாம்
தற்றது போற்றி உணின்.

யாக்கைக் கருந்திய

3. அற்றால் அளவறிந் துண்க;
அஃதுடம்பு

பெற்றான் நெடிதுய்க்கும் ஆறு.

4. அற்ற தறிந்து கடைப்பிடித்து
மாறல்ல

துய்க்க துவரப் பசித்து.

5. மாறுபா டில்லாத உண்டி
மறுத்துண்ணின்

ஊறுபா டில்லை உயிர்க்கு.

6.

இழிவறிந் துண்பான்கண் இன்பம்போல் நிற்கும்
கழிபேர் இரையான்கண் நோய்.

7. தீஅள வன்றித் தெரியான்
பெரிதுண்ணின்

நோய்அள வின்றிப் படும்.

8. நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி
அதுதணிக்கும்

வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்.

9. உற்றான் அளவும் பிணிஅளவும்
காலமும்

கற்றான் கருதிச் செயல்.

10. உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்துழைச்
செல்வானென்

றப்பால்நால் கூற்றே மருந்து.

९५. ॥ मेषजम् ॥

न्यूनाधिकतया नृणां चेष्टिताहारयोर्भवेत् ।

आयुर्वेदोक्तवातादिरोगाणां त्रयमात्मनि ॥ १ ॥

भुक्तान्तजरणं ज्ञात्वा पश्चाद्भुङ्क्ते च यः सुधीः ।

कायस्तस्य न भैषज्यमपेक्षेत कदाचन ॥ २ ॥

जिजीविषेच्चिरं भूमौ यदि देही यथासुखम् ।

सदाश्रीयाद्धितं भक्तं भुक्तपूर्वमिति स्मरन् ॥ ३ ॥

भुक्तपूर्वं परिज्ञाय बुभुक्षाचोदितो यदि ।

शरीरानुगुणं भोज्यं भक्षयेत्तुष्टचेतसा ॥ ४ ॥

रसज्ञालालसं च्छित्वा सुभोज्यं येन भुज्यते ।

बाधात्रयविनिर्मुक्तः तस्य देहो निरामयः ॥ ५ ॥

यथा सौख्यानि दीर्घाणि दृश्यन्ते मितभोक्तरी ।

तथा दुःखानि नित्यानि वर्धन्तेऽमितभोक्तरी ॥ ६ ॥

யோ஽விமூஷநமஸ்தீயாஜ்ஜாடரஹிவலாவலம் ।
 நிரந்தரம் வசேதஸ்மிந் ஆமயானாं பரंपரா ॥ ௭ ॥
 ரோகம் ரோகஸ்ய கார்யம் ச காரணம் ச சிகித்சனம் ।
 சத்வார்யேதானி விஜ்ஞாய சிகித்சாமாசரேஹிஷக் ॥ ௮ ॥ ரோகம்
 ரோகஸ்ய மானம் ச ப்ரேக்ஷ்ய காலம் சிகித்சகஃ ।
 ப்ரயுஜ்ஜீதாத் மைஷஜ்யம் ஆயுர்வேதோக்தாஸநைஃ ॥ ௯ ॥
 மிஷரமேஷஜரஹஸ்தத் ததா மைஷஜ்யகாரகஃ ।
 எவம் சதுர்விதம் மாத்ரி வேத்யாஸ்த்ரநிவந்தனம் ॥ ௧௦ ॥

192

திருக்குறள்

96. குடிமை.

1. இற்பிறந்தார் கண்அல்ல தில்லை
இயல்பாகச்
செப்பமும் நாணும் ஒருங்கு.
2. ஒழுக்கமும் வாய்மையும்
நாணும் இம் மூன்றும்

இழுக்கார் குடிப்பிறந்தார்.

3. நகைசுவை இன்சொல் இகழாமை
நான்கும்

வகைஎன்ப வாய்மைக் குடிக்கு.

4. அடுக்கிய கோடி பெறினும்
குடிப்பிறந்தார்

குன்றுவ செய்தல் இலர்.

5. வழங்குவ துள்வீழ்ந்தக் கண்ணும்
பழங்குடி

பண்பில் தலைப்பிரிதல் இன்று.

6. சலம்பற்றிச் சால்பில செய்யார்மா
சற்ற

குலம்பற்றி வாழ்தும்என் பார்.

7. குடிப்பிறந்தார் கண்விளங்கும்
குற்றம் விசம்பின்

மதிக்கண் மறுப்போல் உயர்ந்து.

8. நலத்தின்கண் நாரின்மை
தோன்றின் அவனைக்

குலத்தின்கண் ஐயப் படும்.

9. நிலத்தில் கிடந்தமை கால்காட்டும்

; காட்டும்

குலத்தில் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்.

10. நலம்வேண்டின் நாண்உடைமை

வேண்டும் ; குலம்

வேண்டுக யார்க்கும் பணிவு.

[வேண்டின்

तिरुक्कुरळै

193

९६. ॥ अभिजात्यम् ॥

ब्रीडार्जवे गुणौ यत्र विद्येते मिलितौ सदा ।

अभिजातः स एव स्यान्नान्यो लोकोऽस्त्यनीदृशः ॥ १

॥ सदाचारस्त्रयासत्यमित्येतत्त्रितयं नरे ।

अभिजाते स्वतः सिद्धं नैव शास्त्रमपेक्षते ॥ २ ॥

विश्राणनं मुखोल्लासः निन्दाभावः सुभाषितम् ।

चत्वार्येतानि चिह्नानि सत्कुलोद्भूतदेहिनाम् ॥ ३ ॥

महावंशोद्भवा वित्ते प्राप्नुवत्यपि कोटिशः ।

नाकार्येषु प्रवर्तन्ते हेलनार्हेषु कामतः । ४ ॥

प्रयच्छेयुरपि स्तोकं महाकुलसमुद्भवाः ।

प्रशंसार्हगुणास्तेषां नाधिगच्छन्ति विक्रियाम् ॥ ५ ॥

कुलक्रमागतख्याते हानिलेशमनीप्सवः ।

दुर्गतावप्ययुक्तानि न कर्माण्याचरन्ति हि ॥ ६ ॥

महाकुलप्रसूतानां स्खलितं स्वल्पमप्यहो ।

कलङ्क इव सोमस्य पृथुलं दृश्यते जनैः ॥ ७ ॥

धार्मिके चेन्न सौजन्यं सर्वे पामरपण्डिताः ।

कौलीने तस्य सन्देहं अनिवार्यं भजन्त्यहो ॥ ८ ॥

रीतिर्यथा प्ररोहेण क्षेत्राणां ज्ञायते दृढम् ।

प्रशस्ताभिस्तथा वाग्भिः ज्ञायते सत्कुलीनता ॥ ९ ॥

शुभाकांक्षी सदा व्रीडां समालिङ्गेन्मुदान्वितः ।

आभिजात्यामिकांक्षी च भवेत्सप्रश्रयः सदा ॥ १० ॥

97. மானம்.

1. இன்றி அமையாச் சிறப்பின ஆயினும்
குன்ற வருப விடல்.
2. சீரினும் சீரல்ல செய்யாரே சீரொடு
பேராண்மை வேண்டு பவர்.
3. பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல்; சிறிய
சுருக்கத்து வேண்டும் உயர்வு.
4. தலையின் இழிந்த மயிர்அனையர் மாந்தர்
நிலையின் இழிந்தக் கடை.
5. குன்றின் அனையாரும் குன்றுவர் குன்றுவ
குன்றி அனைய செயின்.
6. புகழ்இன்றால் புத்தேள்நாட் டுய்யாதால்
என்மற்

றிகழ்வார்பின் சென்று நிலை ?

7. ஓட்டார்பின் சென்றொருவன் வாழ்தலின்
அந்நிலையே

கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று.

8. மருந்தோமற் றுன்னும்பும் வாழ்க்கை
பெருந்தகைமை

பீடழிய வந்த இடத்து ?

9. மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்.

10. இனிவரின் வாழாத மானம் உடையார்
ஒளிதொழு தேத்தும் உலகு.

अपि सम्राट्पदं प्राप्तः कुलन्यूनत्वकारकाः ।

न कदाचित् क्रियाः कुर्यात्सुधीः केवलकुत्सिताः ॥ १ ॥

प्रतिष्ठान्वेषिणः सर्वे सत्कारेण समं भुवि ।

न कुर्युर्हीनकर्माणि कुलनाशोन्मुखानि हि ॥ २ ॥ समृद्धौ

विनयः पुसां भूषणं परमं मतम् ।

तथा दरिद्रतायां च भूषणं स्यात्प्रगल्भता ॥ ३ ॥

स्थानात्समुच्छ्रिताद्भ्रष्टाः कुलीनाः पुरुषा भुवि ।

समीक्षन्ते सदा तुल्याः शिरोभ्रष्टशिरोरुहैः ॥ ४ ॥

महीध्रा इव गोत्रेण सोच्छ्राया अपि मानवाः । नीचा

भवेयुरल्पेन लोककुत्सितकर्मणा ॥ ५ ॥ सावमन्तुः

पुरोभागे मानमुत्सृज्य तिष्ठतः ।

इहलोके परत्रापि कीर्तिलेशो न विद्यते ॥ ६ ॥

स्वावमन्तृजनाल्लब्धधनेन प्राणरक्षणान्न ।

मरणं तत्पुरोभागे वरं मानवतां नृणाम् ॥ ७ ॥ मानहानौ

प्रसक्तायां शरीरस्याभिरक्षणम् ।

भाविस्वीयमृतिव्याधेः भेषजत्वं व्रजेन्नु किम् ॥ ८ ॥

एकवालस्य विच्छेदे चमरी म्रियते यदा ।
 तथा मानधनो लोके म्रियते मानहानितः ॥ ९ ॥ प्राप्ते
 परिमवे सन्तः प्राणत्यागपराः खलु । ततस्तेषां
 यशःकायान्प्रशंसन्ति सदा नराः ॥ १० ॥

196

திருக்குறள்

98. பெருமை.

1. ஒளிஒருவற் குள்ள வெறுக்கை;
இளிஒருவற்
கஃதிறந்து வாழ்தும் எனல்.
 2. பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்;
சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.
 3. மேல்இருந்தும் மேல்அல்லார்
மேல்அல்லர்; கீழ்இருந்
கீழ்அல்லார் கீழ்அல் லவர்.
- [தும்
4. ஒருமை மகளிரே போலப்
பெருமையும்

தன்னைத்தான் கொண்டொழுகின்
உண்டு.

5. பெருமை உடையவர் ஆற்றுவார்
ஆற்றின்

அருமை உடைய செயல்.

6. சிறியார் உணர்ச்சியுள் இல்லை;
பெரியாரைப்

பேணிக்கொள் வேம்என்னும்
நோக்கு.

7. இறப்பே புரிந்த தொழிற்கும்
சிறப்பும்தான்

சீர்அல் லவர்கண் படிந்.

8. பணியுமாம் என்றும் பெருமை;
சிறுமை

அணியுமாம் தன்னை வியந்து.

9. பெருமை பெருமிதம் இன்மை;
சிறுமை

பெருமிதம் ஊர்ந்து விடல்.

10. அற்றம் மறைக்கும் பெருமை;

१८. ॥ गुरुत्वम् ॥

सुदुष्करेषु कार्येषु सोत्साहत्वं परं धनम् ।
 तथाविधेषु कार्येषु दोषोऽनुत्साहता ध्रुवम् ॥ १ ॥
 सर्वसाधारणं जन्म गौरवागौरवे पुनः ।
 कर्मोत्कर्षापकर्षाभ्यां भवतः पुरुषेषु ते ॥ २ ॥
 अधमश्चेत्तमस्थानस्थित्या नोत्तमतां व्रजेत् ।
 तथोत्तमोऽपि नीचस्थः स्वोत्तमत्वान्न हीयते ॥ ३ ॥
 पतिव्रता सदा योषित् यथा स्वं स्वेन रक्षति । तथा स्वं
 रक्षता स्वेन स्वयं सिद्धा गरिष्ठता ॥ ४ ॥ महाशयाः
 सदाचारा मानवा मञ्जुभाषिणः ।
 अन्यैः सुदुष्करं कर्म कुर्युरायासवर्जिताः ॥ ५ ॥

उपासेमहि तान्नित्यं इति चिन्ता कदापि च ।

क्षुद्राणां हृदये सत्यं न भवेत्पापजन्मनाम् ॥ ६ ॥ अल्पः
स्वदुर्लभं लोके महाश्रयमवाप्तावान् ।

गौरवात्स्वाश्रयाल्लब्धादर्पमुद्रहति स्फुटम् ॥ ७ ॥ प्रश्रिता
एव सर्वत्र सश्रीका अपि सात्विकाः । तामसास्तु सदा
स्वेषां औद्धत्यं ख्यापयन्त्यहो ॥ ८ ॥ सत्सु हेतुषु गर्वस्य
गौरवं स्याददृप्तता ।

अभावे दर्पहेतूनां दर्पः स्यादल्पतास्पदम् ॥ ९ ॥ सन्तो
हि परकीयानां दोषाणां च्छादने रताः । असन्तः
परकीयानां दोषाणां तु प्रकाशने ॥ १० ॥ 198

திருக்குறள்

99. சான்றொண்கை.

கடன்என்ப நல்லவை எல்லாம் கடன் அறிந்து
சான்றுண்மை மேற்கோள் பவர்க்கு.

2. குணநலம் சான்றோர் நலனே; பிறநலம்
எந்நலத் துள்ளதூஉம் அன்று.

3. அன்புநாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம்
வாய்மையொ

டைந்துசால் பூன்றிய தூண்.

4.

கொல்லா நலத்தது நோன்மை; பிறர்தீமை
சொல்லா நலத்தது சால்பு.

5. ஆற்றுவார் ஆற்றல் பணிதல்;
அதுரான்றோர்

மாற்றுரை மாற்றும் படை.

6. சால்பிற்குக் கட்டளை யாதெனில் தேர்
ல்வி

துலைஅல்லார் கண்ணும் கொளல்.

7. இன்னுசெய் தார்க்கும் இனியவே

செய்யாக்கால்

என்ன பயத்ததோ சால்பு?

8. இன்மை ஒருவற் கிளிவன்று
சால்பென்னும்

திண்மைஉண் டாகப் பெறின்.

9. ஊழி பெயரினும் தாம்பெயரார்
சான்றுண்மைக்

காழி எனப்படு வார்.

10. சான்றவர் சான்றுண்மை குன்றின்
இருநிலந்தான்

தாங்காது மன்றோ பொறை.

तिरुक्कुरல்

199

९९. ॥ परिपूर्णता ॥

स्वानुरूपक्रिया ज्ञात्वा ये कर्तुं प्रभवश्च ताः ।

ते सर्वगुणसंपन्ना इति विद्यावतां मतम् ॥ १ ॥

विदुषां सद्गुणैरेव शोभास्यात्सुमनोहरा ।

अङ्गसौष्ठवजाता तु नैव शोभा प्रकीर्तिता ॥ २ ॥

कृपाप्रीत्युपकारश्च सत्यं लज्जति पञ्चकम् ।

नीतिविद्धिः बुधैः प्रोक्तं सद्गुणस्तंभपञ्चकम् ॥ ३ ॥

अहिंसा परमो धर्मः सैव श्रेष्ठं तपः स्मृतम् ।

गुणानामुत्तमः प्रोक्तः परदोषाप्रकाशनम् ॥ ४ ॥

कार्यसाधनसामर्थ्यं सहायोपार्जनं मतम् ।

अशत्रूकरणे शत्रोरुपायो नम्रता मता ॥ ५ ॥

गुणोत्कर्षपरीक्षायां स एव निकषोपलः ।

यन्नीचकृतधिकारसहनं सत्कृतेरिव ॥ ६ ॥

यदि न क्रियते पुंभिः अपकर्तुरपक्रिया ।

तदा तद्धार्मिकत्वस्य फलं किमिति चिन्त्यताम् ॥ ७ ॥

धार्मिकत्वं बलं यस्य पुरुषस्यास्ति भूतले ।

तस्याकिंचनभावेन न कापि न्यूनता भवेत् ॥ ८ ॥

धार्मिकत्वसमुद्रस्य कूलं धर्मप्रवर्तकाः ।

विपर्ययेऽपि कालस्य व्यत्ययं न व्रजन्त्यमी ॥ ९ ॥ यदा

गुणाढ्यः पुरुषो दोषलेशस्य भाजनम् ।

100. பண்புடைமை

1. எண்பதத்தால் எய்தல் எளிதென்ப
யார்மாட்டும்

பண்புடைமை என்னும் வழக்கு.

2. அன்புடைமை ஆன்ற குடிப்பிறத்தல்
இவ்விரண்டும்

பண்புடைமை என்னும் வழக்கு.

3. உறுப்பொத்தல் மக்கள்ஒப் பன்றால்;
வெறுத்தக்க

பண்பொத்தல் ஒப்பதாம் ஒப்பு.

4. நயனொடு நன்றி புரிந்த பயன்உடையார்
பண்புபா ராட்டும் உலகு.

5. நகைக உள்ளும் இன்றா திகழ்ச்சி;
பகைக உள்ளும்

பண்புள பாடறிவார் மாட்டு.

6. பண்புடையார்ப் பட்டுண் டிலகம்;
அதுஇன்றேல்

மண்புக்கு மாய்வது மன்.

7. அரம்போலும் கூர்மைய ரேனும்
மரம்போல்வர்

மக்கள்பண் பில்லா தவர்.

8. நண்பாற்றூர் ஆகி நயம்இல
செய்வார்க்கும்

பண்பாற்றூர் ஆதல் கடை.

9. நகல்வல்லர் அல்லார்க்கு மாஇரு ஞாலம்
பகலும்பால் பட்டன் றிருள்.

10. பண்பிலான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம்
நன்பால்

கலந்தீமை யால்திரிந் தற்று.

१००. ॥ सौजन्यम् ॥

अनिरोधेन दृश्यो यः पुरुषैर्दर्शनेच्छुभिः ।

सुलभं तस्य सौजन्यं नीतिशास्त्रविदो विदुः ॥ १ ॥ परेषु

सौहृदं यत्स्यात् कुले महति जन्म च ।

एतद्द्वयं सुपन्थाः स्यात् सौजन्यप्राप्तये नृणाम् ॥ २ ॥

गुणसाम्यकृतं साम्यं मनुष्याणां प्रकीर्तिनम् ।

अङ्गसाम्यकृतं तत्तु न साम्यं मन्वते बुधाः ॥ ३ ॥

नीतिं तदुक्तधर्मं च यः पुमाननुवर्तते ।

तदीयगुणसङ्घातं प्रशंसन्ति जनाः सदा ॥ ४ ॥

परिहासेऽप्यनौचित्यं सर्वदा दुःखदं भवेत् ।

विरोधः सत्सु यः प्राप्तः सोऽपि कल्याणदो भवेत् ॥ ५ ॥

॥ गुणवत्पुरुषस्थित्या लोकस्तिष्ठति सुस्थिरम् ।

तदभावे तु लोकानां मर्यादा लोपमाप्नुयात् ॥ ६ ॥ पुरुषा

बुद्धिमन्तोऽपि यदि सद्गुणवर्जिताः ।

तदा वृक्षसमा लोके कीर्त्यन्ते पुरुषाधमाः ॥ ७ ॥

அஸ்நிங்வேபு மனுஷ்யேபு சதா வித்வேபவத்ஸு ச ।
 ய: சௌஹ்வேன வ்ரேத ச கர்ஹிததமோ பவேத் ॥ ௮ ॥
 க்ருத்வா சர்வேபு ய: ஸ்நேஹ் நாஸ்துஷ்யதி மானவ: ।
 சர்வாஷ்யஹானி தஸ்ய ஸ்யு: ராத்ரிருபாஷ்யஸம்ஸயம் ॥ ௯ ॥
 பூர்வபூஷ்யவஸாத்ரபாப்தம் அவினிததநம் மஹத் ।
 மாக்ஜனே கல்மஸோபேதே ஸ்திதேன பயஸா ஸமம் ॥ ௧௦ ॥

26

202

திருக்குறள்

101. நன்றியில் செல்வம்.

1. வைத்தான்வாய் சான்ற பெரும்பொருள்
அஃதுண்

செத்தான்; செயக்கிடந்த தில்.

[ண்

2. பொருளான்ஆம் எல்லாம்என் றீயா
திவறும்

மருளான்ஆம் மாண்பு பிறப்பு.

3. ஈட்டம் இவறி இசைவேண்டா ஆடவர்
தோற்றம் நிலக்குப் பொறை.

4. எச்சம்என் றென்எண்ணும் கொல்லொ
ஒருவரால்

நச்சப் படாஅ தவன்.

5. கொடுப்பதூஉம் துய்ப்பதூஉம் இல்லார்க்
கடுக்கிய

கோடிஉண் டாயினும் இல்.

6. ஏதம் பெருஞ்செல்வம் தான் துவ்வான்
தக்கார்க்

நீதல் இயல்பிலா தான்.

7

[கொன்

7. அற்றார்க்கொன் றுற்றதான் செல்வம்
மிகநலம்

பெற்றாள் தமிழள்முத் தற்று.

8. நச்சப் படாதவன் செல்வம்
நடுஊருள்

நச்சு மரம்பழுத் தற்று.

9. அன்பொரீஇத் தன்செற்
 றறம்நோக்கா தீட்டிய
 ஒண்பொருள் கொள்வார் பிறர்.
10. சீர்உடைச் செல்வர் சிறுதுணி மாரி
 வறங்கூர்ந் தனைய துடைத்து.

तिरुक्कुरळ

203

१०१. ॥ अनुपकृतधनम् ॥

वित्तराशीन्समाहृत्य यः पूरयति तैर्गृहान् ।
 जीवन्नपि गतायुः स यदि तांस्तु न निर्विशेत् ॥ १ ॥
 सर्वसिद्धिप्रदं वित्तं इत्यज्ञानान्न यस्त्यजेत् ।
 तादृशभ्रान्तियुक्तः स पिशाचो जायते ध्रुवम् ॥ २ ॥
 भूभारः केवलं तेषामुद्भवः पापकर्मणाम् ।
 केवलार्थभारा येऽत्र निजख्यातिपराङ्मुखाः ॥ ३ ॥
 यं प्रत्यखिललोकानां सौहार्दं न भनागपि ।

निर्याणे सोऽतिदुःखार्तः किं पश्येत्साधितं स्वयम् ॥
 ४ ॥ ते एव दुर्गता लोके विशालविभवा अपि ।
 ये कृतान्तगृहान्यान्ति दानभोगपराङ्मुखाः ॥ ५ ॥ पात्रे
 न दीयते येषां द्रविणं नापि भुज्यते ।
 अस्वास्थ्यं अश्रुतं तेषां तदेवामरणं भवेत् ॥ ६ ॥ अप्रदाय
 दरिद्रेभ्यः स्थापितं धनमुत्तमम् ।
 अप्रत्तया गृहे रुद्धवृद्धया योषिता समम् ॥ ७ ॥
 अन्यैरनीप्सितस्येह पुरुषस्य धनं महत् ।
 पुटभेदनमध्यस्थकिंवाकफलसंमितम् ॥ ८ ॥
 यस्तु मित्राण्यनादृत्य धर्महीनो मितंपचः ।
 संचिनोत्पुज्ज्वलं वित्तं तस्य तद्ध्यियते परैः ॥ ९ ॥
 अल्पकालीनदारिद्र्यं श्रीमतां संभवेद्यदि ।
 सा प्रपञ्चशरण्यानां घनानां शुष्कता मता ॥ १० ॥

1. கருமத்தால் நாணுதல் நாணுத்
திருநுதல்

நல்லவர் நாணுப் பிற.

2. ஊண்உடை எச்சம் உயிர்க்கெல்லாம்
வேறல்ல;

நாண்உடைமை மாந்தர் சிறப்பு.

3. ஊனைக் குறித்த உயிர்எல்லாம்;
நாண்என்னும்

நன்மை குறித்தது சால்பு.

4. அணிஅன்றோ நாண்உடைமை
சான்றோர்க் கஃதின்

பிணிஅன்றோ பீடு நடை?

[தேல்

5. பிறர்பழியும் தம்பழியும் நாணுவார்
நாணுக்

குறைபதி என்னும் உலகு.

6. நாண்வேலி கொள்ளாது மன்றோ
வியன்ஞாலம்

பேணலர் மேலா யவர்.

7. நாணால் உயிரைத் துறப்பர்

உயிர்ப்பொருட்டால்

நாண்துறவார் நாண்ஆள் பவர்.

8. பிறர்நாணத் தக்கது தான்நாணன்
ஆயின்

அறம்நாணத் தக்க துடைத்து.

9. குலம்கடும் கொள்கை பிழைப்பின்;
நலம்கடும்

நாண்இன்மை நின்றக் கடை.

10. நாண்அகத் தில்லார் இயக்கம்
மரப்பாவை

நாணல் உயிர்மருட்டி அற்று.

तिरुनकुळ

205

१०२. ॥ लजा ॥

अयशस्करकार्याणां अरुचिः कीर्त्यते त्रया ।

मनोवाकायसङ्कोचः सुश्रुवां लज्जया समः ॥ १ ॥

अक्षवस्त्रादयः सर्वे सर्वसाधारणाः खलु ।

लज्जैवालौकिकी प्रोक्ता सा महत्स्वेव दृश्यते ॥ २ ॥

कायासक्ता यथा प्राणास्त्यक्तुं देहमनिच्छवः । गुणास्सर्वे
तथा लज्जां हातुं नेच्छन्ति सन्ततम् ॥ ३ ॥ लज्जैव भूषा
विख्याता पुरुषाणां महात्मनाम्* । लज्जाहीनत्वमेतेषां
रोग एव हि तादृशम् । ॥ ४ ॥ आत्मनश्च परेषां च दोषं
पश्यति यः समम् ।

वासस्थानं स एवेति लज्जायाः प्रोच्यते बुधैः ॥ ५ ॥

लज्जैव निजरक्षेति शिष्टैः संमन्यते सदा ।

तां विना विस्मृतां भूमिं नैव वाञ्छति पण्डितः ॥ ६ ॥

लज्जार्थं हि समुज्झन्ति प्राणानपि महाशयाः ।

स्वप्राणरक्षणार्थं तु लज्जा तैर्न विसृज्यते ॥ ७ ॥

साधुवृत्तविहीनश्चेत्कुलनाशकरो भवेत् ।

त्रपाहीनो भवेद्यस्तु तस्य सर्वं प्रणश्यति ॥ ८ ॥ यः

करोति दुराचारः निर्लज्जः कर्म कुत्सितम् । परावृत्त्य

ततस्तूर्णं याति धर्मः सुदूरतः ॥ ९ ॥

त्रपालेशविहीनानां संचारोऽत्र महीतले ।

दारुपाञ्चालिकालास्यं सूत्रशक्त्या यथा तथा ॥ १० ॥ *

महाब्रुभावचित्तानां कञ्जैर्वाभरणं खलु ।

† कञ्जाहानिः स्मृतो व्याभिस्तेषां माहात्म्यपद्धते ॥

206

திருக்குறள்

103. குடிசெயல் வகை.

1. கருமம் செயஒருவன் கைதூவேன்
என்னும்

பெருமையில் பீடுடைய தில்.

2. ஆள்வினையும் ஆன்ற அறிவும்
எனஇரண்டின்

நீள்வினையால் நீளும் குடி.

3. குடிசெய்வல் என்னும் ஒருவற்குத்

தெய்வம்

மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்.

4. சூழாமல் தானே முடிவெய்தும்
தம்சூடியைத்

தாழா துளுற்று பவர்க்கு.

5. குற்றம் இலனாய்க் குடிசெய்து
வாழ்வானைச்

சுற்றமாச் சுற்றும் உலகு.

6. நல்ஆண்மை என்ப தொருவற்குத்
தான்பிறந்த

இல்ஆண்மை ஆக்கிக் கொளல்.

7. அமர்அகத்து வன்கண்ணர் போலத்
தமர்அகத்தும்

ஆற்றுவார் மேற்றே பொறை.

8. குடிசெய்வார்க் கில்லை பருவம்;
மடிசெய்து

மானம் கருதக் கெடும்.

9. இடும்பைக்கே கொள்கலம்
கொல்லோ குடும்பத்தைக்
குற்றம் மறைப்பான் உடம்பு.
10. இடுக்கண்கால் கொன்றிட வீழும்
அடுத்தான்றும்
நல்லாள் இலாத குடி.

तिरुक्कुरळ

207

१०३. ॥ कुटुम्बभरणपद्धतिः ॥

न कर्मसु विरक्तोऽहं इति कर्म करोति यः ।
तस्य तत्सदृशोत्कर्षः नान्योऽस्ति भुवि विश्रुतः ॥ १ ॥
वंशवृद्धिर्भवेत्तस्य कर्मशीलस्य धीमतः ।
नित्यं यः कुरुते कर्म स्थिरोत्साहसमन्वितः ॥ २ ॥
वंशोन्नत्यै सयत्नोऽहमिति यस्य मतिर्दृढा ।
तत्कार्यसाधने तस्य दैवं हि स्यादिदं परम् ॥ ३ ॥
स्वकुटुम्बार्थसिद्ध्यर्थं यो नरः स्यात्प्रयत्नवान् ।

संसिद्ध्येत्तस्य तत्कार्यं चिन्तालेशं विना द्रुतम् ॥ ४ ॥

यो निर्दोषक्रियाभिश्च कुलं स्वं वर्धयेत्पुमान् ।

परिवृत्य तम् अत्रस्थाः सदा तिष्ठन्ति मानवाः ॥ ५ ॥

निजवंशोन्नतिं कर्तुं यतते यो नरोत्तमः ।

तदेव पौरुषं तस्य नान्यत्पौरुषमिष्यते ॥ ६ ॥

भटेषु सत्सु भूयस्सु शूर एको विशिष्यते ।

तथा पुत्रेषु भूयस्सु श्रेयान्कुलधुरंधरः ॥ ७ ॥

वंशक्षयो भवेत्तस्य यो मानं कुरुते कुधीः ।

तन्न कालं प्रतीक्षन्ते वंशस्योद्भावे बुधाः ॥ ८ ॥

निजवंशं निरातङ्कं निर्वोढुं यो नरः प्रभुः ।

अनेकयातनाधीनो देहस्तस्य न संशयः ॥ ९ ॥

कुलस्योत्तंभनार्थं सत्पुत्रो यस्य न विद्यते ।

कुलं तद्वि कुठारेण हिंसारूपेण वृश्चयते ॥ १० ॥

104. உழவு.

1. சுழன்றும்ஏர்ப் பின்ன துலகம்; அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை.

2. உழுவார் உலகத்தார்க் காணி அஃ
தாற்றா

தெழுவாரை எல்லாம் பொறுத்து.

3 உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற்
றெல்லாம்

தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்.

4. பலகுடை நீழலும் தங்குடைக்கீழ்
காண்பர்

அலகுடை நீழ் லவர்.

5. இரவார்; இரப்பார்க்கொன் றீவர்
கரவாது;

கைசெய்துண் மாலை யவர்.

6. உழவினார் கைம்மடங்கின் இல்லை
விழைவது உம்

விட்டேம்என் பார்க்கு நிலை.

7. தொடிப்புழுதி கஃசா உணக்கின்
பிடித்தெருவும்

வேண்டாது சாலப் படும்.

8. ஏரினும் நன்றால் எருவிடுதல்; கட்டப்பின்
நீரினும் நன்றதன் காப்பு.

9. செல்லான் கிழவன் இருப்பின்
நிலம்புலந்

தில்லாளின் ஊடி விடும்.

10. இலம்என் றசைஇ இருப்பாரைக்
காணின்

நிலம்என்னும் நல்லாள் நகும்.

சிவசூர்

१०४. ॥ कृषिः ॥

अटित्वा सकलामुर्वीं वृत्तिश्रैष्ठ्यविचारणे ।

कृषिरेव गरिष्ठेति निश्चेतव्याखिलैर्बुधैः ॥ १ ॥

जीवलोकरथस्याक्षाः कर्षका इति कीर्त्यते ।

यतोऽन्येषां जनानां ते जायन्ते जीवनप्रदाः ॥ २ ॥ लोके

जीवत्सु भूयस्सु स्वतन्त्राः कर्षका वराः । इतरे त्वधमाः

सर्वे धनिनां पृष्ठगामिनः ॥ ३ ॥ धान्यराशिसुसंपूर्णाः

कर्षका अन्यभूभृताम् ।

भूमीरात्मनृपाधीनाः क्षमाः कर्तुं निजोद्यमैः ॥ ४ ॥

कृषिकर्मपराः सन्तो न याचन्ते परान्धनम् ।

याचितृंश्च जनान्सर्वान् स्वधर्मैस्तर्पयन्ति च ॥ ५ ॥

कृषीवलाः कृषिं हित्वा तिष्ठेयुर्यदि भूतले ।

संन्यासिनां च मिक्षापि दुर्लभा भूतले भवेत् ॥ ६ ॥

शोषणेन पलं पूलेत् पलपादं करोति यः ।

तस्य क्षेत्रं फलेद्भूरि दोहदेनापि वर्जितम् ॥ ७ ॥

कर्षणादोहदस्तस्माद्धीरणोद्धरणं ततः ।

जलसेकस्ततो रक्षेत्युत्तरश्रेयसी कृषिः ॥ ८ ॥ प्रीत्या

क्षेत्रपतिः क्षेत्रं न पश्येद्यद्यहर्दिवम् ।

सत् क्षेत्रं क्षेत्रवत्तस्मिन् सर्वथा विमुखीभवेत् ॥ ९ ॥

अशक्तं कर्षकं रिक्तं दृष्ट्वा देवी वसुन्धरा ।

एवंभूतं पतिं दृष्ट्वा भार्येवान्तर्हसेद्भुवम् ॥ १० ॥

27

210

திருக்குறள்

105. நல்குரவு.

1. இன்மையின் இன்னொரு தியாடுதனின்

இன்மையின்

இன்மையே இன்னொரு தது.

2. இன்மை என ஒரு பாவி மறுமையும்
இம்மையும் இன்றி வரும்.
3. தொல்வரவும் தோலும் கெடுக்கும்
தொகையாக
நல்குர வென்னும் நசை.
4. இல்பிறந்தார் கண்ணேயும் இன்மை
இளிவந்த
சொல்பிறக்கும் சோர்வு தரும்.
5. நல்குர வென்னும் இடும்பையுள்
பல்குரைத்
துன்பங்கள் சென்று படும்.
6. நல்பொருள் நன்குணர்ந்து
சொல்லினும் நல்கூர்ந்தார்
சொல்பொருள் சோர்வு படும்.
7. அறம்சாரா நல்குர வீன்றதா யானும்
பிறன்போல நோக்கப் படும்.

8. இன்றும் வருவது கொல்லோ
நெருநலும்
கொன்றது போலும் நிரப்பு.

9.

நெருப்பினுள் துஞ்சலும் ஆகும் நிரப்பினுள்
யாதொன்றும் கண்பா டரிது.

10. துப்புர வில்லார் துவரத் துறவாமை
உப்பிற்கும் காடிக்கும் கூற்று.

திருக்குறள்

211

१०५. ॥ निर्धनता ॥

यदि पृच्छयेत् कात्रेति निःस्वतेव विषप्रदा । अत्रोत्तरं तु
वक्तव्यं निःस्वतेवेति सांप्रतम् ॥ १ ॥ आमुष्मिके चैहिके
च श्रेयसी नाशयत्स्वयम् । पुरुषं पाप्यमवामोति

दारिद्र्यमसह्यक् स्फुटम् ॥ २ ॥ आशा दारिद्र्यसंभृता
कुलकीर्ती चिरार्जिते ।

नाशयेदेकके काले नैव कार्योऽत्र संशयः ॥ ३ ॥

आकिञ्चन्यं कुलीनानां अप्यनादरणास्पदम् । लाघवं
जनयेत्तूर्णं ततो धिकतां दरिद्रताम् ॥ ४ ॥ दारिद्र्याख्यं
महादुःखं संभवेद्यदि कस्यचित् । तदा सर्वाणि दुःखानि
प्राप्नुयुस्तं न संशयः ॥ ५ ॥ दरिद्राणां वचोजातं
शास्त्रतत्त्वार्थबोधकम् ।

अप्यनादरणीयत्वं प्राप्नुयान्निःस्वताबलात् ॥ ६ ॥ दरिद्रं
धर्महीनं च पुत्रं माता जनन्यपि ।

यं कंचिदिव मन्येत दोषयोरुक्तयोर्बलात् ॥ ७ ॥ पूर्वेष्विदं
मामद्य दारिद्र्यं पीडयेद्यदि ।

किं कुर्वे इति दुःखेन दरिद्रो विह्वलो भवेत् ॥ ८ ॥

अग्निमध्येऽपि ना स्वप्यात् मन्त्रौषधबलान्वितः । दरिद्रत्वे
शयानो हि नैव सुप्तिमवाप्नुयात् ॥ ९ ॥ अर्थहीनः
पुमानद्वा विद्वान्सन्यासमाश्रयेत् । अन्यथा गृहिणां

திருக்குறள்

106. இரவு.

1 இரக்க இரத்தக்கார்க்க் காணின்;
கரப்பின்

அவர்பழி; தம்பழி அன்று.

2. இன்பம் ஒருவற் கிரத்தல் இரந்தவை
துன்பம் உருஅ வரின்.

3. கரப்பிலா நெஞ்சின் கடன்அறிவார்
முன்றின்

நிரப்பும்ஓர் ஏளர் உடைத்து.

4. இரத்தலும் ஈதலே போலும் கரத்தல்
கனவிலும் தேற்றாதார் மாட்டு.

5. கரப்பிலார் வையகத் துண்மையால்
கண்ணின்

நிரப்பவர் மேற்கொள் வது.

6. கரப்பிடும்பை இல்லாரைக் காணின்
நிரப்பிடும்பை

எல்லாம் ஒருங்கு கெடும்.

7. இகழ்ந்தெள்ளா தீவாரைக் காணின்
மகிழ்ந்துள்ளம்
உள்ளுள் உவப்ப துடைத்து.
8. இரப்பாரை இல்லாயின் ஈர்ங்கண்மா
ஞாலம்
மரப்பாவை சென்றுவந் தற்று.

9. ஈவார்கண் என்உண்டாம் தோற்றம் இரந்துகோள்
மேவார் இலாஅக் கடை.
10. இரப்பான் வெகுளாமை
தானேயும் சாலும் கரி.

வேண்டும்; நிரப்பிடும்பை திருவகரா

213

१०६. ॥ யாचना ॥

घनं याचेत दातारं दृष्टमात्रेण मार्गणः ।

न दद्याद्यद्यं तस्मै दातुर्दोषो न चार्थिनः ॥ १ ॥

याचनाप्यावहेच्छश्चिक्षूणां परमां मुदम् ।

अनायासेन लभ्येरन् यदि तेषां मनोरथाः ॥ २ ॥

निष्कलङ्कं मनो यस्य याचेत यदि तं प्रभुम् ।

शोभामनुपमामेति भिक्षुस्तद्याश्चया पराम् ॥ ३ ॥

नाच्छादयति स्वप्नेऽपि यः स्ववित्तं नरोत्तमः । दानेनैव

समा प्रोक्ता तस्मिन्याञ्चा निरर्थिका ॥ ४ ॥ मानप्रवर्धनं

येषां तेषां भिक्षार्थिनां स्थितिः ।

सादरत्यागशीलानां सत्तया शोभतेतमाम् । ५ ॥

आच्छादनामयैर्हीनं पश्येयुर्यदि याचकाः ।

तेषां तु याचनाबीजं दारिद्र्यं नाशमाप्नुयात् ॥ ६ ॥

दृश्यन्ते यदि दातारः याचकादरणे रताः ।

प्रफुल्लति मनो भिक्षोः रविं दृष्ट्वैव पुष्करम् ॥ ७ ॥

याचकानामभावे तु महीतलनिवासिनाम् ।

आया व्ययाश्च संप्रोक्ताः पुत्रिकानर्तनैः समाः ॥ ८ ॥

सर्वेषां दानशौण्डानां कुतः ख्यातिविशालता ।

மேதினிபலகே ந ச்யுர்யாசகானா் ணா யதி || ௯ ||

நிசாகுதொ஽பி மிசுதார்தீ ந குப்யேத்யா஑ிநே சுதாஃ |

த் ஸுத்யகூதநே சாசுதி ஢வேத்சுவிததரிததா || ௧௦ ||

214

திருக்குறள்

107. இரவச்சம்

1. கரவா துவந்தீயும் கண் அன்றார்
கண்ணும்

இரவாமை கோடி உறும்.

2. இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின்
பரந்து

கெடுக உலகியற்றி யான்.

3. இன்மை இடும்பை இரந்துதீர்
வாம்என்னும்

வன்மையின் வன்பாட்ட தில்.

4. இடம்எல்லாம் கொள்ளாத் தகைத்தே
இடமில்லாக்

காலும் இரவொல்லாச் சால்பு.

5. தெண்ணீர் அடுபற்கை ஆயினும்
தாள்தந்த

துண்ணலி னூங்கினிய தில்

6. ஆவிற்கு நீர்என் றிரப்பினும் நாவிற
கிரவின் இளிவந்த தில்.

7. இரப்பன் இரப்பாரை எல்லாம்

இரப்பின்

கரப்பார் இரவன்மின் என்று.

8. இரவென்னும் ஏமாப்பில் தோணி
பார்தாக்கப் பக்கு விடும்.

கரவென்னும்

9. இரவுள்ள உள்ளம் உருகும்; கரவுள்ள
உள்ளதூஉம் இன்றிக் கெடும்.

10.

கரப்பவர்க் கியாங்கொளிக்கும் கொல்லோ ?
சொல்லாடப் போலும் உயிர்.

இரப்பவர் திண்கூடி

215

१०७. || யாழ்மாமி: ||

आगतान्मार्गणान्दृष्ट्वा दातारो ये दृशा समाः ।

अयाचित्वैव तान्स्वीयदारिद्र्यानुभवो वरः ॥ १ ॥

यदि धाता लिखेन्मूर्ध्नि कस्यचिद्भैक्ष्यजीवनम् ।

तदा स भिक्षुवल्लोके निरानन्दश्चरेत्सदा ॥ २ ॥

निष्कासयामि दारिद्र्यं कृत्वा भिक्षाटनं ध्रुवम् ।

इति येन स्मृतं तस्य चित्तं क्रूरतरं ननु ॥ ३ ॥

दारिद्र्येण महाकष्टां दशां प्राप्तोऽपि मानवः ।

न याचते धनं योऽन्यांस्तस्योत्कर्षो ह्यनुत्तमः ॥ ४ ॥

यवागूमपि यो यत्नैर्निजैर्लब्धां पिबेद् गृहे ।

पुण्योदयस्तु तत्तुल्यो न भूतो न भविष्यति ॥ ५ ॥

गवामर्थेऽपि याच्येत यदि पानीयमन्यतः ।

तद्याश्वाप्रतिमावज्ञा जिह्वाया नेतरा ध्रुवम् ॥ ६ ॥

याचका भावतो याचे मा याचिध्वममुं नरम् ।

यः स्वीयं वित्तसंदोहं प्रच्छादयति याचके ॥ ७ ॥

दारिद्र्यसागरे यान्ती याश्चानौका पुरोगते ।

वित्तस्य गोपने शैले घट्टनेन विशीर्यते ॥ ८ ॥

याचितुर्दैन्यमालोक्य मनो द्रवति मामकम् ।

नास्तीति क्रूरतां व्रीक्ष्य मन्मनः प्रविलीयते ॥ ९ ॥

॥

श्रवणान्नेतिशब्दस्य मृत्युं प्राप्नोति भिक्षुकः ।

नेतिवाण्याः प्रवक्तृणां क प्राणाः स्युः तिरोहिताः ॥

१० ॥ 216

திருக்குறள்

108. கயமை.

1. மக்களே போல்வர் கயவர்; அவர் அன்ன
ஒப்பாரி யாங்கண்ட தில்.
2. நன்றறி வாரின் கயவர் திருவுடையர்
நெஞ்சத் தவலம் இவர்
3. தேவர் அனையர் கயவர் அவருந்தாம்
மேவன செய்தொழுக லான்.

4. அகப்பட்டி ஆவாரைக் காணின் அவரின்
மிகப்பட்டுச் செம்மாக்கும் கீழ்.

5. அச்சமே கீழ்கள தாசாரம் எச்சம்
அவாஉண்டேல் உண்டாம் சிறிது. 6.
அறைபறை அன்னர் கயவர்தாம் கேட்ட
மறைபிறர்க் குய்த்துரைக்க லான்.

7. ஈர்ங்கை விதிரார் கயவர்
கொடிநுடைக்கும்
கூன்கையர் அல்லா தவர்க்கு.

8. சொல்லப் பயன்படுவர் சான்றோர்;
கரும்புபோல்

சொல்லப் பயன்படுங் கீழ்.

9. உடுப்பதூஉம் உண்பதூஉம் காணின்
பிறர்மேல்
வடுக்காண வற்றுகும் கீழ்.

10. எற்றிற் குரியர் கயவர் ஒன் றுற்றக்கால்
விறற்றற் குரியர் விரைந்து.

१०८. ॥ अनार्यता ॥

नीचा देहैर्मनुष्याणां दृश्यन्ते तुल्यरूपिणः । तथापि
तत्समं वस्तु न कुत्रापि निरीक्ष्यते ॥ १ ॥ विद्वद्भ्योऽपि
हि मर्त्येभ्यः श्रेष्ठा मूढतमा जनाः । पूर्वचिन्ताभराक्रान्ता
निश्चिन्ता भुवने परे ॥ २ ॥ देवा नीचाश्च
लोकेऽस्मिन्नेकरूपा मता मम । उभयेऽर्पाप्सिते कार्ये
बिभ्रति स्वस्वतन्त्रताम् ॥ ३ ॥ स्वस्मान्नीचतरान्नीचः
पश्येद्यदि यदृच्छया । ततस्स्वमुच्चैर्मत्वासौ दुर्वहं
गर्वमुद्वहेत् ॥ ४ ॥ नीचेषु तु सदाचारे दृश्येते कारणे
उभे ।

राजभीतिस्तयोरेकं द्वितीयं धनगृप्ता ॥ ५ ॥ डिण्डिमेन
समानीताः कीर्तिताः पूर्वकोविदैः । यतस्तेऽन्यरहस्यानि
घोषयन्ति महाजने ॥ ६ ॥ गण्डयोस्ताडयित्तेथान्

बहुन्यच्छन्ति दुर्जनाः । सिक्थं स्वहस्तके लिप्तमपि
सद्भ्यो न यच्छति ॥ ७ ॥ महान्तो दीनशब्दस्य
श्रवणादुपकुर्वते ।

इक्षुवत्पीडिता यन्त्रैः प्रयच्छन्ति मितंपचाः ॥ ८ ॥ वस्त्रैः
परिहितानन्यान् तथा भुक्तवतोपि च । दृष्ट्वा तु
दुर्जनास्तेषु दोषानारोपयन्त्यहो ॥ ९ ॥ नीचः
क्लेशाभिभूतश्चेद्विक्रीणीयाभिजां तनुम् । विना तेन
भवेत्तस्य नान्यज्जीवनसाधनम् ॥ १० ॥

॥ अर्थतन्त्रं समाप्तम् ॥

28

218

திருக்குறள்

காமத் துப்பால்

109. தகையணங்குறுத்தல்.

1. அணங்குகொல் ஆய்மயில்

கொல்லோ? கனங்குழை

மாதர்கொல்? மாலும்என் நெஞ்சு.

2. நோக்கினாள் நோக்கெதிர்

நோக்குதல் தாக்கணங்கு

தானைக்கொண் டன்ன துடைத்து.

3. பண்டறியேன் கூற்றென் பதனை;

இனிஅறிந்தேன்

பெண்தகையால் பேர்அமார்க் கட்டு.

4. கண்டார் உயிர்உண்ணும்

தோற்றத்தால் பெண்தகைப்

பேதைக் கமர்த்தன கண்.

5. கூற்றமோ? கண்ணோ? பிணையோ!

மடவரல்

நோக்கம்இம் மூன்றும் உடைத்து.

6. கொடும்புருவம் கோடா மறைப்பின்

நடுங்களுர்

செய்யல மன்இவள் கண்.

7. கடாஅக் களிற்றின்மேல் கண்படா

மாதர்

படாஅ முலைமேல் துகில்.

8. ஓளநுதற் கோல உடைந்ததே
ஞாட்பினுள்
நண்ணாரும் உட்கும்என் பீடு.

9.

பிணைஎர் மடநோக்கும் நானும் உடையாட்
கணிஒளவனே ஏதில தந்து?

10. உண்டார்கண் அல்ல தடுறாக்
காமம்போல்
கண்டார் மகிழ்செய்தல் இன்று.

तिरुक्कुरல்

219

१०९. ॥ अथ कामतन्त्रप्रारम्भः ॥

अनुरागः, गान्धर्वविवाहः, भर्तृदारिका-
लावण्यजचित्तोद्वेगः ।

सुरलोकोद्भवैषा किं दिव्याभरणभूषिता ।

मानुषी वा मयूरी वा न जाने केयमित्यहम् ॥ १ ॥

लावण्यातिशयैश्चित्रा सुन्दरी दृष्टिगोचरा ।

हन्तुं मामुद्यतायाति ससैन्येव सुराङ्गना ॥ २ ॥

नापश्यमन्तकं पूर्वं सांप्रतं तं व्यलोकयम् ।

सयोषिद्वणसंपन्नः रणोत्सुकविलोचनः ॥ ३ ॥ संपन्नापि

गुणैस्सर्वैः योपैषा रुचिराकृतिः ।

परप्राणापहर्त्रीव नेत्राभ्यां विकृतिं गता ॥ ४ ॥

आलोकोऽस्याः कृतान्तः किं चक्षुर्वथि कुरङ्गमा ।

गुणैरेतन्त्रयाणां च समुपेतः प्रकाशते ॥ ५ ॥ स्थगयेतां

भ्रुवावेते यदीदं लोचनद्वयम् ।

सत्रासं मां पुनः कर्तुं नालमस्या दृशाबुधे ॥ ६ ॥

अजिह्वस्तनयोरस्याः श्लक्ष्णसंव्यानमद्भुतम् । सादृश्यं

समवाप्नोति मत्तेभाननवाससा ॥ ७ ॥ रणे भीतिकरं

शौर्यं शत्रुनिष्कासनक्षमम् ।

मदीयमुज्ज्वलेनास्याः ललाटेन वशीकृतम् ॥ ८ ॥

मृगीक्षणा सलज्जैषा रमणीया रमोपमा ।

किमन्यैर्भूषणैरस्याः निर्व्यलीकपराः श्रियः ॥ ९ ॥

மாஷ்விக் பாயினாமேவ் பரமானந்தம் பவேத் ।

காமவத்பரயதா புஸ்தா ந ப்ரீதி ஜநயேத்ஸலு ॥ ௧௦ ॥ 220

திருக்குறள்

110. குறிப்பறிதல்.

1. இருநோக் கிவள்உண்கண் உள்ள
தொருநோக்கு

நோய்நோக்கொன் றந்நோய் மருந்து. 2.
கண்களவு கொள்ளும் சிறுநோக்கம்
காமத்தில்

செம்பாகம் அன்று; பெரிது.

3. நோக்கினாள்; நோக்கி இறைஞ்சினாள்;
அஃதவள்

யாப்பினுள் அட்டிய நீர்.

4. யான்நோக்கும் காலை நிலன்நோக்கும்;
நோக்காக்கால்

தான்நோக்கி மெல்ல நகும்.

5. குறிக்கொண்டு நோக்காமை அல்லால்
ஒருகண்

சிறக்கணித்தாள் போல நகும்.

6. உருஅ தவர்போல் சொலினும் செரு
அர்சொல்

ஒல்லை உணரப் படும்.

7. செருஅச் சிறுசொல்லும் செற்றர்போல்
நோக்கும்

உருஅர்போன் றுற்றார் குறிப்பு.

8. அசைஇயற் குண்டாண்டோர்
எளர்யான் நோக்கப்

பசையினள் பைய நகும்.

9. ஏதிலார் போலப் பொதுநோக்கு
நோக்குதல்

காதலார் கண்ணே உள.

10. கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின்
வாய்ச்

என்ன பயனும் இல.

११०. ॥ संज्ञाप्रतिपत्तिः ॥

संलिप्ताञ्जननेत्राया वीक्षणं द्विक्रियापरम् ।

एकं मे दुःखदं त्वन्यत्तद्दुःखपरिहारकम् ॥ १ ॥

अपश्यति मयि क्षिप्रं अनयाल्पविलोकनम् ।

संभोगात्तसुखार्धादिप्यधिकां जनयेन्मुदम् ॥ २ ॥

आस्थया मामपश्यत्प्राक् पश्चात्साभूततानना ।

तदेवान्योन्यरागाख्यसस्यक्षेमकरं पयः ॥ ३ ॥

मयि पश्यति तां तस्याः प्रेक्षेते भूतलं दृशौ ।

यदा नामूं प्रपश्येयं तदा मां सस्मितेक्षते ॥ ४ ॥ दृष्ट्या

सरलया सा मां नेक्षांचक्रे कदाचन ।

आवर्जितेक्षणेनैव दृष्ट्वा मां मोदते भृशम् ॥ ५ ॥

परुषोक्तिप्रयोगेण निन्दतोऽपि परस्थले ।

सुहृदो दुर्हृदो नेति ज्ञायन्ते सूक्ष्मबुद्धिभिः ॥ ६ ॥

கோபஞ்லப்ருக்தானி வவனானிஷ்ணானி வ ।
 ராகவ்வகவ்விஞ்னானி வதூராணா ஹி யோஷிதா஢் ॥ 7 ॥
 தா஢ிஷ்ணேய யதி ப்ரேஷ்ணா ததா சா஢்ருதிஸ்மதானநா ।
 தஸ்மிஷ்ணபி ஸ்மிதே தஸ்யாஃ ப்ரீதி஢ாவஃ ப்ரகாஷதே ॥ 8 ॥
 அந஢ிஷ்ணாவிவான்யோந்யோ பश्येतां யதி ஜ்஢்பதி ।
 பர்ஸ்பரானுராஃகஸ்ய ச஢்பத்திஃ சூவ்யதே தயோஃ ॥ 9 ॥
 பர்ஸ்பரேஷ்ணிதஷ்ணான஢் நயநேர்யதி சா஢ித஢் ।
 ந கோஷலஸ்ய வாணிநா஢் அவகாஷோ ஹி விஷதே ॥ 10 ॥
 222

திருக்குறள்

111. புணர்ச்சி மகிழ்தல்

1. கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியும்
ஐ஢்புல஢ும்

ஓண்டுதாடி கண்ணே உள.

2. பிணிக்கு மருந்து பிற;மன் அணிஇழை
தன்நோய்க்குத் தானே மருந்து.

3. தா஢்வீழ்வார் ஢ெண்டுதாள் துயிலின்
இனிதுகொல்

தாமரைக் கண்ணான் உலகு?

4. நீங்கில் தெறுஉம்; குறுகும்கால்
தண்ணன்னும்;

தீயாண்டுப் பெற்றாள் இவள்?

5. வேட்ட பொழுதின் அவைஅவை
போலுமே

தோட்டார் கதுப்பினாள் தோள்.

6. உறுதோ றுயிர்தளிர்ப்பத் தீண்டலால்
பேதைக்

கமிழ்தின் இயன்றன தோள்.

7.

தம்இல் இருந்து தமதுபாத் துண்டற்றால் 8.
அம்மா அரிவை முயக்கு.

வீழும் இருவர்க் கினிதே வளிஇடை
போழப் படாஅ முயக்கு.

9. ஊடல் உணர்தல் புணர்தல்
கூடியார் பெற்ற பயன்.

10.

இவைகாமம்

அறிதோ றறியாமை கண்டற்றால் காமம்
செறிதோறும் சேயிழை மாட்டு.

சிவசூரர்

223

१११. ॥ आलिङ्गनसुखम् ॥

नासिकाश्रोत्रनेत्राणां जिह्वाविग्रहयोस्तथा ।
ज्वलत्कङ्कणहस्तायाः संपर्कज्जायते सुखम् ॥ १ ॥
गदागदौ हि लोकेऽस्मिन्विरुद्धगुणभागिनौ ।
रमणीयाबला किंतु स्वयमेव गदागदौ ॥ २ ॥
कान्ताकण्ठसमाश्लेषनिद्रायाः परमं सुखम् ।

वैकुण्ठवैभवेनापि लभ्यं किं कमलापतेः ॥ ३ ॥

वियोगे दाहशीलश्च संयोगे शान्तिदः पुनः ।

एतादृशगुणोपेतः कुतो लेभेऽनयानलः ॥ ४ ॥

सपुष्पकेशपाशायाः परिष्वङ्गेण केवलम् ।

आत्मना वाञ्छितं यद्यत्तत्तदेवानुभूयते ॥ ५ ॥

सुधैवास्या भुजे नूनं स्पर्शबोधाद्ययोर्मम ।

शुष्कजीवः समाप्नोति सपद्येव प्रफुल्लताम् ॥ ६ ॥

॥ जांबूनदप्रभावत्याः सङ्गमः शर्मदः सदा ।

यथा स्वेनार्जितं विस्रं विभज्यात्मगृहेऽशितम् ॥ ७ ॥

परस्परप्रियप्राप्तपरिष्वङ्गो मुदान्वितः ।

मारुतेनाप्यमेघश्वेतसुल्या नास्ति धन्यता ॥ ८ ॥ आदौ

प्रणयकोपः स्यात् विप्रयोगस्ततः परम् ।

पुनःसङ्ग इतीमानि परिणीतफलान्यहो ॥ ९ ॥

यथा भान्ति विशेषार्था मुहुरभ्यस्तविद्यया ।

112. நலம்புனைந் துரைத்தல்.

1. நன்னீரை வாழி; அனிச்சமே!
நின்னினும்

மென்னீரள் யாம்வீழ் பவள்.

2. மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே!
இவள்கண்

பலர்காணும் பூலுக்கும் என்று.

3. முறிமேனி முத்தம் முறுவல்
வெறிநாற்றம்

வேல்உண்கண் வேய்த்தோ ளவட்டு.

4. காணின் குவளை கவிழ்ந்து
நிலன்தோக்கும்

மாண்இழை கண்ணவ்வோம் என்று.

5. அனிச்சப்பூக் கால்களையாள்
பெய்தாள்; நுகப்பிற்கு

நல்ல படாஅ பறை.

6. மதியும் மடந்தை முகனும் அறியா

பதியில் கலங்கிய மீன்.

7. அறுவாய் நிறைந்த அவிர்மதிக்குப்
போல

மறுஉண்டோ மாதர் முகத்து.

8. மாதர் முகம்போல் ஒளிவிட
வல்லையேல்

காதலை; வாழி மதி!

9. மலர்அன்ன கண்ணாள் முகமொத்தி
ஆயின்

பலர்காணத் தோன்றன் மதி!

10. அளிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும்
மாதர்

அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்.

சிகசுசுசு

225

११२. ॥ लावण्यप्रशंसा ॥

भोः शिरीष चिरञ्जीव्याः प्रसूनानां त्वमुत्तमम् ।

मम कान्ता पुनस्त्वत्तः सुकुमारतरा ध्रुवम् ॥ १ ॥ हे मे
चित्त त्वयंतस्या नेत्रे पुष्पसमे स्मृते ।

ततस्ते पद्मजादीनां प्रेक्षणं भ्रान्तिमूलकम् ॥ २ ॥

येषुस्कन्धाग्रनेत्रासौ (?) मञ्जरीवर्णविग्रहा ।

मुक्ताफलद्विजश्रेणी निसर्गेण सुवासिनी ॥ ३ ॥

मम कान्तामुखं दृष्ट्वा क्षितिं पश्यति पद्मजम् ।

नोत्सहे स्पर्धितुं तस्याः दृक्श्रियाहमिति ब्रुवन् ॥ ४ ॥

स्ववृत्तैरेव मंहीलैः सप्तकी रच्यतेऽनया ।

श्लक्ष्णमध्यस्थया काञ्चया नूतं यास्यति वेदनाम् ॥ ५ ॥

॥ उडुः कान्तामुखं पश्यन् गोलं त्यजति कातरः ।

अपरेन्दोर्भ्रमस्तस्या मुखालोकादि जायते ॥ ६ ॥ उडूनां

तादृशी भ्रान्तिः पृच्छयेत् कथमित्यहो ।

क्षयवृक्ष्याभिताम्बुद्रान्मुखचन्द्रोऽतिरिच्यते ॥ ७ ॥ भो

निशाकर भद्रं ते कान्तामुखसमप्रभः ।

भवेर्यदि भवन्तं च कामयिष्येऽथ कामतः ॥ ८ ॥

इच्छा चेत्ते तदास्येन यातुं साम्यं कलानिधे ।

मयैव केवलं दृश्यस्तथा नान्यैर्मवाञ्ज हे ॥ ९ ॥

क्षिरीषाख्यप्रसूतं च राजहंसगरुडया (?) ।

சுந்தரீர்பா பதாந்நாந் சரீர்தா மோஹுராயதே || ௧௦ ||

226

226

திருக்குறள்

113. காதல் சிறப்புரைத்தல்.

1. பாலொடு தேன்கலந் தற்றே
பணிமொழி

வால்எயி றூறிய நீர்.

2. உடம்பொ டுயிர்இடை என்னமற்
றன்ன

மடந்தையொ டெம்மிடை நட்பு.

3. கருமணியில் பாவாய்;நீ
போதாய்;யாம் வீழும்

திருநுதற் கில்லை இடம்.

4. வாழ்தல் உயிர்க்கன்னள் ஆயிழை;
சாதல்

அதற்கன்னள் நீங்கும் இடத்து.

5. உள்ளுவன் மன்யான் மறப்பின்
மறப்பறிவேன்

ஒள்ளமர்க் கண்ணாள் குணம்.

6. கண்டள்ளில் போகார்; இமைப்பின்
பருவரார்;

நுண்ணியர்எம் காத; லவர்.

7. கண்டள்ளார் காத லவராகக்
கண்ணும்

எழுதேம் கரப்பாக் கறிந்து.

8. நெஞ்சத்தார் காத லவராக
வெய்துண்டல்

அஞ்சதும் வேபாக் கறிந்து.

9. இமைப்பின் கரப்பாக் கறிவல்;
அனைத்திற்கே

ஏதிலர் என்னும்இவ் வூர்.

10. உவந்துறைவர் உள்ளத்துள்
ஏதிலர்; என்னும்இவ் வூர்.

என்றும்; இஃந்துறைவர் விரகபுரக்

227

११३. ॥ अनुरागोत्कर्षप्रकटीकरणम् ॥

एतस्या मृदुभाषिण्या लालाश्वेजद्विजान्तरे (?) ।

क्षीरेण मिश्रितं क्षौद्रं हव स्वादुकरा खलु ॥ १ ॥

प्रेमबन्धो ममैतस्यां पश्चिन्यां वर्तते तथा ।

यथा देहं च देही च सुसंबद्धौ परस्परम् ॥ २ ॥

कनीनिकेऽक्षिमध्यं मे त्यक्त्वा स्थानान्तरं व्रज ।

सुललाटप्रिया मे नान्यत्स्थानं कलेवरे ॥ ३ ॥

प्रसाधिताङ्गनासङ्गः देही देहसमाहृतिः ।

वियोगस्तु विशालाक्ष्याः देहः प्राणान्विना यथा ॥ ४ ॥

॥ शस्त्रवत्तीक्ष्णवेगायाः विस्मरेयं गुणान्यदि ।

पुनरेव स्मरेयं तां न तु वा विस्मृतिः स्मृतिः ॥ ५ ॥

सूक्ष्माकृतिर्ममैष्टस्य नापसर्पति चक्षुषः ।

निमीलामि ततो नाहं अन्यथार्तो भवेदयम् ॥ ६ ॥

आवसत्यक्षि मे कान्तः ततस्तन्नाञ्जनाङ्कितम् ।

यतो मे जीवितेशो हि अन्यथाच्छादितो भवेत् ॥ ७ ॥

कान्तो मेऽधिवसत्येव हृदयं मेऽनिशं किल ।

दद्येतेति भिया नाहं भुञ्जेऽन्नं तप्तपञ्जरा ॥ ८ ॥

नाक्षिच्छदं निमीलामि कान्तगुप्तिभिया सदा ।

अन्यथेयं पुरी निन्देत् मां पतिघ्नीमिति स्फुटम् ॥ ९ ॥

सदा हर्षावहः कान्तः हृदयान्तर्गतो मम ।

किंवदन्ती तु मे भर्ता निष्पत्तस्नेह इत्यहो ॥ १० ॥

228

திருக்குறள்

114. நானுத்துறவுரைத்தல்.

1. காமம் உழந்து வருந்தினார்க்

கேமம்

மடல்அல்ல தில்லை வலி.

2. நோனா உடம்பும் உயிரும்

மடல்ஏறும்

நாணினே நீக்கி நிறுத்து.

3. நானொடு நல்ஆண்மை

பண்டுடையேன்; இன்றுடை

காமுற்றார் ஏறும் மடல்.

[பேன்

4. காமக் கடும்புனல் உய்க்குமே

நானொடு

நல்லாண்மை என்னும் புணை,

5. தொடலைக் குறுந்தொடி தந்தாள்
மடலொடு

மாலை உழக்கும் துயர்.

6. மடல்ஊர்தல் யாமத்தும்
உள்ளுவேன்; மன்ற
படல்ஒல்லா பேதைக்கென் கண்.

7. கடல்அன்ன காமம் உழந்தும்
மடல்ஏறும்

பெண்ணின் பெருந்தக்க தில்.

8. நிறைஅரியர் மன்அளியர் என்னுது
காமம்

மறைஇறந்து மன்று படும்.

9. அறிகிலார் எல்லாரும் என்றேஎன்
காமம்

மறுகில் மறுகும் மருண்டு.

10. யாங்கண்ணில் காண நகுப
அறிவில்லார்

யாம்பட்ட தாம்படா ஆறு.

११४. ॥ वाक्यतत्त्वोत्सर्गः ॥

निर्विष्टविषयस्नेहा येऽनुशोचन्ति सांप्रतम् ।

तेषां तालच्छादावर्णि(?) विना नान्या गतिः क्षितौ ॥

१ ॥ असह्यवेदनाक्रान्त-क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोरहो ।

निर्लज्जं तालपत्राश्वारोहे सञ्जायते मतिः ॥ २ ॥ पौरुषं

गोपनं चेति द्वे पुरास्तां वशे मम ।

सांप्रतं तालगन्धर्वं एक एव ममार्जितम् ॥ ३ ॥

मामकीनं प्रपाशौर्यप्लवश्रेष्ठं महाद्भुतम् ।

अनुरागप्रवाहोऽद्य हरत्यश्रुतरंहसा ॥ ४ ॥

केयूरालङ्कृतेष्टायाः द्वौ संप्राप्तौ मयाधुना ।

एको सन्ध्यामनस्यं(?) चापरस्तालतुरङ्गमः ॥ ५ ॥ नेत्रे

निद्रां न जानीतः कान्तालोकनलोलुपे ।

பாயாம்யஹ் நிशीதே஽பி தாலஜாஷ்வாபிரோஹணம் ॥ 6 ॥
 பாராவாரமிவாவாரம் ஸ்மரஸ்வேதம் கதாபி யா ।
 ந தாலசப்திமய்யாஸ்தே ததஸ்ரீஜனிருத்தமா ॥ 7 ॥
 பாதிவ்ரத்யவஸ்தா யோஷித்கேவலம் கோமலாப்யஹோ ।
 நூஷ்ஸோ மதனஸ்தஸ்யாஃ மானமஶ்நாய டீக்ஷிதஃ ॥ 8 ॥
 அப்ரஸ்த்யம் மாம் ந ஜானாதி ந கோ஽பீதி ஹி ஹுஞ்ஞயஃ ।
 மஹாபத்யே மயா சாகம் சரதீதஸ்ததஃ சதா ॥ 9 ॥
 டுஷ்டா மாமவகாம்யந்தே ப்ரத்யக்ஷே ஜ்ஞானவஜ்ஜிதாஃ ।
 நானுபூதா கதாபிசுதீஃ வேதநா மே யதஃ ஸ்வயம் ॥ 10 ॥

230

திருக்குறள்

115. அலர் அறிவுறுத்தல்.

1. அலர்எழ ஆர்உயிர் நிற்கும்; அதனைப் பலர் அறியார் பாக்கியத் தால்.

2. மலர்அன்ன கண்ணாள் அருமை அறியாது
அலர்எமக் கீந்ததிவ் ளூர்.

3. உருஅதோ ஊர்அறிந்த கௌவை?
அதனைப்

பெருஅது பெற்றன்ன நீர்த்து.

4. கவ்வையால் கவ்விது காமம்;
அதுஇன்றேல்
தவ்வென்னும் தன்மை இழந்து.

5. களித்தோறும் கள்உண்டல் வேட்டற்றால்;
காமம்

வெளிப்படுந் தோறும் இனிது.

6. கண்டது மன்னும் ஒருநாள்; அலர்மன்னும்
திங்களைப் பாம்புகொண் டற்று.

7. ஊரவர் கௌவை எருவாக அன்னைசொல்
நீராக நீளும்இந் நோய்.

8. நெய்யால் எரிநுதுப்பேம் என்றற்றால்

கௌவையால்

காமம் நுதுப்பேம் எனல்.

9. அலர்நாண ஒல்வதோ அஞ்சலோம்
பென்றார்

பலர்நாண நீத்தக் கடை?

10. தாம்வேண்டின் நல்குவர் காதலர்!
யாம்வேண்டும்

கௌவை எடுக்கும்இவ் வூர்.

தெருவூர்

231

११५. ॥ जनश्रुति-प्रख्यापनम् ॥

किंवदन्त्यानयैवाहं सजीवोऽस्मि यथासुखम् ।

मयैव ज्ञायते नान्यैरेषा गुप्तिविशेषता ॥ १ ॥

सुमाक्ष्याः स्वादुताज्ञाने मतिहीना महाजनाः ।

मदीयेति ब्रुवन्तीमां मम भाग्यविशेषतः ॥ २ ॥

कौलीनमस्मिन्ग्रामेऽसौ मया रम्येत इत्युरु ।

अलब्धलाभ इत्येव तन्मया मन्यतेऽधुना ॥ ३ ॥

आविर्भूतप्रवादेन प्रणयो मे सकौतुकः ।
 अन्यथाशितिलीभूतो निष्प्रभावो भवेन्ननु ॥ ४ ॥
 तथा पिपासा मद्यानां जायतेऽत्यर्थसेवनात् ।
 तथा प्रथितरागान्मे कामः स्वादुतरो मम ॥ ५ ॥
 सकृदेवाभवत्सङ्गः कान्तेन सह मे मिथः ।
 प्रसर्पति प्रवादस्तु राहुग्रस्तेन्दुजान्धवत् (?) ॥ ६ ॥
 जनप्रवादसारेण मातृनिन्दाजलेन (?) च ।
 रताभिलाषमस्यानि फलितानि भवन्त्यहो ॥ ७ ॥
 उच्छिन्नमग्निं जनश्रुत्या कामरोगमहं पुनः ।
 इति वक्ता धृतेनार्गिनं निर्वपयितुमुत्सुकः ॥ ८ ॥ मा
 भैवीरिति मामुक्त्वा मुक्त्वा मां दयितो गतः ।
 ततो नाहं विमेष्यद्य प्रवादात्प्राकृता इव ॥ ९ ॥
 मनोरथं ममेष्टो मे प्रयच्छेत्प्रार्थितो यदि ।
 मया वाञ्छितवार्तां च प्रख्यापयति पूरसौ ॥ १० ॥
 ॥ इति गान्धर्वविवाहाधिकारः समाप्तः ॥

116. பிரிவாற்றுமை.

1. செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை;
மற்றுநின்

வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை.

2. இன்கண் உடைத்தவர் பார்வல்;
பிரிவஞ்சம்

புன்கண் உடைத்தால் புணர்வு.

3. அரிதரோ தேற்றம் அறிவுடையார்
கண்ணும்

பிரிவோர் இடத்துண்மை யான்.

4. அளித்தஞ்சல் என்றவர் நீப்பின்
தெளித்தசொல்

தேறியார்க் குண்டோ தவறு?

5. ஒம்பின் அமைந்தார் பிரிவோம்பல்;
மற்றவர்

நீங்கின் அரிதால் புணர்வு.

6. பிரிவுரைக்கும் வன்கண்ணர் ஆயின்
அரிதவர் நல்குவர் என்னும் நசை.

7. துறைவன் துறந்தமை தூற்றுகொல்
முன்கை

இறைஇறவா நின்ற வளை?

8. இன்னா தினனில்ஊர் வாழ்தல்;
அதனினும்

இன்னா தினியார்ப் பிரிவு.

9. தொடிற்சுடின் அல்லது காமநோய் போல
விடிற்சுடல் ஆற்றுமோ தீ

10. அரிதாற்றி அல்லல்நோய் நீக்கிப்
பிரிவாற்றிப் பின்இருந்து வாழ்வார் பலர்.

११६. ॥ विरहासहिष्णुता ॥

मोक्तुकामोऽस्मि नाहं त्वं इति चेद्ब्रूहि मे प्रियः ।

एतद्दुःखातिजीविन्यै ब्रूह्यश्चागमनं प्रति ॥ १ ॥

तन्मुखालोकनं पूर्वं आसीद्वर्षावहं खलु ।

विप्रयोगव्यथा त्वद्य विषीदयति मां पुनः ॥ २ ॥

ज्ञात्वाप्यात्मप्रतिज्ञां च दौर्बल्यं च मनो मम ।

अपसर्पेद्ब्रूहिभूयो न तस्मिन्श्रद्धधाम्यहम् ॥ ३ ॥ मा

भैषीरिति सप्रेमं उक्त्वा पश्चाद्ब्रजेद्यदि ।

तस्याभयप्रदानोक्तिविश्वासे का क्षतिर्भवेत् ॥ ४ ॥

दिदृक्षेत्सज्जीवां मां मम कान्तं निवारय । अपयाते तु

नाथे मे नैव सङ्गः पुनः सखि ॥ ५ ॥ चित्तवृत्तिः

प्रयाणे चेत्प्राणेशस्य मया सखि । सानुक्रोशो न

कर्तव्यः दीनयासौ हताशया ॥ ६ ॥ बलयभ्रंशरित्केन

प्रकोष्ठेनैव वेदितम् ।

प्रस्थाने मे धवस्यालि पृथ्वीमण्डलश्चासितुः ॥ ७ ॥

சகலீஹீனஸ்தலே வாஸ: க்ரூர எவ ஹி யோஷிதாம் ।
 க்ரூராட்க்ரூரதர: கான்தவிப்ரயோக: சதா வத ॥ ௮ ॥
 ஸ்பृஹேஹ்யேஹ்நி: நரம் நேதரகாரணாத் ।
 காமானலஸ்து தூரஸ்தானபி சந்தாபயேதூமூஷம் ॥ ௯ ॥
 விஸ்லேஷாத்விஷாடம் ச ஶான்த்யா சஸ்தம்ய காஸ்தந । அபலா
 நநு வர்தந்தே ஸ்வஸ்த்யா எவ மஹீதலே ॥ ௧௦ ॥

30

234

திருக்குறள்

117. படர்மெலிந்திரங்கல்.

1. மறைப்பேன்மன் யான்இஃதோ
 நோயை இறைப்பவர்க்
 கூற்றுநீர் போல மிகும்.

2. கரத்தலும் ஆற்றேன்இந்
 நோயைநோய் செய்தார்க்
 குரைத்தலும் நாணுத் தரும்.

3. காமமும் நாணும் உயிர்காவாத்
தூங்குமென்

நோனா உடம்பின் அகத்து.

4. காமக் கடன்மன்னும் உண்டே;
அதுநீந்தும்

ஏமப் புணைமன்னும் இல்.

5. துப்பின் எவன்ஆவர் மன்கொல்
துயர்வரவு

நட்பினுள் ஆற்று பவர்.

6. இன்பம் கடல்மற்றுக் காம
மஃதடுங்கால்

துன்பம் அதனின் பெரிது.

7. காமக் கடம்புனல் நீந்திக்
கரைகாணேன்

யாமத்தும் யானே உளேன்.

8. மன்உயிர் எல்லாம் துயிற்றி
அளித்திரா

என்அல்ல தில்லை துணை.

9. கொடியார் கொடுமையில்

நெடிய கழியும் இரா.
தாங்கொடிய இந்நாள்

10.

உள்ளம்போன் றுள்வழிச் செல்கிற்பின்
நீந்தல மன்னோளன் கண்.
வெள்ள நீர்

सिद्धकुरळ

235

११७. ॥ परिदेवनम् ॥

निहोतुमेव मत्खेदान्यतमानापि ते पुनः ।

संवर्द्धन्ते परीवाहा निर्हरेभ्य इवानिशम् ॥ १ ॥

गोप्तुं नाहं समर्थास्मि ममैतां कामवेदनाम् ।

लज्जा मां बाधते कान्ते मा विवृण्विति सन्ततम् ॥ २ ॥

॥ जातखेदशरीरे मे भारवाहस्य दण्डवत् ।

तोलितं कामलज्जाभ्यां बिभर्त्यात्मा भरं द्विकम् ॥ ३ ॥

॥ स्थाने पश्यामि कामाब्धिं पुरस्तान्मे सुविस्तृतम् ।

तारयन्ती तरीतन्तुर्दृश्यते नो मया सखि ॥ ४ ॥ यो

ज्ञः करोति मित्रस्य मनस्तापपरंपराम् ।

क्रोधझञ्झामरुत्काले न जाने किं करिष्यति ॥ ५ ॥

आनन्दसागर कामः द्वापरो नास्ति हे सखि ।

विश्लेषे तु विपादाब्धिः स एव दुरतिक्रमः ॥ ६ ॥

कामसागरतरङ्गेषु प्लवमानापि यत्नतः ।

नेक्षे पारं निशीथेऽपि जलमध्येऽस्म्यमङ्गला ॥ ७ ॥

निश्चानिद्रासुखं सर्वजीवल्लोकाय यच्छति ।

संभावयति मामेव सखीभावेन सा खलु ॥ ८ ॥

अतिकूरस्य नाथस्य क्रौर्यात्कूरतरा इमे ।

आयामवन्तो यामा वै त्रियामानां च सांप्रतम् ॥ ९ ॥

स्वान्तवन्मम नेत्रेऽपि कान्तमासादितुं सखि ।

इच्छेतां यदि ते स्वाश्रुस्रोतस्तरणदुर्बले ॥ १० ॥

118. கண்விதுப்பழிதல்

1. கண்தாம் கலுழ்வ தெவன்கொலோ
தண்டாநோய்

தாங்காட்ட யாம்கண் டது.

2. தெரிந்துணரா நோக்கிய உண்கண்
பரிந்துணராப்

பைதல் உழப்ப தெவன் ?

3. கதும்எனத் தாம்போக்கித் தாமே
கலுழும்

இதுநகத் தக்க துடைத்து.

4. பெயல்ஆற்று நீர்உலந்த உண்கண்
உயல்ஆற்று

உய்வில்நோய் என்கண் நிறுத்து.

5. படல்ஆற்று பைதல் உழக்கும்
கடல்ஆற்றுக்

காமநோய் செய்துள்ள கண்.

6. ஓஓ இனிதே எமக்கிந்நோய் செய்தகண்
தாஅம் இதன்பட் டது.

7. உழந்துழந் துள்நீர் அறுக
விழைந்திழைந்து
வேண்டி அவர்க்கண்ட கண்.

8. பேணாது பெட்டார் உளர்மன்றோ?
மற்றவர்க்
காணா தமைவில கண்.

9. வாராக்கால் துஞ்சா; வரின்துஞ்சா;
ஆயிடை
ஆரஞர் உற்றன கண்.

10. மறைபெறல் ஊரார்க் கரிதன்றால்
எம்போல்
அறைபறை கண்ணார் அகத்து,

११८. ॥ दुःखामिभूतनेत्राणि ॥

कान्तं मे दर्शयन्नेत्रं ततः कामव्यथाऽभवत् ।

तमद्य दर्शयेत्येतत्किमाक्रन्दति मेऽग्रजः ॥ १ ॥

उदर्कमविमृश्यैव दृष्ट्वा तं हृष्टचेतसा ।

क्रीत्वापस्स्वयमेवाद्य किं नेत्रे परिशोचथः ॥ २ ॥

तदानीं कान्तमालोक्य यथाकामं तु सांप्रतम् ।

आक्रन्दते त्वयेत्येतत् परिहासास्पदं ननु ॥ ३ ॥

नेत्रे एते समुत्पाद्य देहेऽचिकित्स्यमामयम् ।

रोदयामासतुः पश्चात् स्वयमाभाष्यशोषणम् ॥ ४ ॥

समुद्रादधिकां कामपीडामुत्पाद्य मे दृष्ट्वा ।

भाष्यान्पातयतोऽभीक्ष्णं नष्टनिद्रे शुचान्विते ॥ ५ ॥

कामार्तिघटके दृष्टी ममेमे मङ्गलप्रदे ।

नष्टसुप्ती विषण्णे च तदप्यत्यन्तमञ्जुलम् ॥ ६ ॥

परेद्यपि तमेक्षेतां सस्पृहं सद्वसा ननु ।

ततो भाष्यविद्वानेऽद्य भवेतां रोदनान्मुहुः ॥ ७ ॥

सन्तुष्टचेतसा कान्तां यो न कामयते प्रियः ।

தமப்யஹானதோ ட்ஷிர்ஹிமிஷ்ஹித மி மூஹ ॥ ௮ ॥
 ட்ஷ்யேதாஸௌ ந ட்ஷ்யேத ந நிஹாதோ ட்ஷௌ மம ।
 தஸ்ய டிஷ்ய ததோ டு:ஸ்ய யாதோ:ஸ்ய நிஸ்தரம் ॥ ௯ ॥
 ஆஹதானகவந்மே ட்ஷு ப்ரகாஸயதி ட்ஷுதம் ।
 அயஸ்தேன ததோ:ஸ்யா: ஸௌப்யம் ஜானந்தி சாமகம் ॥ ௧௦ ॥

238 திருக்குறள்
 119. பசப்புறு பருவரல்.

1. நயந்தவர்க்கு நல்காமை நேர்ந்தேன்;
 பசந்தஎன்

பண்பியார்க் குரைக்கோ பிற.

2. அவர்தந்தார் என்னும் தகையால்
 இவர்தந்தென்

மேனிமேல் ஊரும் பசப்பு.

3. சாயலும் நாணும் அவர்கொண்டார்
 கைம்மாரு

நோயும் பசலையும் தந்து.

4. உள்ளூவன் மன்யான்; உரைப்ப
தவர்திறமால்

கள்ளம் பிறவோ பசப்பு.

5. உவக்காண்எம் காதலர் செல்வார்
இவக்காண்என்

மேனி பசப்பூர் வது.

6. விளக்கற்றம் பார்க்கும் இருளேபோல்
கொண்கன்

முயக்கற்றம் பார்க்கும் பசப்பு.

7. புல்லிக் கிடந்தேன்
புடைபெயர்ந்தேன்; அவ்வளவில்

அள்ளிக்கொள் வற்றே பசப்பு.

8. பசந்தாள் இவள்ளன்ப தல்லால்
இவனைத்

துறந்தார் அவர்என்பார் இல்.

9. பசக்கமன் பட்டாங்கென் மேனி
நயப்பித்தார்

நன்நிலையர் ஆவர் எனின்.

10. பசப்பெனப் பேர்பெறுதல் நன்றே

११९. ॥ பாண்டிதா ॥

விரஹே ஜீவితேஷஸ்ய சஸ்பृஹாஹ் கிலைகதா ।
கஸ்யை ஞ்யாமிடானி் மே தந்நிமித்தஜபாண்டிதாమ్ ॥ १ ॥
அஹ்முத்பாதிதா தேன கிலேத்யுத்ததயா சதா ।
பாண்டிதேஷா ஶரீரம் மே சமஷ்யாரோஹதி ட்ருதம் ॥ २ ॥ ஶோமா
லஜா் ச மே ஹத்வா விஸ்ஸேஷே மம வஸ்துமஃ ।
காமானலம் ச வைவரண்யம் பரிவர்த்தனம் மே டதௌ ॥ ३ ॥
சததம் தத்வசோஹ்யானம் தத்ருணாலாப எவ ச ।
ததாபி பாண்டிவரணோஸ்யம் விங்மவயதி மாமஹௌ ॥ ४ ॥
ஆஸ்மஸாதுக்ருதே பாண்டிராஶஸ்தத்ஸ்தானமஸுஸா ।
தேஷான்தரம் ஶதௌ நாஸ்ய ஹ்யேதம் சமயம் ஶலஃ ॥ ५ ॥

யதாத்யயம் ப்ரதீபஸ்ய தமிஸ்தா வை ப்ரதீக்ஷதே ।
 பாண்டுதேயம் ததா ப்ர்து: விஸேஷம் ப்ரேக்ஷதே மம ॥ ௬ ॥
 ப்ரதீக்ஷதாஸமாஸிஸ்டா மிஸ்தா பஸ்தாப்ரமாடத: ।
 இஸ்திதார்த்த இவீஷா ஹி பாண்டுதா மாஸமாஸுணோத் ॥ ௭ ॥
 பாண்டுதாமகமத்ஸேதி கர்ஹந்தே மாஸ புன: புன: ।
 நநு தாவத்பதிமேஸஸௌ பூர்வ் மாஸ சக்ஷஹௌ இதி ॥ ௮ ॥
 சஜீவோ ஜீவாதேஸோ மே ப்ரவேக்ஷதி ததா மம ।
 ப்ராஸுணோது பாண்டுதாமாஸு குணஹீனகலேபரஸு ॥ ௯ ॥ மம
 க்ஷாந்திஸ்தயம் ஹஸ்தா கர்ஹயந்தோஸ்பி நித்யஸ: ।
 குணோதயோ மதீய: ச்யாஸ்திநோஹ்யேத மேஸப்ரிய: ॥ ௧௦ ॥

240

திருக்குறள்

120. தனிப்படர்மிகுதி.

1. தாம்வீழ்வார் தம்வீழப் பெற்றவர்
பெற்றாரே

காமத்துக் காழில் கனி.

2. வாழ்வார்க்கு வானம் பயந்தற்றால்
வீழ்வார்க்கு

வீழ்வார் அளிக்கும் அளி.

3. வீழுநர் வீழப் படுவார்க் கமையுமே
வாழுநம் என்னும் செருக்கு.

4. வீழப் படுவார் கெழீஇயிலர்
தாம்வீழ்வார்

வீழப் படாஅர் எனின்.

5. நாங்காதல் கொண்டார் நமக்கெவன்
செய்ப்போ

தாங்காதல் கொள்ளாக் கடை.

6. ஒருதலையான் இன்னாது காமங்காப் போல
இருதலை யானும் இனிது.

7. பருவரலும் பைதலும் காணுகொல்
காமன்

ஒருவர்கண் நின்றொழுகு வான்.

8. வீழ்வாரின் இன்சொல் பெருஅ துலகத்து
வாழ்வாரின் வன்கணார் இல்.

9. நசைஇயார் நல்கார் எனினும்
அவர்மாட்

டிசையும் இனிய செவிக்கு.

10. உருஅர்க் குறுநோய் உரைப்பாய் கடலைச்
செருஅஅய்; வாழிய நெஞ்சு.

तिरुक्कुरे

241

१२०. ॥ एकान्तवेदना ॥

काम्येत यदि कान्तेन कामिनी सोत्सुकं सदा ।

तयैव प्राप्यते सद्यः बीजहीनं रतेः फलम् ॥ १ ॥

कोमलानुग्रहः काम्यैः कामुकासु प्रदर्शितः ।

जीवलोकस्य सर्वस्य धारासार इव स्मृतः ॥ २ ॥

परस्परानुरक्तानां स्त्रीपुंसां हृष्टचेतसाम् ।

निखिला लौकिका भोगाः स्वकीया इति निश्चयः ॥ ३ ॥

॥ பதிவ்ரதா பரित்யக்தா பார்த்திதேன ப்ரியேண சேத் ।
 கர்மணா ப்ராக்நானா ச ஃரூமேததிதீர்யதே ॥ ௪ ॥
 ய: காம்யதே புமாஸ்தஸ்மாத்கோ லாப: ப்ராப்யதே மயா ।
 யத்யநேன ந காம்யேத ஜனோஸ்யம் ஹ்ருதேதஸா ॥ ௫ ॥
 ஃகத்ரேவானுரா஑த்ஸத்ஸ மவேக்ஷோகதோஸநிசம் ।
 சமத்ஸேதுமயத்ராபி துலாபூரிவ சௌக்யதா ॥ ௬ ॥
 ஃகத்ரேவ ச்தித்ரி க்ருத்வா யூக்ஸ்யமான: ச மந்மத: ।
 சித்தோத்ஸேகம் ச ஷோகம் ச கிம் ந ஜானாதி மாமகம் ॥ ௭ ॥
 ॥ ஹ்ர்பாவஹ்ரபிரியோக்தி ச ந ஸ்யுவந்தி வசேததி ।
 சதேர்யா க்ராபி தத்துல்யா ந க்ஷிதௌ வித்யதே க்வசித் ॥ ௮ ॥
 விநானுகூல்யம் மதா மே ஸ்ருஹ்யேதபி மே ஹ்ருதே ।
 ஃகேகத்வ ஸ்வரஸ்தஸ்ய வாணிநா மஃஜுலோ நநு ॥ ௯ ॥
 அநுரக்தோ மவேக்ஷேத்: ஃகூதார்தா: தவ தத்புர: ।
 நோபஸாந்திர்மவேதஸ்மாத் யத: ஸ்வாத்ர்யக்ஷிவநாஸநே ॥ ௧௦ ॥

34

242

திருக்குறள்

121. நினைந்தவர் புலம்பல்.

1. உள்ளினும் தீராப் பெருமகிழ்
செய்தலால்

கள்ளினும் காமம் இனிது.

2. எனைத்தொன் றினிதேகாண்
காமந்தாம் வீழ்வார்

நினைப்ப வருவதொன் றில்.

3. நினைப்பவர் போன்று நினையார்கொல்;
தும்மல்

சினைப்பது போன்று கெடும்.

4. யாமும் உளேங்கொல் அவர்நெஞ்சத்
தெம்நெஞ்சத்

தோலு உளரே அவர்?

5. தம்நெஞ்சத் தெம்மைக்
கடிகொண்டார் நாணார்கொல்

எம்நெஞ்சத் தோவா வரல்.

6. மற்றியான் என்உளேன் மன்றோ?
அவரொடியான்

உற்றநாள் உள்ள உளேன்.

7. மறப்பின் எவன்ஆவன் மன்கொல்;
மறப்பறியேன்

உள்ளினும் உள்ளம் சுடும்.

8. எனைத்து நினைப்பினும் காயார்;
அனைத்தன்றோ

காதலர் செய்யும் கிறப்பு?

9. விளியும்என் இன்னுயர் வேறல்லம்
என்பார்

அளிஇன்மை ஆற்ற நினைந்து.

10. விடாஅது சென்றாரைக் கண்ணினால்
காணப்

படாஅதி; வாழி மதி!

विष्णुपुरा

243

१२१. ॥ सोत्कण्ठरुदितम् ॥

ध्यानादेव प्रियाया मे जायतेऽद्भुतनिर्वृतिः ।

अतः प्रेमात्तद्वर्षो हि मद्यजादपि रोचनः ॥ १ ॥

कामस्य स्वादुता नूनं व्यतीतेन्द्रियगोचरा ।

कान्तायाः स्मरणेनैव नूनं धावति वेदना ॥ २ ॥

अनिष्टावेदिनीवैका च्छिका मां समतर्जयत् ।

दैवान्मे दयितो दण्यौ मामेवेति मतिर्मम ॥ ३ ॥

हृदा मेऽसौ यथा नाथः धार्यते संततं सुखम् ।

तथैवाहं भवेयं तद्दृष्टव्यमिति मे मतिः ॥ ४ ॥

महिष्करोति मां स्वस्य हृदयाच्च समत्सरः ।

अनाहूतः कथं मेऽसौ हृदयं गाहते सदा ॥ ५ ॥

चिन्तयित्वा समं तेन या नीता रजनी मम ।

सजीवात्र हताशाहं नो चेन्मे का गतिर्भवेत् ॥ ६ ॥

अतीतानन्दमग्नां मां संतापयति भिन्नता ।

विस्मर्यते वियोगश्चेत्केनाहं स्यां सजीवना ॥ ७ ॥ न

कृप्यति धवो मह्यं चिन्तयन्त्यपि तं मुहुः ।

अयाचितमगुष्माद्धि प्रामोम्यादरमीदृशम् ॥ ८ ॥

इतः परममेदः स्यात् आवयोरिति योऽवदत् ।

तन्निर्दयत्वमालोच्य प्राणो मे यातुमिच्छति ॥ ९ ॥ हे

जैवातृक मास्तं गाः त्वया मे दृश्यते पतिः ।

चित्तस्थोऽपि स दूरस्थः त्वयीयं प्रार्थना ततः ॥ १०

॥

244

திருக்குறள்

122. கனவு நிலை உரைத்தல்.

1. காதலர் தூதொடு வந்த கனவினுக்கு
யாதுசெய் வேன்கொல் விருந்து?
2. கயல்உண்கண் யான்இரப்பத் துஞ்சின்
கலந்தார்க்
குயல்உண்மை சாற்றுவேன் மன்,
3. நனவினால் நல்கா தவரைக் கனவினால்
காண்டலின் உண்டென் உயிர்.
4. கனவினால் உண்டாகும் காமம்
நனவினால்
நல்காரை நாடித் தரற்கு.

5. நனவினால் கண்டதூஉம் ஆங்கே
கனவும்தான்

கண்ட பொழுதே இனிது.

6. நனவென ஒன்றில்லை யாயின்
கனவினால்

காதலர் நீங்கலர் மன்.

7. நனவினால் நல்காக் கொடியார்
கனவினால்

என்எம்மைப் பீழிப் பது?

8. துஞ்சும்கால் தோள்மேலர் ஆகி
விழிக்கும்கால்

நெஞ்சத்தர் ஆவர் விரைந்து

9. நனவினால் நல்காரை நோவர் கனவினால்
காதலர்க் காணா தவர்.

10. நனவினால் நம்நீத்தார் என்பர் கனவினால்
காணுர்கொல் இவ்வு ரவர்.

சிவசூத்ர

245

१२२. ॥ स्वप्नदर्शनम् ॥

कान्तोदन्तहरस्यास्य स्वप्नस्याद्भुतकर्मणः ।

किमातिथ्यसुखं कुर्यां मन्दभाग्या च सांप्रतम् ॥ १ ॥

शफरीतुल्यदृष्टी मे स्वप्यातां यदि याञ्जया ।

चिरन्तनानि दुःखानि कथयिष्यामि मे पतिम् ॥ २ ॥ न

दृष्टिगोचरोऽप्यद्वि स्वप्ने मे दृश्यते ध्रुवः ।

मज्जीवितावधिस्तस्मादनायासेन गच्छति ॥ ३ ॥

दृग्गोचरो दिवा न स्यात् यो मे भर्ता तमप्यहो ।

स्वप्नोऽमुं प्रापयत्यत्र ततस्तुष्टा भवाम्यहम् ॥ ४ ॥

स्वप्ने दृष्टो ममेष्टोऽद्य यथा दृष्टो दिवा पुरा ।

जाग्रत्स्वप्नजभोगानां न्युनाधिक्यं न दृश्यते ॥ ५ ॥

पापकुञ्जजगारावस्था नासि त्वं प्राप्नुयाद्यदि । स्वप्ने

समागतः कान्तः परित्यज्य न मां व्रजेत् ॥ ६ ॥

जागरायां स पापात्मा कदाचिन्मां न पश्यति । किमर्थं

मां पुनः स्वप्ने संतापयति सन्ततम् ॥ ७ ॥ कण्ठाश्लेषं

करेणासौ कृत्वा मे शयने दृढम् । प्रबोधे मां परित्यज्य

यथापूर्वं विलीयते ॥ ८ ॥

स्वप्ने पश्यति या नेष्टं प्रबोधेऽपि तथा यदि ।
 धूर्तमित्येव तं निन्देत् कामिनी कामपीडिता ॥ ९ ॥
 त्यक्त्वा मां च गतो नाथ इति निन्दन्ति तं जनाः । न
 जानन्ति तमायान्तं स्वापे नक्तं ममालयम् ॥ १० ॥

246

திருக்குறள்

123. பொழுதுகண்டிரங்க.

1. மாலையோ அல்லை; மணந்தார்
உயிர்உண்ணும்

வேலைநீ; வாழி பொழுது!

2. புன்கண்ணை; வாழி மருள்மலை!
எம்கேள்போல்

வன்கண்ணை தோநின் துணை?

3. பணிஅரும்பிப் பைதல்கொள் மலை
துனிஅரும்பித்

துன்பம் வளர வரும்.

4. காதலர் இவ்வழி மாலை கொலைக்களத்
தேதிலர் போல வரும்.
5. காலைக்குச் செய்தநன் றென்கொல்
எவன்கொல்யான்
மாலைக்குச் செய்த பகை?
6. மாலைநோய் செய்தல் மணந்தார்
அகலாத
காலை அறிந்த திலேன்.
7. காலை அரும்பிப் பகல்எல்லாம் போதாதி
மாலை மலரும்இந் நோய்.
8. அழல்போலும் மாலைக்குத் தூதாதி
ஆயன்
குழல்போலும் கொல்லும் படை.
9. பதிமருண்டு பைதல் உழக்கும்
மதிமருண்டு
மாலை படர்தரும் போழ்து.

10. பொருள்மாலை ஆளரை உள்ளி மருள்மா
லை

மாயும்என் மாயா உயிர்.

திரவிகுரங்

247

१२३. ॥ सायाह्वविलापः ॥

न हे काल प्रदोषस्त्वं यथापूर्वं तु सांप्रतम् ।

स्त्रीणां प्रोषितकान्तानां प्राणहर्ता न संशयः ॥ १ ॥

ममैव निष्प्रमे सन्ध्ये तद्दृशौ स्वस्ति ते ततः ।

संसर्गी किं ममेवास्य निर्घृणस्तेऽपि मे वद ॥ २ ॥

उपागाद्यः प्रदोषो मां भीरुर्मन्दप्रमः पुरा ।

अधुनोत्पादयत्येषां मनस्तापपरम्पराः ॥ ३ ॥

विवोढरि परोक्षे मे हन्तुं माम् उद्यतः किल ।

आपद्यतो विकालोऽयं रणाङ्गणं इवाहितः ॥ ४ ॥

दुःखोद्धारक हे कल्प मया किं तेऽहितं कृतम् ।

दुःखोत्पादकसायाह्व मया किं तेऽहितं कृतम् ॥

५ ॥ परिणेतृवियोगात्प्राक्सन्ध्यासमयदुर्दशाम् ।
 नाहं ज्ञातवती दीना कीदृशीमिति हे सखि ॥ ६ ॥
 कामबाधाप्रसूनं मे कल्ये कु஢்மலதாं गतम् ।
 विकसित्वा दिवा स्तोकं सायंकाले प्रफुल्लति ॥ ७ ॥
 वेणुनादोऽपि गोपस्य नाराच इव मेऽधुना ।
 दिनावसानदूतोऽसौ सहायः स्रदनेऽप्यहो ॥ ८ ॥
 प्रदोषतिभिरं सैव दूषयेद्यदि विश्वतः ।
 ततः कोलाहलस्तीव्रः भवेत्सर्वत्र पत्तने ॥ ९ ॥
 केवलार्थपरो भूत्वा यो मां विस्मृत्य तिष्ठति ।
 भ्यात्वा सं निधनं लप्स्ये सायाह्नेऽस्मिन्दुतं ध्रुवम् ॥
 १० ॥

248

சிருக்ஞானி

124. உறுப்பு நலன் அழிதல்.

1. சிறுமை நமக்கொழியச்

சென்சென்றார் உள்ளி

நறுமலர் நாணின் கண்.

2. நயந்தவர் நல்காமை சொல்லுவ
போலும்

பசந்து பனிவாரும் கண்.

3. தணந்தமை சால அறிவிப்ப
போலும்

மணந்தநாள் வீங்கிய தோள்.

4. பனைநீங்கிப் பைந்தொடி சோரும்
துனைநீங்கித்

தொல்கவின் வாடிய தோள்.

5. கொடியார் கொடுமை உரைக்கும்
தொடியொடு

தொல்கவின் வாடிய தோள்.

6. தொடியொடு தோள்நெகிழ நோவல்
அவரைக்

கொடியர் எனக்கூறல் நொந்து.

7. பாடு பெறுதியோ நெஞ்சே!
கொடியார்க்கென்

வாடுதோள் பூசல் உரைத்து.

8. முயங்கிய கைகளை ஊக்கப் பசந்தது
பைந்தொடிப் பேதை நுதல்.

9. முயக்கிடைத் தண்வளி போழப்

பசப்புற்ற

பேதை பெருமழைக் கண்.

10. கண்ணின் பசப்போ பருவரல்

எய்தின்றே

ஒண்ணுதல் செய்தது கண்டு.

நிகழ்குங்கு

249

१२४. ॥ अवयवक्षयः ॥

तव मन्दद्युती दृष्टी दूरस्थं तन्नु शोचतः ।

ततः परिमलोद्गारि स्ननं प्रेक्षितुमक्षमे ॥ १ ॥

वाष्पाकुलितनेत्रे ते नीरक्ते स्तस्तवानने ।

ते एव साक्षिणौ पत्युः प्रेमाभावस्य ते खलु ॥ २ ॥

दृष्टपुष्टौ भुजावेतावास्ताम् इष्टसमागमे ।

वीक्षितुं तौ वियोगस्य चिह्नानीवावसीदतः ॥ ३ ॥
 कान्तापाये प्रभाहानि भजेते स्म भुजे मम । इदानीं
 त्वङ्गदे ताभ्यां भ्रंशेते किं ब्रवीम्यहम् ॥ ४ ॥ जीर्णावितौ
 भुजौ मेऽथ केयूरौ च गतप्रभौ ।
 नृशंसस्यास्य पत्युर्म कथयन्ति नृशंसताम् ॥ ५ ॥
 धिक्कृतं दयितं दृष्ट्वा दुःखिताहं दिवानिशम् । भ्रंशेते
 मम दोभ्यां हि दुर्बलाभ्यां च मेऽङ्गदे ॥ ६ ॥ भुजौ मे
 दुर्बलौ भूताविति हे चित्त मे पतिम् । निर्घृणं
 निष्कसंसक्तं ब्रूहि त्वं ख्यातिमाप्नुयाः ॥ ७ ॥
 गाढालिङ्गनखिन्नौ मे कान्ताबाहू न्यवारयम् ।
 रुक्माङ्गदात्तशोभायाः तदाभूत्पाण्डुता किल ॥ ८ ॥
 गाढोपगूढयोर्मध्ये वायुलेशः समाविशत् ।
 वैवर्ण्यं प्राप जायायाः तरलाक्षिद्वयं तदा ॥ ९ ॥
 भ्रूलतास्पृष्टतां दृष्ट्वा दुःखिते मे प्रियादृशौ ।

स्वयमप्यापतुस्तेजोहानिमित्येव निश्चयः ॥ १० ॥

32

256

திருக்குறள்

125. நெஞ்சொடு கிளத்தல்.

1. நினைத்தொன்று சொல்லாயோ நெஞ்சே
எனைத்தொன்

எவ்வநோய் தீர்க்கும் மருந்து.

[றும்

2. காதல் அவர்இலர் ஆகநீ நோவது
பேதைமை வாழிஎன் நெஞ்சு.

3. இருந்துள்ளி என்பரிதல் நெஞ்சே
பரிந்துள்ளல்

பைதல்நோய் செய்தார்கண் இல்.

4. கண்ணும் கொளச்சேறி நெஞ்சே!
இவைஎனைத்

தின்னும் அவர்க்காணல் உற்று.

5. செற்றூர் எனக்கை விடல் உண்டோ
நெஞ்சேயாம்

உற்றூல் உறுஅ தவர்.

6. கலந்துணர்த்தும் காதலர்க் கண்டால்
புலந்துணராய்

பொய்க்காய்வு காய்தி; என் நெஞ்சு.

7. காமம் விடுஷ்ஞோ நாண்விடு;
நன்னெஞ்சே.

யானோ பொறேனில் விரண்டு.

8. பரிந்தவர் நல்கார்என் றேங்கிப்
பிரிந்தவர்

பின்செல்வாய்; பேதைஎன் நெஞ்சு.

9. உள்ளத்தார் காத லவராக உள்ளிநீ
யார்உழைச் சேறிஎன் நெஞ்சு.

10. துன்னாத் துறந்தாரை நெஞ்சத் துடையோமா
இன்னும் இழத்தும் கவின்.

திரவ்யசூகம்

251

१२५. ॥ आत्मगतभाषणम् ॥

असमाधेयमेतन्मे दुःखमुद्धर्तुमञ्जसा ।

किं न शक्यं त्वया वक्तुं मनो मे जायुमद्भुतम् ॥ १ ॥

॥ ते तीव्रवेदना चित्त निराधारा हि बर्बर ।

न मां कामयते भर्ता याहि ते भद्रमस्त्वतः ॥ २ ॥

इहस्थेन त्वया तस्य ध्यानार्त्तिक मुग्धमानस ।

एतदुष्टोपतापस्य कर्ता कारुण्यवर्जितः ॥ ३ ॥

जिगमिषेर्यदि मे नाथं मद्दृग्भ्यां याहि मानस । नो

चेद्दिदृक्षया तस्य पीडयेतां मुहुर्मुहुः ॥ ४ ॥ अश्रद्धमपि

मे नाथं मया प्रीत्या मनीषितम् । सपत्नमिव मे हातुं

யுக்તं किं वद मानस ॥ ५ ॥ वृथा ते चित्तसंरंभः
 प्रोषितं प्रति मे पतिम् । आश्लिष्यन्नेष दृष्टश्चेत् क ते
 क्रोधः क तेऽरुचिः ॥ ६ ॥ लज्जामुत्सृज्य कामं वा हे
 निष्कलमषमानस । मया सोढुमशक्यौ तौ
 परस्परविरोधिनौ ॥ ७ ॥ त्वां परित्यज्य धावन्तं
 तमन्वेषि हि मन्दधीः । निर्घृणो
 नानुरक्तोऽसावित्याक्रोशन्पुनः पुनः ॥ ८ ॥ चिरस्थायी
 त्वयीति त्वं जानन्नपि स्वमानस । अधिगन्तुमिदानीं कं
 संरंभेण प्रतिष्ठसे ॥ ९ ॥ निराकरोत्यशेषेण यो मां दीनां
 पतिव्रताम् । व्यायेयं यदि तं नित्यं भवेयं नष्टगौरवा ॥
 १० ॥

252

திருக்குறள்

126. நிறை அழிதல்.

1. காமக் கணிச்சி உடைக்கும்

நிறைஎன்னும்

நாணுத்தாழ் வீழ்த்த கதவு.

2. காமம் எனஒன்றோ கண்ணின்மென்

நெஞ்சத்தை

யாமத்தும் ஆளும் தொழில்.

3. மறைப்பேன்மன் காமத்தை யானே,
குறிப்பின்றித்

தும்மல்போல் தோன்றி விடும்.

4. நிறைஉடையேன் என்பேன்மன்;
யானேஎன் காமம்

மறையிறந்து மன்று படும்.

5. செந்ரூபின் செல்லாப்
பெருந்தகைமை காமநோய்

உற்றார் அறிவதொன் றன்று.

6. செற்றவர் பின்சேறல் வேண்டி.
அளித்தரோ

எற்றென்னை உற்ற துயர்.

7. நாண்என ஒன்றோ அறியலம்
காமத்தால்

பேணியார் பெட்ப செயின்.

8. பன்மாயக் கள்வன் பணிமொழி
அன்றோநம்

பெண்ணை உடைக்கும் படை.

9. புலப்பல் எனச்சென்றேன்;

புல்லினென் நெஞ்சம்

கலத்தல் உறுவது கண்டு.

10. நிணம்தீயில் இட்டன்ன நெஞ்சினார்க்

குண்டோ

புணர்ந்தாடி நிற்பேம் எனல்.

திருவாரூர்

253

१२६. ॥ मनोगुप्तिवन्नीकरणम् ॥

पातिव्रत्यमिति ख्यातं शुद्धान्तारमद्वयम् ।

लज्जार्गलसमायुक्तं भित्तिकामपरश्वधः ॥ १ ॥

अतिरूपप्रभावो हि कामारब्धः कोऽपि कुत्सितः ।

निशीथेऽपि न विश्रान्ति मनसे मे प्रयच्छति ॥ २ ॥

प्रच्छादयितुमिच्छामि रागं मे रमणार्पितम् ।

सच्छिक्वेव बहिर्भूयः समायाति यदृच्छया ॥ ३ ॥

अद्वितीया सतीत्वेऽहं इति दर्पभराभवम् ।

வ்யவधानம் விदीர்யாஸौ ராगो मे सुष्ठु नृत्यति ॥ ४ ॥
 நாக்காங்கதே கதாசித்ஸ்ரீபுர்த்யர்திபுர்திமம் பதிம் ।
 யுக்தியுக்தமிதம் வாक्यं कामिनी नावबोधति ॥ ५ ॥
 சானுகுரோசோ மம க்லேச: சாंशीतिर्नात्र काचन ।
 விஸ்வாசபாதகம் கான்தம் அநுயாதும் ஹி வாञ्छति ॥ ६ ॥
 யதாगच्छति मां नाथः प्रसादयितुमास्थया ।
 மானசே விபததே நைவ லஜ்ஜேதி ஹி விநிஸ்வய: ॥ ७ ॥
 துஞ்ஞகர்மபுரவீணாநாं दस्यूनामनृतोक्तयः ।
 சதீத்வநாசநே தக்ஷா: குதாரா நந்வநுத்தமா: ॥ ८ ॥
 इतः परं त्यजेयं तं इत्युक्त्वाहं किलोद्धता ।
 தத்சம்சக்தம் து மஹிதம் ஶ்ரீத்வாஹம் பரிஸஸ்வஜே ॥ ९ ॥
 दूरे तिष्ठाम्यहं पूर्वं परिरंभस्ततो भवेत् ।
 इति येषां वचस्तेषां वशेवर्तिपि मानस ॥ १० ॥

254

திருக்குறள்

127. அவர்வயின் விதும்பல்.

1. வாள்அற்றுப் புற்கென்ற கண்ணும்;
அவர்சென்ற

நாள்ஒற்றித் தேய்ந்த விரல்.

2. இலங்கிழாய்! இன்று மறப்பின்என்
தோள்மேல்

கலம்கழியும் காரிகை நீத்து.

3. உரன்நசைஇ உள்ளம் துணையாகச்
சென்றார்

வரல்நசைஇ இன்னும் உளேன்.

4. கூடிய காமம் பிரிந்தார் வரவுள்ளிக்
கோடுகொ டேறும்என் நெஞ்சு.

5. காண்கமன் கொண்கனைக் கண்ணாரக்
கண்டபின்

நீங்கும்என் மென்தோள் பசப்பு.

6. வருகமன் கொண்கன் ஒருநாள்
பருகுவன்

பைதல்நோய் எல்லாம் கெட.

7. புலப்பேன்கொல் புல்லுவேன்
கொல்லோ கலப்பேன்

கண்ணன்ன கேளிர் வரின்.

[கொல்

8. வினைகலந்து வென்றீக வேந்தன்;

மனைகலந்து

மாலை அயர்கம் விருந்து.

9. ஒருநாள் எழுநாள்போல் செல்லுஞ்சேட்
சென்றார்

வருநாள்வைத் தேங்கு பவர்க்கு.

10. பெறிள்ளன்ஆம் பெற்றக்கால் என்ஆம்
உறிள்ளன்

உள்ளம் உடைந்துக்கக் கால்.

[மும் திசுதூக்

23

१२७. ॥ परस्पराभिलाषः ॥

मिश्यङ्कितवियोगाह्वसंख्यागणनतत्पराः ।

करशाखाः क्षयं याताः दृशौ मे नष्टतेजसौ ॥ १ ॥

भूषिताहं ज्वलद्रत्नैः स्मरेयं यदि नो पतिम् ।

जन्मान्तरेऽपि जह्याच्छ्रीः च्यवेत वलयः करात् ॥ २ ॥

विजयासक्तचित्तोऽसावसहायो गतः खलु ।

जीवितं धारयाम्यत्र दिदृक्षुस्तं पुनर्ननु ॥ ३ ॥

अनाहत्य गतो भर्ता पुनरायादिति स्मृतेः ।

கயதாபேதம் மனோ மே஽த ஹ்ஸோந்மத்தமிவாஸ்த்யஹோ ॥ 8 ॥
 பश्यேயं யதி மே நாத்ம் ச்ரததார்த்ம் த்ஷுமீ மம ।
 க்ஷணேநைவ ஸுஜாம்யாம் மே கான்திக்ஷயஸ்திரோமவேத் ॥ 9 ॥
 சமா஑மோ மவே஽஽த்ரா மமேகா க்ஷணதாமபி ।
 ஸுக்தாஹ் சர்வதுஃக்ஷேம்ய அகாமேயம் சுதா க்ஷ ॥ 10 ॥ மம
 நேத்ரசமானோ஽யம் அ஑க்ஷேததி மே பதிஃ ।
 வத்ம் யாயா ந வா தஸ்ய மா஽யஸ்த்யம் ப்ராப்துயாஸுத ॥ 11 ॥
 ஜயாவஹோ நிவர்த்தேத ராஜலக்ஷ்மயோப஑ூஹிதஃ ।
 மம ஑ேஹே ப்ரியாஸார்ப்ம் மித்ரானீர்மோஜயேந்நூபம் ॥ 12 ॥
 சஜீவா யா மவேத்ரேஹே ப்ரோஷிதா஑மனோத்ஸுகா ।
 சதீத்வே ஜா஑ரூகாயாஃ த்ருதிஸ்தஸ்யா யு஑ாயதே ॥ 13 ॥
 விப்ரயோ஑ாத் ம்ரியேதேஷா புநரா஑மனாத்புரா ।
 சமா஑மோ஽த சம்஑ோ஑ஃ மதீயோ நிஷ்஑லஃ க்ஷ ॥ 14 ॥

236

திருக்குறள்

128. குறிப்பறிவுறுத்தல்.

1. கரப்பினும் கையிகந்
தொல்லாநின் உண்கண்

உரைக்கல் உறுவதொன் றுண்டு.

2. கண்நிறைந்த காரிகைக்
காம்பேர்தோள் பேதைக்குப்

பெண்ணிறைந்த நீர்மை பெரிது.

3. மணியில் திகழ்தரு நூல்போல் மடந்தை
அணியில் திகழ்வதொன் றுண்டு.

4. முகைமொக்குள் உள்ளது நாற்றம்போல்
பேதை

நகைமொக்குள் உள்ளதொன் றுண்டு.

5. செறிதொடி செய்திறந்த கள்ளம்
உறுதுயர்

தீர்க்கும் மருந்தொன் றுடைத்து.

6. பெரிதாற்றிப் பெட்பக் கலத்தல்
அரிதாற்றி

அன்பின்மை சூழ்வ துடைத்து.

7. தண்ணம் துறைவன் தணந்தமை
நம்மினும்

முன்னம் உணர்ந்த வளை.

8. நெருநற்றுச் சென்றூர்எம் காதலர்
யாமும்

எழுநாளேம் மேனி பசந்து.

9. தொடிநோக்கி மென்தோளும் நோக்கி
அடிநோக்கி

அஃதாண் டவள்செய் தது.

10. பெண்ணினால் பெண்மை
உடைத்தென்ப கண்ணினால்

காமநோய் சொல்லி இரவு.

१२८. ॥ इक्षितञ्चत्वम् ॥

छादितोऽपि त्वया कश्चिदभियोगो दृशा तव । ज्ञाप्यते

हि ततस्त्वं मे विशदं ब्रूहि तं पुनः ॥ १ ॥

निर्व्याजरमणीयेयं ममासेचनकं ननु ।

वेणुवृन्तां ससौन्दर्यां पातिव्रत्यशिरोमणिः ॥ २ ॥

सितोपलगुलीमध्ये गुम्भितस्तन्तुरीक्ष्यते ।

मध्ये लावण्यमस्याश्च तथैवाद्भुतमूह्यते ॥ ३ ॥ कृद्वलेषु

प्रफुल्लेषु सौरभ्यमिव गूहिता ।

स्मितमध्ये विलीनास्ति काचिदस्या विचित्रता ॥ ४ ॥

केयूरालंकृताया मे दयितायाः प्रलोभकाः ।

माया एव चिकित्सा मे स्फीतशोकनिवारका ॥ ५ ॥

शोकार्तहृदयो नाथो यदा मामुपगूहते ।

तच्च तस्य पुनर्विप्रयोगशङ्कां करोति मे ॥ ६ ॥

மாடமாஸ்திரிய மா பசுரயக்ஷா யாஸ்யத்யஸ்சயம் ।
 இத்யேதன்மம கெயூரே மத் த: ப்ராஜ்ஜதந்நு ॥ ௭ ॥
 பூர்வெயூரேவ மே நாஸி ரேஷாஹ்மாத்நா: கிர ॥
 ப்ராபாஹ்மீவ மே பாதி வைஷ்ணவ்யாஹ்மீவோ மம ॥ ௮ ॥
 சுகுமாரபூஜே பசுயத் கெயூரௌ தக்ஷ்யதாபி ॥
 ததோ஽ஹ்மீபயுக்ஷமமத்நாஸித் சர்வமேதத்யா கதம் ॥ ௯ ॥
 ஹ்மீப்யா ஹ்மீப்யித்வாதௌ வாமாதி கான்தசந்நிதௌ ॥
 தத்நு:சுபரிஹாராய ப்ராதிநா ச்வைஷ்ணவ்யநா ॥ ௧௦ ॥ . 33

258

திருக்குறள்

129. புணர்ச்சி விதும்பல்.

1. உள்ளக் களித்தலும் காண மகிழ்தலும்
கள்ளுக்கில்; காமத்திற் குண்டு.
2. திணைத்துணையும் ஊடாமை வேண்டும்
பனைத்துணையும்

காம நிறைய வரின்.

3. பேணாது பெட்பவே செய்யினும்
கொண்கணைக்

காணு தமையல கண்.

4. ஊடற்கண் சென்றேன்மன் தோழி!
அதுமறந்து

கூடற்கண் சென்றதென் நெஞ்சு.

5. எழுதும்கால் கோல்காணாக் கண்ணோபோல்
கொண்கண்

பழிகாணேன் கண்ட விடத்து.

6. காணுங்கால் காணேன் தவறாய்;
காணுக்கால்

காணேன் தவறல் லலை.

7. உய்த்தல் அறிந்து புனல்பாய்
பவரோபோல்

பொய்த்தல் அறிந்தென் புலந்து.

8. இனித்தக்க இன்னை செயினும்
களித்தார்க்குக்
கள் அற்றேற கள்வ!நின் மார்பு.

9. மலரினும் மெல்லிது காமம்; சிலர் அதன்
செவ்வி தலைப்படு வார்.

10. கண்ணில் துனித்தே கலங்கினான்
புல்லாதல்

எண்ணினும் தான்விதுப் புற்று. திவ்யசூரக்

259

१२९. ॥ सङ्गमेच्छा ॥

दर्शनादेव संतोषः ध्यानादानन्द एव च ।

कामार्तैः प्राप्यते नित्यं न तु माध्वीकलोलुपैः ॥ १ ॥

कामं हि कामसंतप्ताः कामिन्यः कान्तसंनिधौ ।

कथां कथयितुमात्मीयां* कामयन्ते हिकामतः ॥ २ ॥

तृणीकृतापि तेनाहं स्वैरवृत्तिप्रभावतः ।
 दर्शनेन विना तस्य न तृप्तिं लभते मनः ॥ ३ ॥
 निश्चिताहं तिरस्कृतुं पतिं हे सखि निर्घृणम् ।
 दृष्टे तस्मिन्मनो मे तत्संसर्गं याचते किल ॥ ४ ॥
 अक्षणाञ्जनशलाका किं दृश्यतेऽक्षिविलेखने ।
 तथा न दृश्यते दोषः मया सन्निहिते धवे ॥ ५ ॥
 समीपस्थस्य मे पत्युः दोषः कोऽपि न दृश्यते ।
 परोक्षश्चेदसौ किंतु नान्यदोषान्विनेक्ष्यते ॥ ६ ॥
 प्राणापायं विदित्वापि प्रवाहे किं निमज्जति ।
 प्राणेशस्य पुरस्तान्मे संरम्भः किं करिष्यति ॥ ७ ॥ सुरा
 लज्जास्पदाप्यत्र मधुपा मद्यलोलुपाः ।
 तथा विश्वासघातिस्ते वक्षो मे बल्लभं ननु ॥ ८ ॥
 फुल्लपुष्पादपि प्रेम सुकुमारतरं ननु ।
 तन्निष्ठरमानन्दभाजः स्वल्पा महितले ॥ ९ ॥
 एकदाहं जगामैतां क्रोधदृष्ट्याहमैक्षि च ।
 कामार्ता सा पुनर्मौ च गाढमाश्लिष्यदास्थया ॥ १० ॥

1. அவர்நெஞ் சவர்க்காதல் கண்டும்
எவன்நெஞ்சே!

நீளமக் காகா தது.

2. உருஅ தவர்க்கண்ட கண்ணும்
அவரைச்

செருஅரெனைச் சேறி;என் நெஞ்சு!

3. கெட்டார்க்கு நட்டார்இல் என்பதோ
நெஞ்சே! நீ

பெட்டாங் கவர்பின் செலல்.

4. இனிஅன்ன நின்னெடு சூழ்வார்யார்
நெஞ்சே!

துனிசெய்து துவ்வாய்காண் மற்று?

5. பெருஅமை அஞ்சும்;பெறின்பிரி

வஞ்சம்;

அருஅ இடும்பைத்தென் நெஞ்சு.

6. தனியே இருந்து நினைத்தக்கால்
என்னைத்

தனிய இருந்ததென் நெஞ்சு.

7. நாணும் மறந்தேன் அவர்மறக்
கல்லாஎன்

மாணு மடநெஞ்சில் பட்டு.

8. எள்ளின் இளிவாம்என் நெண்ணி
அவர்திறம்

உள்ளும் உயிர்க்காதல் நெஞ்சு.

9. துன்பத்திற் கியாரே துணையாவார்
தாமுடைய

நெஞ்சம் துணைஅல் வழி.

10. தஞ்சம் தமரல்லர் ஏதிலார் தாமுடைய
நெஞ்சம் தமர்அல் வழி.

சிவசுந்தரி

261

१३०. ॥ आत्मप्रबोधवचनम् ॥

कदाचिदपि मां तस्य नाभिगच्छति मानसम् ।

किमर्थं त्वं मनो मूर्खं तमीप्ससि निरञ्जनम् ॥ १ ॥

ज्ञात्वापि तत्त्वतस्तस्य निरीहत्वं च मां प्रति ।

हे मुग्ध चित्तं किं यासि पुनस्तं प्रीतचेतसा ॥ २ ॥

असहायागतश्रीका इति वाक्यं स्मरन्निदम् ।

यथेच्छमनुगन्तुं तं किं त्वं कामयसे मनः ॥ ३ ॥

निराकरोः पतिं पूर्वं पश्चात्तं शरणं गतः ।

एतादृक्मन्त्रणां कर्तुं नोत्सहेऽहं इतः परम् ॥ ४ ॥

लभ्येत वा लब्धश्चेत् न त्यजेन्मां कदाचन ।

इत्यविच्छिन्नसंतापं मनो याति पतिं प्रति ॥ ५ ॥

शनैश्शनैश्च मां भुङ्क्ते मनःपत्युर्वियोगतः ।

अनुशोचन्मुहुस्तस्य निष्कारुण्यं निरन्तरम् ॥ ६ ॥ येनाहं

विस्मितश्चित्तं विस्मर्तुं त्वं न शक्यसे ।

ततस्त्यक्ता मया लज्जा जीवादपि गरीयसी ॥ ७ ॥

मयासौ यदि निन्देत गर्हिता स्याम् अहं ध्रुवम् । इति

हेतोर्मनो मे तत्साधुतामेव मन्यते ॥ ८ ॥
 न सहायो भवेच्चित्तं मय्यापद्ग्रसिते मम ।
 कोऽन्यो मामुपकुर्वीत मग्नां शोकसरित्पतौ ॥ ९ ॥
 यस्यान्तःकरणं भिन्नं तिष्ठत्यापदि दूरतः ।
 तस्यानुयायिनामर्थे का कथा विद्यते नत ॥ १० ॥ 262

திருக்குறள்

131. புலவி.

1. புல்லா திராஅப் புலத்தை;
அவர் உறும்
அல்லல்நோய் காண்கம் சிறிது.
2. உப்பமைந் தற்றூல் புலவி; அதுசிறிது
மிக்கற்றூல் நீள விடல்.
3. அலந்தாரை அல்லல்நோய் செய்தற்றூல்
தம்மைப்
புலந்தாரைப் புல்லா விடல்.

4. ஊடி யவரை உணராமை வாடிய
வள்ளி முதல் அரிந் தற்று.

5. நலத்தகை நல்லவர்க் கேள்
புலத்தகை

பூஅன்ன கண்ணார் அகத்து.

6. துனியும் புலவியும் இல் ஆயின் காமம்
கனியும் கருக்காயும் அற்று.

7. ஊடலின் உண்டாங்கோர் துன்பம்
புணர்வது

நீடுவ தன்றுகொல் என்று.

8. நோதல் எவன்மற்று நொந்தார்என்
றஃதறியும்

காதலர் இல்லா வழி?

9. நீரும் நிழல தினிதே; புலவியும்
வீழுநர் கண்ணே இனிது.

10. ஊடல் உணங்க விடுவாரோ
டென்நெஞ்சம்

१३१. ॥ क्रोधावेशः ॥

गुप्तान्तःकरणा भूत्वा तत्प्रसन्नप्रणयं त्यज ।
 कंचित्कालं व्यथाग्रस्तं तमीक्षेमहि कामतः ॥ १ ॥
 वाग्यतत्त्वमसंभ्रान्तत्वं* स्वादुकुल्लवणोपमम् । चिरं तदेव
 धार्येत लवणोत्सेகவடிவம ॥ २ ॥ त्याजिता
 वेदनाश्लिष्टा कामार्ता कान्तबाहुना । शोकार्तहृदये
 शोकवर्धनेन समं हि तत् ॥ ३ ॥ दुःखितो नोपचर्येत
 सान्त्ववादैर्यदि प्रियः । नम्रीकृतलतामूलच्छेदनप्रतिमं हि
 तत् ॥ ४ ॥ प्रतीपता च जायायाः सुमनस्तुल्यचक्षुषः ।
 महानुभावचित्तानां प्रसाद इति गग्यते ॥ ५ ॥ अनप्रीति
 पतिप्रेम परिपक्वफलोपमम् ।
 प्रणये कलहो न स्यात्तदपक्वफलं स्मृतम् ॥ ६ ॥
 कलहप्रणयस्यार्तिः भवेच्चित्ते हि देहिनाम् । भीतास्ते

தர்கயேஷுவேத்புந: சங்ஙஸ்ய ந்த்யதாந் ॥ ௭ ॥
 மந்நிமத்தேந ஸிந்நோஸாவித்யவேதி ப்ரியா ப்ரதி ।
 ஸோகாதூரஸ்ய து:ஸேந ஫லம் கிம் ஸூதவேதஸ: ॥ ௮ ॥
 அநாதபப்ரதேஸஸ்தம் பாத்ய: பரமஸூரூபதம் ।
 சானுராங்ஜநானாம் ச த்வேபலேஸஸ்ததேவ ச ॥ ௯ ॥ காமாதா
 தயிதா த்யக்தா ஸ்வஸ்த்நதா: ஸந்தி யா: ஸ்த்ரீய: । தாஸா
 ஸங்ஙமநாத் ஹி யதந்தே ஶூந்யதேதநா: ॥ ௧௦ ॥

* Hypermetric.

264

திருக்குறள்

132. புலனி நுணுக்கம்.

1. பெண்ணியலார் எல்லாரும் கண்ணில்
பொதுடண்பர் .
நண்ணேன் புரத்தநின் மார்பு.
2. ஊடி இருந்தேமாத் தும்மினார்
யாம்தம்மை

நீடுவாழ் கென்பாக் கறிந்து.

3. கோட்டுப்பூச் சூடினும் காயும்
ஒருத்தியைக்
காட்டிய சூடினீர் என்று.

4. யாரினும் காதலம் என்றேனா ஊடினாள்
யாரினும் யாரினும் என்று

5. இம்மைப் பிறப்பில் பிரியலம் என்றேனாக்
கண்ணிறை நீர்கொண் டனள்

6. உள்ளினேன் என்றேன்;மற்
றென்மறந்தீர் என்றென்
புல்லாள் புலத்தக் கனள்.

[னைப்

7. வழுத்தினாள் தும்மினேன்
ஆக; அழித்தழுதாள்
யார்உள்ளித் தும்மினீர் என்று.

8.

தும்முச் செறுப்ப அழுதாள் நுமர்உள்ளல்

எம்மை மறைத்திரோ என்று.

9. தன்னை உணர்த்தினும் காயும்
பிறர்க்குநீர் இந்நீரர் ஆகுதிர் என்று.

10. நினைத்திருந்து நோக்கினும் காயும் அனைத்துநீர்
யூர்உள்ளி நோக்கினீர் என்று.

विष्णुसूक्त

265

१३२. ॥ प्रणयकलहः ॥

परकान्तसमासक्तास्त्वामाश्लिष्यन्ति योषितः ।

उरस्ते तत उच्छिष्टं नेहेऽहमुपगूहितुम् ॥ १ ॥

एकदाहमुदासीना निश्यध्यशयि संस्तरम् ।

चिरजीवेति मे वार्तां मन्यमानोऽकरोत् क्षुतम् ॥ २ ॥

अलंचकार मे पुष्पैः केशपाशमहं मुदा ।

कां प्रियां प्रति वेषोऽयं इति मह्यं चुकोप सा ॥ ३ ॥

नितरां कामयेऽहं त्वां निखिलादपि नित्यशः ।

निश्चयैतच्चुकोपार्ता निखिलान्निखिलादिति ॥ ४ ॥

यावज्जीवं न मुञ्चेयं त्वामित्येताम् अचीकथम् ।

जानामि त्वां चिराद्भूतं इति साश्रूण्यपातयत् ॥ ५ ॥

विरहे प्रत्यहं मेने त्वामित्युक्तिं मम प्रिया ।

विरहात्प्राक्कामित्युक्त्वा मामनाश्लिष्य सा ययौ ॥ ६ ॥

पुराञ्छिका कृता तेन तद्दृष्ट्वा सेदमब्रवीत् ।

मत्वेति कां प्रियां छिका त्वया संप्रति निर्मिता ॥ ७ ॥

अथैकदा क्षतं दीर्घम् आयासेन न्यसंसिषम् ।

प्रच्छादयसि त्वं चित्तचेष्टामिति रुरोद सा ॥ ८ ॥ एवं

कुपितचित्तां तां चादूक्तिभिरसान्त्वयम् ।

इत्थमेव परस्त्रीणां ते प्रीतिरिति भर्त्सितः ॥ ९ ॥

तूष्णीं भूत्वा तदाहं तां निरवर्णयमास्थया ।

मां पश्यन्नाकृतौ कस्यास्ते चिन्तेत्यवदत्प्रिया ॥

१० ॥

266

திருக்குறள்

133. ஊடல் உவகை

1. இல்லை தவறவர்க் காயினும் ஊடுதல்
வல்ல தவர் அளிக்கும் ஆறு.
2. ஊடலில் தோன்றும் சிறுதுணி நல்லளி
வாடினும் பாடு பெறும்.
3. புலத்தலிற் புத்தேள்நா டுண்டோ
நிலத்தொடு
நீர்இயைந் தன்றார் அகத்து.
4. புல்லி விடாஅப் புலவியுள் தோன்றுமென்
உள்ளம் உடைக்கும் படை.
5. தவறிலர் ஆயினும் தாம்வீழ்வார்

மென்றோள்

அகறலின் ஆங்கொன் றுடைத்து.

6. உணலினும் உண்ட தறலினிது காமம்
புணர்தலின் ஊடல் இனிது.

7. ஊடலில் தோற்றவர் வென்றார்;
அதுமன்னும்

கூடலில் காணப் படும்.

8. ஊடிப் பெறுகுவம் கொல்லோ
நுதல்வெயர்ப்பக்

கூடலில் தோன்றிய உப்பு.

9. ஊடுக மன்றோ ஒளியிழை; யாம்இரப்ப
நீடுக மன்றோ இரா.

10. ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம்;
அதற்கின்பம்

கூடி முயங்கப் பெறிள்.

சிவசுந்தரம்

267

१३३. || ஐனிககலஹாட: ||

दोषलेशोऽपि नास्त्यस्मिंस्तथाप्यस्यानुरागिता ।

वक्रप्रकृतिमात्सर्यं मयि निष्पादयत्यहो ॥ १ ॥

मम कृत्रिमकोपोऽस्य स्वल्पहिंसाकरो ध्रुवम् ।

किन्त्वावर्जितरागोऽपि पश्चान्फुल्लः प्रकाशते ॥ २ ॥

लज्जात्तर्ह्यसङ्काशः नाकेऽप्यन्यो न दृश्यते ।

यदि चित्तं च दंपत्योः मिश्रितं स्यान्मृदस्बुवत् ॥ ३ ॥

प्रेमास्पदविरोधोऽस्मिन्मम मानसभेदकम् ।

निशितं शस्त्रमेकं च वर्तते हि तिरोहितम् ॥ ४ ॥

विनाप्येकेन दोषेण क्षणमपि पृथग्भवेत् ।

विना कान्ताभुजाश्लेषं तत्सुखं सुखमेव च ॥ ५ ॥

जीर्णानन्तरमेवान्नं प्राणिभ्यो रोचते ननु ।

द्वन्द्वं च सङ्गमात्पूर्वं द्विगुणीकृतशर्मदम् ॥ ६ ॥

दंपत्योः कलहे योऽसौ नष्टप्रायो भवेज्जनः ।

स एव सङ्गमे पश्चात् विष्णुरेव सुनिश्चितम् ॥ ७ ॥

सस्वेदभ्रूलताश्लेषमस्याः कृत्रिममन्युना ।

வர்த்திதானந்தசந்நொஹ் நிவ்ஹ்யாம்யதவா ந வா ॥ ௧ ॥ ட்வஃ
புரதர்சயத்வஃ சர்வாபரணபூஷிதா ।

திரியாமா ச்யாசுதூர்யமா திஹ்யேயம் பார்த்யநிமாம் ॥ ௨ ॥

மித்யாகோபோ ஹி காமச்ய சுகவதாதா சகோதுகஃ ।

சக்ரமாஹ்வ டம்பத்யோஃ ராஹோ ராஜத்வமாபுநுதே ॥ ௩ ॥

॥ இதி சுகமஸ்து ॥

திருக்குறள் பிழையும் திருத்தமும்

பக்கம்	வரி	பிழை
2	14	ஒழுக்கம்
4	8	தூண்ணின்
10	19	அறம்
14	22	என்னும்
20	16	பண்பில்
24	14	நடுஓர் இ
26	2	அடக்கமுடமை
26	9	நிலையில்

28	20	வழக்கியும்
30	3	பெட்டெழுகும்
32	9	நிறை உடமை
32	9	பொறை உடமை
32	11	ஒற்றுதாரை
32	19	துறந்தாரில்
34	22	பெருக்கத்தில்
36	6	நடுஅன்மை
38	3	சேயினும்
38	6	பொய்து
38	13	கூறுவன்
38	18	எதிலார்
38	21	எதிலார்
44	7	புத்தேன்
44	20	செய்யாதமைகலா
		ஆறு
44	22	விற்றுக்கோள் தக்க
		துடைத்து

46	14	பழி
48	5	உரைப்பாவை
48	13	புகழோடு
48	17	வைத்தார்
50	7	செஞ்சினார்
50	12	வல்லல்மா
52	4	ஆருள்
54	12	மூலப்

திருத்தம்

ஒழுக்க

துண்ணின்

அறன்

எனும்

பண்பின்
நடுவொரீஇ
அடக்க முடைமை
நிலையின்
வழுக்கியும்
பெட்டொழுகும்
நிறைஉடைமை
பொறைஉடைமை
ஒறுத்தாரை
துறந்தாரின்
பெருக்கத்தின்
நடுவன்மை
செயினும்

பெய்த்து

கூறுவான்

ஏதிலார்

ஏதிலார்

புத்தேள்

விற்றுக்கோள் தக்க

துடைத்து

செய்யா தமைகலா வாறு

புழி

உரைப்பவை

புகழொடு

வையத்தார்க்

நெஞ்சினார்க்

மல்லல்மா

அருள்
முயலப்

270

பக்கம்	வரி	பிழை
54	14	அவம் செய்யார்
54	17	தனஉயிர்
56	5	வான் உயிர்
54	13	நெஞ்சில்
56	17	அடி
56	18	மர்ந்தார்
56	19	செல்விதாங்
56	19	கன்னார்
56	20	பலால்
58	11	அன்படையார்

60	12	வாரில்
62	4	காக்கில் என்
62	19	எல்லாம்
64	3	கீறப்பீனும்
64	5	செய்தவன்
64	16	என்கோலோ
64	21	நமக்கின்னா
72	7	வையகத்தின்
72	16	பேர்த்துள்ளன
72	18	காண்ப
74	9	தூஉயமை
76	7	தூல்பல
76	13	உய்த்து
77	8	நீக்கா
80	3	கற்கக்
80	4	அதற்குக்
80	13	தொட்டாணைத்

80	15	நாடாமல்
82	4	நூலின்றி
82	22	யவ
86	17	பேதமை
88	17	புற்றுள்ளம்
88	17	ஏற்றுள்ளும்
90	6	பேற்றியார்ப்
90	14	திவ்
90	21	பகைகளின்
90	22	நல்லர்

திருத்தம்

அவம் செய்வார்
தன் உயிர்
வான் உயர்
நெஞ்சின்
ஆடி
மாந்தர்
செவ்விதாங்
கன்ன

பாலால்
அன்புடையார்
வாரின்
காக்கின் என்
தெல்லாம்
சிறப்பீனும்
செய்தவக்
என்கொலோ

தமக்கின் னை
வையத்தின்
பேர்த்துள்ள
காண்ப
தூஉய்மை
நூல்பல
உய்த்து
நீங்கா

சுற்க

அதற்குத்

தொட்டனைத்

நாடாமால்

நாலின்றிக்

யவர்

பேதைமை

பற்றுள்ளம்

எற்றுள்ளும்

பெற்றியார்ப்

தில்

பகைகொளலின்

நல்லார்

பக்கம்

வரி

பிழை

92

4

சுற்றமாய்ச்

92

7

இனத்தான் ஆக

92

15

காக்கும்

92	20	எமாப்
92	22	படுப்பதுஉம்
96	6	சொல்லாத
98	16	ஒள்ளி
98	17	உறுவரை
100	5	மொம்ம்பி
100	21	களறின்
102	4	தேரப்
102	9	குணன்நாடி-க்
104	15	இனை
104	22	கேடாமை கேடா
108	18	திகழ்தார்க்க
110	9	குடி-தழீஇ
112	7-8	நாஸ்தோறும்
112	21	நூல்மறப்பார்
114	7	வேங்கோலன்

114	10	உகைநடுகி
118	21	ஒன்றினகண்
122	22	தெல்லமே
124	17	போறிஇன்மை
124	20	மெய்வருந்தக்
128	21	செய்வார்
130	8	வெட்ப
130	15	சொர்விலன்
134	21	வினைட்பம்
162	4	கிழந்திடா
162	15	அறிவந்த
164	17	கருமமும்
168	15	எதிலார்

திருத்தம்

சுற்றமாச்

இனத்தான் ஆல்

காக்கம்

ஏமாப்

படுப்பதூஉம்

செல்லாத

ஒள்ளி

இறுவரை

மொய்ம்பி

களரின்

தேறப்

குணம்நாடிக்

இதனை

கோடாமை கோடா

திகழ்ந்தார்க்

குடிதழீ இக்

நாள் தொறும்

நூல்மறப்பர்

வெங்கோலன்

உறைகடுகி

ஒற்றின் கண்

தெல்லாம்

பொறி இன்மை

மெய்வருத்தக்
செய்வர்
வேட்ப
சோர்விலன்
வினைத்திட்பம்
கீழ்ந்திடா
அழிவந்த
கருமம்
ஏதிலார்

शुद्धिपत्रम्

ERRATA IN SUNĪTIKUSUMAMĀLĀ

Page Line Read

3	1	वाणीनाम्
5	6, 8	वारिवाहकः
7	9	०प्रभावाणां
11	3	०भिहतात्मनाम्
15	1	पण्डितस्सूनुः
„	4	सप्तजनिष्वपि
„	11	ये न
17	10	याति तं
„	11	दया धर्म०
19	3	सुधयाप्य०

„	1	०गन्तूश्च
21		०मार्गविदो
„	2	वञ्चना०
„	5	प्रेक्ष्य
„	15	स्वादूक्तिभिः परान्नित्यं
23	4	तत्प्राज्ञैः
„	6	०वारात्परं
25	15	कृत्वाथ चाश्रि०
„	19	०वित्त इवा०
29	7	शक्तः

29	9	दृश्यते
„	11	आचारा०
„	16	मर्त्यानां
31	9	यातनां
33	16	०र्वहिर्यथा०
35	17	०मर्त्या ये धनिनो
39	4	धर्मनिहोतृ०
41	1	विपश्चिद्र०
43	15	भुवि

45	15	०कर्तव्यानि
49	7	०समज्ञां
„	17	०सम्प्राप्तिः
51	8	नोपगच्छति
53	3	संरक्षे०
55	5	०निवासांस्तु
„	6	लभते
„	8	०ध्वानुग्रह०
57	4	०तपोवेषः

” 6 स व्याघ्र०
 ” 8 पद्यते

Page	Line	Read
59	1	०न्नित्य०
63	3	०द्वलीयसि
”	7	०संज्ञितात्
”	14	भूमौ
”	17	प्रतिधा
69	7	चलशीला
71	8	स्वस्वर्भू०
”	19	०न्नाश्रयंश्च

73	1	पुरुषस्याविपश्चितः
74	20	दुःखं
75	1	पुनर्जनिः
76	4	साजनि०
83	19	मृगाः
85	15	सुरन्ध्रिताः
87	19	०हीना नरा
89	5	दोषभीता
90	7	स्वनाशहेतु०
91	13	०मार्गाच्च्युतं

93	8	तच्च
"	14	०समज्ञानां
"	15	०प्रभावेण
95	6	व्यवसायं न
"	8	०कृत्येभ्यः
"	11	०मान्निवर्तते

95	19	०सन्धाय सूपाया०
97	10	भनक्त्येव
„	15	अल्पाप्य०
99	5	०पायचतुष्टयम्
101	4	संपादये०
103	Title	विमृश्येष्ट०
„	8	गुणोऽधिकः
„	9	प्राणिनामिह
107	16	बान्धवाः
109	13	०स्मर्तुर्मही०
„	17	संपश्येद्
111	18	दण्डो यः पालनं

113	6	व्यावयेत्स्वतः
„	7	०मतीत्य च
„	8	०पालाद्रच्छ०
„	18	भूमौ न निपतेद्वृष्टिः
115	1	पक्षपातविहीनो
„	6	०न्मत्तदुरा०
„	8	क्षीयेते
„	15	मन्त्रिणाम्
„	19	स्वमतोऽनु०
117	7	स्तो मान०
„	8	मूषात्वात्
119	5	चारैः

Page	Line	Read
119	8	भवेच्चार
„	11	वेषश्चरन्
125	17	वशान्मन्यो
129	3	विधिर्निषेधः रक्षा
„	11	अर्थान्सम्य०
„	15	०शृण्वतो नीति०
131	8	वाकशब्द०
„	17	वक्तुं ये न

133	7	दुर्गतौ
"	9	न कुर्यान्मति०
"	12	क्षुन्निवृ०
139	18	प्रवदेद्वाणी
"	19	०स्यावनीपतेः
141	Title	नृपानुचरणम्
"	2	अनेदिष्ठोऽदवि०
"	3	०नुभूयमानाय
143	1	सदाशुष्यद०
"	4	दैवतुल्यं
"	7	चैकके

„	8	०स्येङ्कितं
„	10	ते नैव साफल्य०
145	17	प्रवक्तुः
147	12	मुखे शास्त्रं
„	19	वक्तुमक्षमः

iii

Page	Line	Read
153	1	अगणेर्यान्
„	5	०प्रदीपोऽर्थो
		विभोराज्ञानुसारतः ।
„	8	धर्मकाम०

”	”	०प्रदा राज्ञां द्वापरो
”	9	दयादाक्षिण्य०
”	13	०सूनुः
”	14	पालितो
”	”	वर्धते हि
”	16	गजयुद्धेन
”	”	सतां वचः
”	19	सन्मार्गार्जित०
157	9	रुषा स्तब्धदृशा
”	18	रक्षोपायं
”	”	मुक्त्वा तानिह

159	1	०मन्यन्न
161	17	कृतघ्नोऽज्ञः
165	1	दुष्फलप्रदा
„	7	०शिक्षिताद्युद्धे
167	13	नमनादहितं
169	19	मध्येऽविदुषो
171	5	केवलाज्ञतया
„	14	स ध्रुवम्
„	16	०रामरणं

iv

Page	Line	Read
173	12	वा ते विरोधात्स०

175	5	शून्यता
177	3	चापहलैः
„	4	वचःसीर०
181	3	अनादृत्य
183	10	०तर्पणाक्षमाः
185	15	अशक्ता
187	Title	०विवर्जनम्
„	8	त्यक्त्वा
„	20	किं न
189	2	बडिशेन
„	4	०दूधूतकृ०
„	5	रतिर्धूते

„	„	०त्सर्वसहापतेः
„	17	भोज्यं
191	3	मुक्तान्न०
„	13	०विमृश्यान्न०

Page	Line	Read
„	11	उपासीमहि
199	5	०युपकाराश्च
215	13	भवतो
217	11	समा नीचाः
221	6	रागाख्य०

225	5	स्कन्धास्त्र०
„	19	०गरुत्तथा
227	1	लाला श्वेत०
„	6	०प्रिया या मे
229	2	०च्छदादार्वाणं विना
„	13	स्मरखेदं
„	19	०मवमन्यन्ते
241	19	ब्रह्मार्तीः
245	11	नारित्वं
247	3	ममेव
„	„	त्वद्दृशौ

6 उत्पादयत्येष

२२

हे कल्य

19 ०रुग्णाश्च

२२

9

193

11 ०ह्यातेः

251

16

०त्याक्रोशन्पुनः

195

8 समीक्ष्यन्ते

253

2 ०युक्तभित्तेः कान०

२२

11 स्वावमन्तुः

255

1 वियोगाह०

197

5 अधमश्चोत्त०

8 व्यथोपेतं

